

ELIZA ORZESZKOWA

Patryotyzm i kosmopolityzm

wolnelektury.pl

FUNDACJA
nowoczesna
Polska

ELIZA ORZESZKOWA

Patryotyzm i kosmopolityzm

STUDIUM SPOŁECZNE ELIZY ORZESZKOWEJ

Państwo i naród jestto najwyższy, naturalny, samoistnie się rozwijający ustrój, na który się dotąd ludzkość zdobyła.

Bobrzyński, W imię prawdy dziejowej

L'ideal social le plus compréhensif est évidemment celui, qui concilierait à la fois la plus grande individualité de chaque membre et la plus grande solidarité de tous les membres. Un et tout, voilà la formale du monde; ut en tout, voilà la vraie formule de la société.

Alfred Fouillée, L'histoire naturelle des sociétés humaines ou animales

Stólecie nasze niewątpliwie nazwaném zostanie przez czasy przyszłe: wiekiem krytyki. Skłonność do powątpiewania i baczne go, podejrzliwego niemal rozbiór u pojęć i zjawisk, odziedziczyliśmy po umysłowych przodkach naszych z drugiej połowy zeszłego wieku; wzmacniły ją i w szeroki ch kręgach społecznych rozpowszechniły, potęgujące się wciąż i mnóstwem strumieni w ogół wsiąkające, badania tegoczesnej wiedzy. Wszystko co istnieje, tak w umysłowości dzisiejszej, jak w najrozliczniejszych dziedzinach społecznych spraw, zmierzać się zdaje do wzmożenia i rozpowszechnienia ducha krytyki i rozbióru. Tak jest, bo tak być musi, a skoro tak jest na całej przestrzeni umysłowości i etyki dzisiejszej, może być inaczej na jednym z jej punktów, na tym mianowicie punkcie, kędy wszystkie dotąd wieki i ludy oddawały cześć głęboką i wątpliwościom żadnym nie poddawaną idei, noszącej w nowożytnych mowach nazwę — patryotyzmu?

Czy w te że samej postaci wspaniałej i z tэм samém niepokalaném obliczem stoi ona i dziś przed ludźmi? Nie wszędzie i nie przed wszystkimi. Istnieją pewne miejsca i warstwy społeczne, krytycyzm których, dla przyczyn rozlicznych, zwrócił się i w tym także kierunku.

Daremniebyśmy zamykali oczy, aby nie widzieć i uszy, aby nie słyszeć; — są miejsca, istnieją sfery społeczne, które na ideę tę patrzą z podejrzliwym sceptycyzmem. Najupartsze zaprzeczania istnienia faktu tego nie sprawiają, aby nie istniał.

Lecz cóż czynić mają ci, którzy po pracowitém wniknięciu w istotę jej i głębię, po wszechstronném rozejrzeniu się w kierunkach jej i wpływach, pozostali wiernymi opuszczonej przez innych idei, a przytomną i oświeconą myślą uznali prawdę jej i wielkość? Płacz tu marny, trwoga nieużyteczna, gniew szkodliwy; — jedynym orężem skutecznym ten, który ukuty z tego samego kruszcu, z jakiego powstała broń przeciwników, od ducha czasu uczy się sposobów walczenia. Przeciw krytycyzmowi — postawić krytycyzm, na pytania dać odpowiedzi, uznawszy fakt za istniejący — iść ku przyczynom jego i wskazywać je ludziom, aby wiedzieli jakimi są źródła myśli ich i uczuć, — oto środki, z pomocą których jedynie bronić można idei wszelkich i obronić je w obec pokoleń, których lzy i wyrzekania nudzą bardziej, niż roztkliwiają, które gromionemi być nie lubią, rozkazom opornie się stawiają, a przekonanemi zostać żądają. Wytłómaczyć i przekonać — jedyna to dziś droga, którą osiągnąć można zamierzonego celu. Drogę tę obrać powinien każdy, kto z miłością, dla bronionej przez się sprawy, łączy znajomość czasu swego i społecznych sobie ludzi. Przedmiotowe, bezstronne, beznamiętne traktowanie przedmiotu, —

traktowanie, oparte na dowiedzionych prawdach nauki, na poznaniu istotnych właściwości natury ludzkiej i na wiedzy o popędach i potrzebach społeczeństw dzisiejszych, — metoda to pracy trudna różnostronnie, lecz dziś obowiązująca ściśle i niezłomnie.

Obowiązek posiada tu tém większe znaczenie, a spełnienie go wydaje się tém pilniejszym i nieodzowniejszym, że naprzeciw odwiecznego tego strumienia uczuć i przekonań, wytryskuje na powierzchnię pęd inny, nie tak nowy, jak o tém mniema wielu, lecz coraz wyraźniejszy i wzmagający się w siłę, — prąd idei, zwanej kosmopolityzmem.

Konieczność zachodzi pilna, aby ludzie, porywani nowym tym prądem, zapoznali się gruntownie z istotą jego i wpływami, jasno ujrzeni: w jakie rozbiega się kierunki, gdzie jest i być powinien naturalny kres jego biegu. Trzeba także, ażeby oba prądy te, umieszczone na jednym obrazie, zmierzyły się z sobą i uległy porównawczej ocenie; ażeby historia ludzkości i tworząca historię przyroda człowieka, określiły naturalne ich łożyska, nadały im nad sercami i umysłami ludzkimi prawa takie, jakie każdemu z nich są należne.

Pytania na tym punkcie etyki i umysłowości, przez krytycyzm pewnych miejsc i sfer społecznych zadawane, są następujące:

1) Czem są zbiorowe grupy ludzkości, zwane narodami: sztucznym wytworem przyrodki lub dowolnych jakichś urządzeń albo naturalnym tworem przyrodzenia ludzkości i świata? i czy istnienie grup tych, z nienaruszalnością indywidualnych praw ich i właściwości, uważać należy za jedną z dobroczynnych lub szkodliwych, pomocnych lub zgubnych form bytu ludzkiego na ziemi?

2) Czem jest patriotyzm? uczuciem tylko instynktownym, ślepym, sztucznie obudzonym i podtrzymywanym, — uczuciem, które, przy wyższym cywilizacyjnym rozwoju ludzkości, zniknąć może lub nawet powinno, — czy też ideą, czerpiącą część siły swęj z przyrodzonych i potężnych władz uczuciowych człowieka, lecz źródło swe mającą także w potwierdzanych przez rozum pobudkach moralnych i w wytwarzanych przez rozum pojęciach i kombinacjach?

3) Jeżeli patriotyzm jest uczuciem i zarazem ideą, należyż uważać go za wytwór dobrych lub złych właściwości natury ludzkiej, błędnych lub ku prawdzie wiodących pomysłów i kombinacji ludzkiego umysłu? Czy ulegał on i dla czego ulegał kierunkom błędnym i szkodliwym? Jestże możliwem doskonalenie jego i modyfikowanie wedle modyfikujących się wciąż z biegiem czasu model wszechstronnego ludzkiego bytu?

4) W jakim stosunku patriotyzm zostaje względem idei innéj, zjawiającej się w obec niego z pozorami absolutnego z nim antagonizmu? Czem jest kosmopolityzm? Czy istotnie dwie idee te wyłączają się wzajem bezwzględnie i bezzaradnie, lub może, gdy każda z nich właściwe otrzyma określenie i we właściwém łożysku zamknie prąd obudzanych przez się uczuć i myśli, czy przez wzajemne na siebie oddziaływanie, obie nie posiadają doskonałości wyższej i silniejszymi niż dotąd staną się motorami dla uszczęśliwienia i udoskonalenia ludzkości?

I. O PRZYZCZYNACH I PRAWACH BYTU INDYWIDUALNOŚCI ZBIOROWYCH, CZYLI NARODÓW

Starajmy się ująć zagadnienie w samych jego podstaw i przedewszystkiem rozpatrzmy się w przyczynach i prawach bytu rozlicznych grup, na które rozpada się ludzkość, czyli narodów; zobaczymy też, czy rozdział ten sztucznym jest lub spowodowanym naturalnym rozwojem ludzkości, zarówno jak naturą zamieszkiwanego przez nią globu. Nauka, która na ten punkt zagadnienia pierwsze rzuca światło, jest Etnologia, czyli nauka o ludach, o pierwotnym powstawaniu ich, różnicach i wspólnościach, pomiędzy nimi zachodzących.

Jak we wszystkich prawie gałęziach wiedzy, tak i w Etnologii, znajdujemy u samego źródła spór i niezgodę. Dwoją się tu zdania, co do punktu wyjścia ludzkości, który mistrze nauki jedni widzą w jednéj miejscu i w jednéj prarodzicielskiej parze (Agaszisz, Quatrefages, Flourens etc.), drudzy spostrzegają na wielu punktach ziemi i w wielu pniach początkowych, (Darwin, Heckel, Amerykańscy Etno i Antropo-logowie). Po stronie jednych i po stronie drugich stoją fakty ważne, a dotąd niepogodzone, jak np. możność powstania potomstwa z połączonych ze sobą jednostek dwu odmiennych rass ludzkich, co z odmiennymi gatunkami zwierzęcymi zająć może tylko przez długą pracę chowu i przystosowywania, — a zkądinąd znowu, głębokie, zasadnicze niemal różnice, zacho-

dzące nietylko w fizyologicznym ustroju rasy i ludów, jak: w kształcie i objętości czaszki, kątach twarzowych, budowie włosów, kolorze skóry i t. d., ale w czynnościach i procesach umysłowych, objawiających się w językach, religjach, cywilizacjach. Spór ten u źródła, rozstrzygnięcie którego dokonaniem być może tylko przez nowe odkrycia, któreby stwierdziły obustronnie dotąd czynione hipotezy, dla kwestyi o istocie i prawdzie indywidualności narodowych, ważnym jest przez to tylko, iż wskazuje wielkość różnic, zachodzących pomiędzy rozlicznymi grupami ludzkości taką, iż badaczów swych wprowadzić mogła na myśl, różnorodnego ich pochodzenia, czyli, że przedstawiła im ona dość faktów, aby dowodzić mogli, że ludzkość nie stanowi jednego gatunku istot. Nierównie ważniejszym dla kwestyi jest to wszystko, co nastąpiło potem, po tym mrocznym i wątpliwościami otoczonym momencie pierwobytu. Etnologii przybywają tu z pomocą nauki i prace inne: antropologja, odsłaniająca nam pod postacią t. zw. kopalnych zabytków, budowę i sposób życia pierwotnego człowieka; wykopane też, lub na skałach, kamieniach, trumnach wyczytywane napisy i rysunki prastarożytnego świata, jedyne źródła historyczne do epoki pierwotnego zadzierzgnięcia się węzłów społecznych; odkrycia i opisy podróżnicze, które, ukazując nam ludy, przebywające obecnie pierwsze stadia rozwoju, pozwalają Socyologii, téj nowonarodzonej nauce o powstawaniu i rozwijaniu się społeczeństw, odgadywać przeszłość ludzkości tak, jak słynny naturalista, z jednego żebra, czy zęba, przez asocjacyę i kojarzenie faktów, odgadł ustrój i sposób bytu przedpotopowego zwierzęcia.

Odkrycia i pewniki, na wszystkich drogach tych zdobyte, nie tłómaczą nam jeszcze rozłamania się ludzkości na zasadniczo różniące się z sobą rasy, lecz zupełnie już jasno i dowodnie ukazują przyczyny i sposoby powstawania ludów, szczepów i plemion.

Jak daleko sięgnąć może w kierunku tym wzrok ludzki, wszędzie i zawsze, jako piérwszy zawiązek uspołecznienia, spostrzega on rodzinę w formie niewyłącznej zapewne i należącej do specjalnej jakiejś cywilizacyi naszej lub innej, owszem w najrozmaitszych postaciach i kombinacyach, zaopatrzoną jednak w pewne cechy ogólne i podstawowe: jak wspólne wyżywianie i wychowywanie potomstwa przez obojga rodziców, władza rodzicielska, niekiedy macierzyńska, najpowszechniej ojcowska, nad dziećmi i — solidarność członków rodziny w posiadaniu i podziale dóbr, będących jęj własnością. Jakkolwiek temu powszechnemu istnieniu rodzinnych związków u ludów przedhistorycznych zaprzeczali pewni znakomici uczeni (John Lubbock), to jednak początkowanie rodziny, spostrzegane już w samym świecie zwierzęcym (Darwin, *Abstammung des Menschen*) i fakty, znajdowane u ludów, dziś znajdujących się w niemowlęctwie, jak np. przysłowie Weddów, z wyspy Ceylon, twierdzące, iż śmierć tylko rozłączyć może męża z żoną, utrwaliły w nauce przekonanie, że takim najpowszechniej być musiał początek zlewania się osobników ludzkich w zbiorowe ciała. (Peschel, *Nauka o ludach*; Bagehot, *O początku narodów*). Rodziny, w przeciągu czasu rozrodzone, rozpadały się na wiele gałęzi, wytwarzających sobie stopniowo odrębne i samodzielne warunki istnienia. Wielka ilość odrośli takich, z jednego pnia wychodzących, tworzyła ród, ciało zbiorowe z organizacyą, daleko już więcej składową od prostego ustroju rodziny, spójne jednak, ściśle z sobą związane pamięcią pochodzenia wspólnego i solidarnością interessów, ujawniającą się najlepiej w absolutnie obowiązującym prawie zemsty za krzywdę, wyrządzoną któremukolwiek z członków rodu. Prawo to zemsty nie było zapewne czém inném, jak zmieszaniem uczucia przywiązania rodzinnego do uczucia potrzeby bronięcia interessów wspólnych, gwarantowania wspólnego bezpieczeństwa i wspólnej czci, przed napaściami, któremi ścigałby ich mogły rody inne. Ślady prawa tego do niedawna jeszcze istniały w Europie, pod postacią słynnej Korsykańskiej wendetty, jak również Klany Szkockie przedstawiały w bliskiej jeszcze przeszłości żyjący zabytek tego drugiego stadyum uspołeczniania się ludzkości.

Lecz przyszła chwila, w której przy wzrastającej wciąż liczbie osobników ludzkich, przy zwiększających się bogactwach, otrzymywanych za pomocą zwycięstw, nad przyrodą odnoszonych, w obec potrzeb, które pomnażały się wraz z bogactwami i niebezpieczeństw, które groziły wraz z doskonaleniem się uzbrojenia i walką o lepsze miejsce pod słońcem, rody, przechowujące pamięć o wspólnym pochodzeniu, złączone z sobą jednością mowy i sympatjami, powstającymi z fizyologicznych i psychicznych podobieństw, uczuły popęd do zlania się w spójniejszą jeszcze, solidarniejszą całość i — poddając się władzy jednego człowieka i jednych praw, zakreślając sobie jedne cele obrony lub zdobyczy i obowiązując

ściśle wszystkich członków swych do wspólnego ku celom tym dążenia, utworzyły — lud, trzecie i do dziś przez ludzkość nieprzekroczone stadyum uspołecznienia.

W jaki sposób, następnie, ludy, rozradzając się i w poszukiwaniu możliwości i ułatwień bytu posuwając po przestrzeni ziemskiej wciąż dalej i dalej, rozłamywały się z kolei na szczep i jak szczepy te, przechowując mniejsze lub większe podobieństwo cech fizyologicznych, charakterowych i językowych, tworzyły z kolei plemiona, ciała o luźnych już, samoistnych, a często i wrogich sobie członkach, — mniej nas już to w tej chwili zajmować powinno.

W tej chwili zapytać się musimy o dalsze losy grup tych, które powstały ze zlania się pewnej ilości rodów w całość, ściśle spójną jednością władzy, praw, potrzeb i prac, a więc sposobów bytu, celów i zobowiązań.

Losy te były najróżniejsze, tak różne, jak różnym jest na globie naszym natężenie spływającego nań słonecznego światła i ciepła, jak różnymi są w łonie globu zawarte materye, odżywiające organizm ludzki, jak nieprzebranymi, w różnaitości swój, są obrazy, roztażczane przed oczyma ludzkiemi, tymi przewodnikami wrażeń, rodzących uczucie i myśl, przez przyrodę umiejacą naprzemian zachwycać i trwożyć, roztkliwiać i hartować, uszczęśliwiać i nękać. W poszukiwaniu miejsc, któreby jak najlepiej zabezpieczyć je mogły nie tylko od zagłady, ale i od cierpień, w emigracyach, spowodowywanych wyjałowieniem źle wyzyskiwanego gruntu, współubieganiem się i przeludnieniem, szczepy, odrywając się od pnia macierzystego, pokrywały sobą przeróżne punkty globu, osiadały i pracowicie zagospodarowywać się usiłowaly w upalnych podzwrotnikowych, zarówno jak w podbiegunowych, mróźnych sferach, na szczytach gór, zarówno jak w głębiach dolin i na rozłogach równin i stepów, przy biegach rzek, nad brzegami mórz, w cienistych tajnikach puszczy.

Pomiędzy fizyologicznym ustrojem ich, a cechami i wpływami natury otaczającej, zachodzić musiały częstokroć i z konieczności srogie niezgody, które z postępcem czasu usuwały się, znikaly stopniowo przez długą, ciężką, tragiczną pracę przystosowywania się organizmu do otaczających go warunków. Praca to być musiała ciężka i tragiczna, bo śród niej jednostki, podolać jej nie mogące, ginęły, pozostawały zaś i rozradzały się te tylko, które zdołały z otaczającą je przyrodą w najlepszej żyć zgodzie, co więcej, jak najskuteczniej ją wyzyskiwać z pomocą zdobywanej, a przez dziedziczenie zwiększającej się coraz zgodności własnych cech i narzędzi z jej zasobami i wpływami. Tym sposobem powstawały fizyologiczne właściwości różnych plemion i szczepów, rozmnażały się i dojrzewały te głębokie i częstokroć zasadnicze różnice, które nauka dzisiejsza spostrzega w budowie ich organizmów, w ustroju i dźwięku ich języków, w popędach temperamentów, jak w skłonnościach i sile umysłów. Lecz różnice te, w temperamentach, charakterach, umysłach i językach, warunkowane dziś układem tkanek mózgowych i nerwowych, budowy szkieletu i krtani, powstały i z innych jeszcze przyczyn, — z przyczyn, daleko bardziej skomplikowanych, jak działanie przyrody na organizm zwierzęcy i przystosowywanie się organizmu tego do otaczających go żywiołów. Przyczyny te spoczywały nie w samych już tylko procesach fizyologicznych, lecz poszukiwać ich trzeba także na drodze psychologicznych badań, — na drodze badań nad wychowaniem, udzielaniem ludom przez cały ten zbieg, całą tę niezmierną płataninę dążeń i przeszkód, upadków i tryumfów, strat i zdobyczy, używania, niedostatków i doświadczeń, które składają się na to, co zwiemy historią.

W coraz bardziej rozjaśniającym się przed nami zaraniu pierwszej historycznej doby, spostrzegamy ludzkość, rozbitą już na grupy liczne a różnorodne, z których każda posiada własną swą fizyonomiję, własny swój sposób bytu i pracowania, własny swój ustrój wewnętrzny, własne wierzenia i dążenia, z których, słowem, każda, pod wpływem przyrody i pierwotnej historii, wytworzyła się w odrębną, pośród wszystkich innych, wypukłemi linjami zarysowującą się indywidualność. Tu, na wązkim pasie gruntu, użyżnianego wylewami dobroczynnej rzeki, zbiła się ludność gęsta i pracowita; bo wdzięczna, lecz uprawy pilnej wymagająca ziemia udzielała jej darów swych w zamian tylko poniesionych trudów. W ludzie tym, dzięki nagromadzonym bogactwom, wytworzyła się kasta, mająca możliwość, a potem obowiązek krzesania i wzmagania umysłowych światel, — kasta kapłanów, która w świątyni, poświęconej słońcu (Heliopolis), oddawała cześć jedynemu Bogu i ciekawym okiem badała usiane słońcami niebieskie stropy; której ab-

solutny jednowładzca kraju kornie ulegał, a od której, pomimowoli jęj może, promienie wiedzy, tchnienia wysokich pojęć i dążności, rozchodziły się po całej przestrzeni kraju. To też pomniki pisane i ryte, a starością swą sięgające niekiedy pięciu tysięcy lat przed erą naszą, ukazują nam lud ten, wyznający najszczytniejsze prawdy moralności (Pierret Petit, *Manuel de Mythologie*; Paul Queysson, *Idées morales de l'ancien Egypte*, „Revue littéraire et polit.” 1878, 18 Mai), oddany zajęciom rolniczym, znający wszystkie słodczy i dostojęstwa domowego i towarzyskiego życia. Obrazy życia Egipcyan, znajduwane na ścianach nekropoljów, ukazują się zdumionym oczom mężów nauki, jak w słońcu skąpana sielanka z młodzieńczych lat ludzkości.

Inaczej było tam, gdzie bliskość morza, istnienie mięczaka, zaopatrzonego w ciecz purpurową, świetnie ubarwiającą tkaniny i gatunku piasku, z którego szkło wyrabiać się dawało, obudziły w danej grupie ludzkości ciekawość dalekich światów, nauczyły ją sztuki żeglarskiej, dały popęd do przemysłu i handlu. Tu indywidualność narodowa wyrabia się energiczna, ruchliwa, mniej o umysłowe, niż o materyalne zyski dbająca, pchająca statki swe ku łądom obcym, aby na nich korzystne zakładać osady. Tu, pod grozą zwalczanych wciąż morskich burz i bałwanów, w zawrotnych niepokojach handlarskiego żywota, zamiast słonecznego bóstwa z Heljopolis, które, mieniać się w przeróżne postacie, z przyrody zapożyczane, przyswiecało Egipcyanom światłem bratniem nieledwie, samą nawet potęgę jedynowładztwa łagodzącem, urodził się potworny bóg Moloch, z piersią spiżową, napelnioną wiecznie gorejącym płomieniem, a spragnioną błagalnych i pokutnych ofiar z niemowląt. Tu, religijne wierzenia, odpowiadając zajęciom i upodobaniom ludu, który je wytworzył, zamiast abstrakcyjnego boga Egipcyan, lub poetycznych bóstw, które wraz z przezroczym niebem i mirtowymi gajami Grecyi, na świat przyjść miały, przedstawia czci i hołdom ludzi, szereg dobroczynnych ludzkich genjuszów, wynalazców statków morskich, igły magnesowej, budownictwa, strycharstwa i przeróżnych narzędzi, rękodziel i przemysłu. (Pierret Petit, *Manuel de Mythologie*).

Wszak Fenicyanie są szczepem Semickiego plemienia, tego samego więc, z którego początek otrzymał lud Izraelski. A jakaż niezgłębiona rozpadlina różnie rozdziela dwa te braterskie, zda się, ludy! Ci roztańczają działalność swą na całą niemal przestrzeń znanego w onczas świata, ci przed wpływami świata tego zamykają się szczelnie w ojczystej swej krainie; tu wyrabiają i zabarwiają drogocenne tkaniny, kupczą, wędrują, gonią za zyskami, — tam, w ciszy i poezyi rolniczego życia, sieją zboża, uprawiają winną latorośl i, owocowe drzewa. Tu, nakoniec, w Fenicyi, dziewice, poświęcone bóstwu miłośnej roskoszy, chóry strojnych Bajader, odbywają w świątyniach lubieżne tańce i, rozsypane po drogach, wyciągają ku przechodniom miłośne objęcia; tam, w Palestynie, powstają surowe szkoły proroków, stróżujących wierze narodowej i narodowym sprawom w nieporównanej powadze i czystości. Nie tu jest miejsce dla porównawczych studyów historycznych, nie będziemy zatem mnożyli przykładów; powyższe wystarczą dla przypomnienia nam, że, w pierwszym zaraniu historycznego życia ludzkości, narody różne stały już w obec siebie, jak różne z sobą zbiorowe osobniki, jak różne z sobą wytwory czynników fizycznych i psychicznych, które urabiały je i wychowywały przez wieki. Kto w uważnej pamięci przesnuć zechce cały, długi wątek historyi, ten wiedzieć będzie, że tak było zawsze i wszędzie, że wątek ten nie był nigdy nicią jednolitą, lecz pasmem przędz, z jednego może początku wypływających, lecz rozmaitej barwy i mocy, ostatecznie, ku jednemu może kresowi zdążających, lecz w dążeniu tém zakreślających linje i zwroty najprzeciwniejsze sobie.

Nie idzie zatem, aby zbiorowy osobnik taki nie ulegał nigdy zmianom żadnym, aby istnienie jego nie podlegało tak, jak istnienie pojedynczej jednostki, prawu przemian, przekształceń i śmierci. Indywidualność narodowa podatną być musi zmianom i przekształceniom już przez to samo, że zmieniają się i przekształcają warunki fizyczne zamieszkiwanego przez nią punktu ziemi, a wychowanie historyczne, które otrzymuje, zmienia też, przekształca i rozmnaża psychiczne jęj właściwości. Stać się może i stawało się niejednokrotnie, iż pod wpływem nowych warunków, sprowadzonych przez uprawę miejscową lub ościenną, naród wyłącznie wprzódy rolniczy stawał się handlarskim i przemysłowym, że prądy cywilizacyjne, przez niego samego wyrobione lub od innych zbiorowych osobników przybyłe, na miejsce dawnej jego religijnej wiary przyniosły inną, dawne jego stosunki domowe i towarzyskie, rozpręgly na rzecz innych. Zdarzało się też niekiedy, że naród jakiś przyjmował do organizmu swego obce mu przedtem, lub co najwyżej,

współplemienne pierwiastki i z upływem czasu przeistaczając je na obraz własny, sam, mimowiednie coś z natury ich brał do siebie; — albo, że nawet, dwie indywidualności narodowe, innoplemienne, przez osiedlenie się na jednym gruncie i zmieszanie krwi, tak dobrze zlewały się z sobą, że z upływem czasu wytwarzały jednolity narodowy organizm (Saksoni i Normandowie w Anglii). Znane przecież wypadki te i komplikacje dziejowe nie przemawiają bynajmniej przeciw prawdzie i konieczności indywidualnego bytu ludów. Naród bowiem, który dla jakichbądź przyczyn zamienił dawny swój sposób wierzenia, pracowania i współżycia na inny, nie stał się przeto absolutnie podobnym do narodów innych, nie stracił indywidualnej odrębności, ale tylko odrębność tę przekształcił. Do wiary, przyniesionej mu zkądinąd, wprowadzi on zawsze sobie właściwe sposoby wyznawania i oddawania czci; nowym pojęciom, w nim samym lub po za nim powstałym, nada zawsze swoją odrębną formę wyrażenia i zastosowania; nowe stosunki i węzły społeczne zadzierzgnie według własnej odrębnej normy potrzeb swych, skłonności i smaku. Stanie się on słowem innym, niż był przedtem, innym sobą, — lecz pozostanie zawsze sobą tylko i nie przestanie różnym być od tego, co na swój też sposób istnieje po za granicami, nie politycznymi, lecz przyrodzonymi granicami jego jestestwa. To samo zupełnie z ludami temi, które w ciągu dziejów otrzymały przymieszkę pierwiastku obcego lub powstały ze zlania się dwu obcych sobie wprzód pierwiastków. Nikt twierdzić nie będzie, że lud angielski powstały ze zmieszania innoplemiennych szczepów Saksońskiego i Normandzkiego, nie stanowi dziś odrębnej i energicznie pośród innych wyróżniającej się indywidualności narodowej. Zniknęły istotnie osobniki saksoński i normandzki, lecz na miejsce ich powstał nowy, energiczniejszy jeszcze, trwalszy i wyraźniejszy od tych, które spełniły na rzecz jego funkcją materii kosmicznej. Co do znikania i umierania narodów, tu jeszcze odróżnić należy dwa wielkie działy przyczyn, z których każdy ma inne znaczenie. Ludy tak jak ludzie umierają śmiercią naturalną lub przypadkową, — przypadkową o tyle, o ile przypadkiem nazywamy następstwo działania przyczyn pośrednich i nie w samym ulegającym mu organizmie spoczywających. Śmierć naturalna narodów wynikiem jest samoistnego zaniknięcia indywidualnych właściwości, — zaniknięcia, połączonego z brakiem sił do wytworzenia na ich miejsce właściwości innych; uśmiercania zaś ludów przez przyczyny postronne, znanymi są dziejom, chociaż, jak to zobaczymy niżej, stają się z trudnością wielką i bardziej pozornymi są, niż istotnymi. Każdy jednak z tych działów przyczyn posiada inne znaczenie. Śmierć naturalna dowodzi tylko powszechnego prawa natury, które na całej przestrzeni zjawisk prostych, czy skombinowanych, utrzymuje nieustanne kołowanie sprzęgania się i rozkładania, życia, śmierci i z łona śmierci powstającego znowu życia. Na mogiłach zmarłych osobników zbiorowych wykwitają i żyją osobniki inne, korzenie swe zapuszczając silnie i głęboko w grunt, uprawiony pracą tamtych. Szczątki tych, którzy już nie istnieją, posługują do wzrostu i potęgowania się następców; żywią się nimi nieraz ludy odległe w czasie i przestrzeni; ciało ich znikło, skruszone i rozłożone wpływami zewnętrznych i wewnętrznych czynników, lecz wytwory życia ich pozostają na świadectwo, że osobnikowe ich istnienie posiadało prawo i rację bytu swego. Ze śmiercią przypadkową ludów rzecz znowu inna. Tu objawia się zapoznanie praw przyrody i tkwią przyczyny niezmiernych dla ludzkości strat i boleści. Każdą śmierć taką, czy raczej każde takie wprowadzenie żywego organizmu w letarg i powolne gnicie, ludzkość odchorować musi tak, jak jednostka, której by odcięto zdrowy jeszcze i do prawidłowej czynności życia niezbędny członek organizmu. Jeden i drugi przecież wypadek, naturalne lub sztuczne umieranie ludów, nie przeczy w najmniejszym stopniu prawdzie, ani potrzebie indywidualnego ich istnienia. Badacze nieba spostrzegają często kroc gasnące w przestrzeni ogniska gwiazd i słońc. Cóż stąd? czy ciała niebieskie przestają istnieć i żyć każde życiem własnym? Czy na miejscu znikłych mieszkańców firmamentu nie powstają nowi, świadcząc, że pomimo znikania osobników, niezłomnym prawem natury jest ich istnienie? Czy dla tego, że na ziemi tej ludzie wciąż gasną, jak zdmuchnięte lampy, twierdzić należy, iż istnieć nie mieli oni prawa? Czy kiedy tu i ówdzie, ten i ów osobnik marnieje lub ginie pod wpływem wrogiej sobie mocy, mamyż mniemać, że z nim razem upadło w prawdzie swej prawo indywidualnego istnienia jednostek?

Jakkolwiek przecież i w jakikolwiek sposób ludy umierają i umierać mogą, rzeczą jest znaną w nauce i życiu, że umieranie to nigdy nie jest prędkim, ani łatwym, lecz owszem

bywa zawsze niezmiernie powolnym, trudnym i boleśnym. Zdziwiająca jest w istocie niezmierna trwałość, tak fizjologicznych jak psychicznych właściwości, które przez wieki wypracowały się w osobnikach zbiorowych, które też przez wieki częstokroć trwają pośród i pomimo najmniejprzyjaźniejszych wpływów i okoliczności. W poniżonej i wyniszczonej przez niewolę i niedolę rdzennej ludności dzisiejszego Egiptu, w Fellachach tych, którzy, odtrąceni od wszelkich dóbr i zaszczytów rodzinnego kraju, ze zgiętymi karkami i obnażonymi plecami, na rzecz zdobywców swych, dźwigają brzemiona ciężkich prac i wszechstronnych nędz, Egiptologowie dostrzegają niezmiennie przetrwałe, wszystkie kształty postaci, wszystkie rysy oblicza, wszystkie słowem typiczne właściwości, z którymi na rytach i malowanych pomnikach przedstawiają się przedwiekowi ich przodkowie, potężni, szczęśliwi władcy starożytnego Egiptu. Ciemnoskóry, nagi, korny Fellach, niosący na pochylonej swej głowie ciężar, zdjęty z okrętowego pokładu, dziś jeszcze mógłby malarzowi służyć za wzór do wspaniałej postaci kapłana, składającego w świątyni słońca cześć jednemu Bogu, albo do jednej ze scen słonecznych, w których synowie Nilu, otoczeni koszami kwiatów i owoców, dłoni w dłoni z równymi im małżonkami, pośród gier swych dzieci, siadywali w głębokim cieniu, misternie rzeźbionych swych pawilonów. Czy, gdyby wróciły warunki dawne Fellach, żyłby znowu, myślał i czuł tak, jak żyli, myśleli i czuli owi dalecy jego przodkowie? Najpewniej; bo fizjologiczna jego tożsamość ujawnia się wyraźnie, a psychiczną zdradza on przez wiele nawyknień i poruszeń, tak ciała jak ducha, przez samo uroczyste i nabożne przechowywanie starożytnych ksiąg swych, z nadzwyczajną tylko trudnością udzielanych ciekawym ich poszukiwaczom. Zgnębiona nieprzyjaznymi wpływami, indywidualność jego nie rozwija się, nie działa, lecz w upokorzeniu i tajemnicy — żyje przecież przez wieki, spodem i cicho płynąc pod panującą falą zwyczajców. Rozwijać się i działać oni nie mogą, bo nie zdołali przystosować się do nowych warunków bytu, nie zdołali dawnych cech osobnikowych, nie mogących już zapewnić im rozwoju i działania — przemienić na inne, któreby były nową, lecz niemniej indywidualną ich własnością. Dokonał tego jeden ze szczepów Semickiego plemienia, szczep, wrogimi sobie wypadkami wyrzucony z ojczyznościami. Przez 19 blisko wieków przerzucani z jednego punktu globu na inny, Żydzi przystosowywali się wszędzie do otaczających warunków, zmieniali cechy dawne na nowe, z narodu rolniczego stawali się ludem handlarskim, przyjmowali mowy obce, ojczyznę przechowywując tylko dla tajemniczych rozmów z Bogiem i dziejami swymi, a jednak nie przestawali i dziś jeszcze nie wszędzie przestali być czemś odrębnym, czemś różniącym się z organizmami, które ich otaczają, cechami ciała i ducha; nie przestawali słowem i dziś nie wszędzie jeszcze przestali — być sobą.

Z jaką trudnością i powolnością odbywać się musi przystosowywanie się ludów, do samych już tylko fizycznych, a obcych im warunków, świadczą o tym przykłady następujące. Islandczycy, jedнопlemienni z Duńczykami, po przesiedleniu się do Danii, najpowszechniej i w krótkim przeciągu czasu umierają z suchoty. Dzieci Europejskie, urodzone w Indyach, nie przeżywają najpowszechniej lat 10-ciu, dla tego Anglicy i Hollendrzy starają się potomstwo swe wysłać do Europy, jak najprędzej po urodzeniu. Europejki przypłacają najpowszechniej życiem pierwsze powicie dziecięcia w Indyach (Peschel, *Nauka o ludach*). Najpewniej w skutek przetrwania, rzadkich zrazu, potem liczniejszych jednostek, zaopatrywanych przez naturę w coraz lepsze narzędzia ku odparciu niszczących wpływów, Islandczycy przystosowaliby się do klimatu Danii, a Anglicy i Hollendrzy, urodzeni w Indyach, pędziliby tam prawidłowo długie żywoty. Stałoby się to jednak mogło nie inaczej, jak po upływie bardzo długiego czasu i kosztem niezliczonych cierpień i ofiar.

Poszukajmy przecież miejsc i urządzeń nie rozdzielonych ze sobą przestworem oceanów, ani przepaścią różnic, zachodzących pomiędzy dwoma odrębnymi cywilizacjami. Zobaczmy tu, że w wynaturzaniu psychicznym ludów, większe jeszcze, niż w fizycznym ich przystosowywaniu się, zachodzą trudności. Irlandczycy, których podbój przez Anglosaksońską rasę rozpoczął się w 11-m stuleciu ery naszej, a w 16-m w zupełności już dokonany został, przez wieków tyle pozostając w bezpośredniej styczności z angielskimi prawami, wierzeniami i obyczajami, pomimo wszelkich używanych ku temu, tak terrorystycznych, jak prawnych i ekonomicznych środków, nietylko indywidualnej odrębności swą nieutrącili, — ale, owszem, szczerzej jeszcze i uporniej ją strzegąc, odznaczające je

cechy do ostatecznych granic posunęli. Czuli i poetyczny, a leniwy i nieopatrzny Celt, zamieszkujący „Zieloną wyspę”, nie wziął w siebie dotąd nic wcale z umysłowej trzeźwości i żelaznej pracowitości usiłującego assimilować go z sobą Anglo-Saksona.

Drugi przykład podobny przedstawiają Czesi, mający przecież w niedawnej przeszłości swej chwilę, w której, pod wpływem pracującej nad nimi przez wieki germanizacji, odrębność ich narodu zanikać i umierać się zdawała. Silnie kolonizowany przez plemię germańskie, kraj ich napełniał się mową, obyczajami i różnorodnymi wytworami przybyszów. Wyższe warstwy towarzyskie, nęczone przez zaszczyty i ułatwienia życiowe, zrzucały się mowy ojczystej, rodowe imiona swe przekształcały na wzór imion obcych, naukę, sztukę, obyczaj domowy i towarzyski przyjmowały od sfer panujących. Niższe pokłady społeczne milczały i biernie z pozoru znajdowały się względem zmian, zachodzących wyżej, a których część z konieczności i na nie spływać musiała. Cóż ztąd? wystarczyło kilku umysłów, wymownie nawołujących ku zgasłej, zda się, na zawsze przeszłości (Riger, Palacky) i jednego jakiegoś momentu w dziejach powszechnych, który rozbrzmiał zapomnianymi, zda się, na zawsze imionami i dążeniami, a w łonie Czeskiego ludu obudziło się z energią niezmierną poczucie własnej indywidualności i w ruch wprawiło wszystkie przyrodzone mu psychiczne cechy. Zmieniony zapewne do stopnia pewnego, przez rozwój ogólnej cywilizacji i własne przeżyte koleje, lud, który w ciągu dwu stuleci nie mówił i nie pisał językiem własnym, wszechstronne życie swe wzorował na życiu innych, mdlał i zanikał pod ogarniającą go falą obcego żywiołu, — ożywa, domaga się praw do osobnikowego bytu, nie chce być kim innym, pragnie pozostać i jest — samym sobą.

Jeżeli nie mylimy się, — pobieżny przegląd powyższy dostarczył nam głównych, przynajmniej, podstawowych pewników o prawie i konieczności indywidualnego istnienia ludów. Ujrzelśmy sposoby, w jakie ludzkość rozpadła się na różne, odrębne grupy; widzieliśmy, jak długim a pełnym cierpienia i ofiar processem przystosowywania się, grupy te wypracowały fizjologiczne swe właściwości i jak, następnie, wychowanie czyli historia każdego z nich wytworzyła psychiczne ich jestestwa; spostrzegliśmy dalej, że od pierwszego zarania historycznego dnia ludzkości, osobniki zbiorowe, noszące miana narodów, istniały, a gdy który z nich dla jakichkolwiek przyczyn istnieć przestawał, wnet zastąpionym był przez osobnik inny, lecz również odrębny i pośród otaczających właściwą sobie naturą wyróżniony; stwierdziliśmy nakoniec potężną trwałość indywidualnych cech narodów i niezmierną trudność, niekiedy niepodobieństwo zamienienia cech tych na inne, na takie, które nie z wnętrza narodu samego, ale z zewnątrz niego przybywają. W obec zaś faktów tych, stwierdzonych i dokonanych spostrzeżeń, nie potrzebujemy już ani na chwilę zastanawiać się nad pytaniem: czy rozdział ten ludzkości naturalnym jest lub sztucznym, przyrodą człowieka i zamieszkiwanego przezeń globu wytworzonym lub też w skutek nakazu jakiegoś, umowy jakiejś, kapryśnej igraszki, samowoli czyjejś powstały. Ten tylko, ku ostatniemu wnioskowi skłaniać się może, komu obcymi są wszelkie światła nauki, kto nie zdolnym jest do zrozumienia wielkiej i wszechświat cały ogarniającej zasady przyczynowości, — zasady, w której rozkazy wszelkie, umowy i igraszki żadnej roli nie grają, lecz absolutnie i niezłomnie panuje prawo powstawania i utrzymywania zjawisk wszelkich, mocą i na podstawach ściśle warunkujących ich przyczyn.

Natomiast, zamieszkując świat, na którym nie wszystko, co z naturalnych przyczyn swych wypływa, najlepszym jest i dla rozwoju ludzkości najpomyślniejszym, mamy prawo i potrzebujemy zapytać: czy rozdział ten ludzkości, na różne z sobą osobniki zbiorowe, uważać należy za zjawisko pocieszające lub zasmucające, za następstwo przyczyn przychylnych lub nieprzychylnych dostojeństwu i szczęściu ludzkiego rodu? Z odpowiedzi na pytania te wynikną wskazówki, w jakim kierunku zwracać się tu mają żądania i prace ludzkie? W tym, gdzie istnieje potrzeba ochraniać i wzmacniać przyrodę, lub w tym, gdzie wiedza i praca ludzka zwalczają i w bieg korzystniejszy dla siebie zwracają siły jej i wpływy?

Gdyby w naturze i przeznaczeniu ludzkości spoczywała możliwość ograniczenia się na zdobyczach drobnych i łatwych, gdyby ludzkość cała, jak jeden człowiek, wieść mogła życie proste, pierwotne, wolne od żądz namiętnych, tęsknot bezbrzeżnych, ciekawych dochodzeń i nieustannych dążeń, wiodących ją wciąż dalej i dalej, wyżej i wyżej, — natenczas różnorodność składających ją grup nie posiadałaby żadnego wyraźnego znaczenia; co więcej, istniećby ona mogła tylko ze strony fizjologicznej, warunkowanej przez

naturę zamieszkiwanego miejsca, psychicznie zaś, pierś milionów, bez względu na stopnie geograficzne, poruszały się jednostajnym sennym oddechem.

Lecz ludzkość, zawierając w sobie nieprzebrane zasoby żądz, tęsknot i ambicji, pomnażanych jeszcze i spotęgowanych przez nieskończone zachodzące w nich odcienia i powikłania, dla bytu swego zużytkowuje tysiączne żywioły, ułożone w tysiączne kombinacje i zmierzające do tysiącznych celów. Wiecznie dążąca kędyś w przyszłość jakąś upragnioną, wiecznie poszukująca prawdy jakiejś najwyższej i ostatecznej, wiecznie pracująca na szczęście jakieś, migające przed nią w błękitach nieskończoności, spełnia ona zapewne dzieło ważnego ogniwa, w łańcuchu wszechbytu, dzieło o którego przeznaczeniu i użytku nie wie jeszcze i może nigdy się nie dowie, lecz z którego rozwojem i postępowaniem rozwijać się i postępować zdaje własne dostojeństwo jej i szczęście. Otóż, dla pełnienia dzieła tego, dla zdobywania tych nieprzebranych żywiołów, których tyle zużytkować musi spragnione i uznożone jej życie, podział zadań i pracy przynosić musi nieocenione pożytki i ułatwienia. Na zbiorowe osobniki, stanowiące ludzkość, spłynęły z natury rzeczy, różne zadania i prace. Niebo, pod którym każdy z nich żyje, płody, które go żywią, wrażenia, któremi otaczająca przyroda budzi mu myśl i uczucie, wychowanie, nakoniec, za pomocą którego historia kształci psychiczne jego jestestwo, wszystko to razem uosabia go do uprawiania i doskonalenia tych raczej, niż innych odrośli fizycznego i moralnego bytu, do odkrywania tych raczej, niż innych prawd, do rozpalania ognisk tych raczej, niż innych idei. Na rozległych a z gór ogołoconych równinach Eufratu i Tygru, wśród przezroczystych a cichych nocy, które oczom ludzkim ukazywały obraz nieba, nie przysłonięty żadną chmurą i nie mącony żadnym gwałtownym atmosferycznym poruszeniem, poraz pierwszy w znanym historii świecie urodziła się astronomja. W darze ludzkości przyniósł ją lud Chaldejski, najlepiej przysposobiony do odkrycia i wyczytania w księżde przyrody gwiaździstej jej tajemnicy. Nadał on pierwszy popęd do wieki trwać mających badań nad świetlistymi wędrowcami przestrzeni, podzielił dnie na godziny, godziny wymierzył kompasową igłą, wpatrzył się zarazem w świat liczb i skreślił pierwsze może na ziemi rachunkowe tablice. Gdzieindziej, inny zbiorowy członek ludzkości, z okiem, utkwionem w sąsiednią bezbrzeżność morza, pała żądzą ujżenia brzegów, wymyśla sztukę żeglarską, darowuje ludzkości igłę magnesową, odkrycia geograficzne, umiejętność osiedlania bezludnych lądów, liczne narzędzia i kombinacje prac przemysłowych; granicą zaś tylko z żeglarskim tym i przemysłowym ludem rozdzielony, lud inny wyrabia w sobie wzniosłą i pełną następstw wiarę w jedyne Boga, a umysły przywódców swych zapładnia pojęciami o czystej i surowej obyczajności. Lecz zarzucić tu można, że pierwszy czytelnik nieba i pierwszy żeglarz, że moralista taki i taki poeta, jak Izraelski Mojżesz i Izajasz, powstać mogli gdzieindziej, że zatem astronomja, żeglarstwo i dzisiejsza moralistyka istniećby mogły, chociażby nie istniały nigdy Chaldea, Fenicya i Palestyna. Tak; lecz gdziekolwiekby wybiła godzina narodzin zbawczych dla ludzkości prawd i wynalazków, nie wybiłaby ona inaczej, jak za dotknięciem ducha tego, który daje mądrość mędrcom, cnotę bohaterom, natchnienie wieszczom, — ducha, który ku mędrcom, bohaterom i wieszczom, przybawając od tego, co ich najbliżiej otacza, od rodzimego nieba i karmicielki ziemi, od myśli i uczuć społecznych, z krwią i podaniem przodków, jest niczem innem, tylko fizyologicznem i psychicznem jestestwem narodu. Ów duch mistrz i przywódzca usiał wzgórza Partenonu lasem posągów i kolumn, a w Rzymie obudził geniusz ustawodawstwa, wedle którego wzorować się miały przez długie wieki prawne i społeczne stosunki ludów mnogich. On to poszepnął Homerowi olbrzymie jego pieśni, a w wielkim umyśle Sokratesa rozsunął potężny, jędrny, jasny systemat moralistyki. Dzięki duchowi temu, nauka, sztuka i etyka, rozsunęły po świecie, w czasach późniejszych, olbrzymią sieć, utkaną z przerozmaitych odmian i odcieni prawd i piękności. Inaczej malowali Rafael i Buonarrotti, a inaczej Rembrandt i Rubens; różnemi drogami dążyli ku prawdzie angielski Bakon i niemiecki Luter. W jednym stuleciu tworzyli Szekspir i Jan z Czarnolesia, tak niepodobni do siebie, jak niepodobni z sobą były kraje ich i ludy, geniusze różnej miary i różnego blasku, lecz któż twierdzić będzie, że którykolwiek z nich nie miał swej racji bytu i tworzenia, nie pozostawił za sobą długiego szlaku zbawiennych następstw? Dla czego duch muzyki coraz inaczej śpiewa w piersi i głowie Niemca i Włocha? a mógłżeby ktokolwiek wyrzekać na to, że istnieli na świecie z jednej strony Bach i Bethowen, z drugiej —

Rossini i Verdi? Mógłżeby kto wyrzekać na to, że serce Anglika silniej, niż jakiegokolwiek inne, uderza dla idei osobistej wolności i godności człowieka, że Francuz posiada nieporównany dar rozprzestrzeniania najważniejszych prawd naukowych i moralnych w jasnej a ponętnej formie; że Włoch przychodzi na świat śpiewakiem albo malarzem? W Niemczech powstałby nie mógł Wolter, kołący jak ostrze sztyletu, a lekki jak skrzydło motyla, ani we Francji Szyller, uroczystry i smętny jak gotycka świątynia. Ludy rolnicze wzbogacają ludzką w coraz lepszą umiejętność wyszukiwania bogactw, zawartych w łonie ziemi; te, które wprzęgły się w zawrotne koło przemysłu, walczą z innymi siłami przyrody, wiatr, wodę, gazy, siłę ciężenia, elektryczność, magnetyzm, poddają panowaniu człowieka. W zakresie stosunków państwowych, prawnych i społecznych, każdy z ludów dokonywa właściwych sobie prób i doświadczeń, z których dla ludzkości cała powstaje zbiornik nauk, wskazówek, zachęt i przestróg. Tak od wieków i przez wieki, około dzieła wspólnego krzątają się robotnicy różni; do wspólnego przeznaczenia różni wędrowcy odkrywają coraz inne drogi. Różnice te wzbogacają umysłowość ludzką w sposoby dochodzenia i ukazywania prawdy, udzielają jej, zamiast jednego, tysiącznych stanowisk dla wszechstronnego na nią patrzenia. Rozmnażają też one z wielką potęgą środki ku tworzeniu i uzewnętrznianiu piękna, nieprzebranymi czyniąc uszlachetniające wpływy i rozkosze estetycznego używania. Przedstawiają one nakoniec nieprzeparty dowód dla prawa i konieczności istnienia tego, co nazywamy wolnością myśli, słowa i sumienia, czyli dochodzenia, wyznawania, tworzenia i czucia. Przeciw wszelkim gwałtom, zadawanym prawu temu i tej konieczności, świadczyć wiecznie będą owe nieprzeparowane i odrębne skłonności i zdolności zbiorowych jednostek, które samoistnie przekształcać się mogą, lecz sztucznie wynaturzane wpadają w letargiczną senność i bezczynność, lub ulegają zgniliznie rozkładu, a wykreślone ze świata żyjących, pozostawiają po sobie pustkę, na którą ludzkość choruje, choć sama niewie o tym, co choroby jej jest przyczyną.

Odpowiedzieć tu wypada na jedno jeszcze pytanie: po co istnienie ludów upośledzonych, wiecznie niemowlęcych, dzikich lub wpółdzikich? Czém wzbogacają ludzką, jakimi sposobami we wspólnym dziele współpracują Buszmani np. Hottentoci lub mieszkańcy wysp, samotnie rzuconych na bezmiary oceanów? Na pytanie to słusznie odpowiedziećby można pytaniem: po co istnieją i jakimi sposobami w dziele ludzkości współpracują rasy ludzkie, wraz z rasą białą, kulę ziemską zamieszkujące? Po co żyją wyznawcy Buddy i Konfucjusza? dla czego istnieją, oprócz Europejskiej, wszystkie w ogóle inne cywilizacje czyli sposoby myślenia, wyznawania, tworzenia i wiązania się w społeczeństwa? Zanedo przywykliśmy zamykać świat w granicach Europy i co najwięcej — z jej łona wysłanych osad innych części globu. Zanedo przyzwyczailiśmy się przyodziewać w wyobraźni naszej ludzką całą odzież europejską. Rasa każda i każda cywilizacja, czy to w zawiązku, czy w pełnym rozwoju swym zostająca, posiada prawo i rację bytu swego na ziemi, istnienie swe bierze z przyczyn jakichś i sprowadza niemi jakieś następstwa. Nikt, na podstawach żadnej nauki, twierdzić nie może, iż ludy niemowlęce, upośledzone i przez nas dzikimi zwane, nie grają właściwej sobie roli w utrzymywaniu harmonii i równowagi naturalnych czynników ziemskiego życia; że na barkach swych nie niosą oni części tej roboty, którą ludzkość odbywa około uprawy i zużytecznienia całej przestrzeni siedliska swego, że, nakoniec, w zakresie rasy swej i względnej cywilizacji, w obrębie miejsca zamieszkania swego, nie oddają one sobie wzajemnych przysług, z wiedzą lub bezwiednie nie dzielą się zdobycami swej myśli, która nam dziecięcą być się zdaje przeważnie może dla tego, żeśmy jeszcze nie poznali całej istoty jej i głębi; że gdy rozwijają się, nie dążą w przyszłość jakąś, całkiem nam nieodgadnioną, a gdy giną, zaguba ich nie jest faktem, sprowadzonym bardziej przez nasze ich zapoznanie, niż przez własną ich niepotrzebność i niemożność życia.

Jednoczesne istnienie na powierzchni ziemi ludów, tak niezmiernie ze sobą różnych, że wzajem zrozumieć one nawet nie mogą przyczyn i celów swego bytu, najlepiej świadczy o tym, że tu, jak wszędzie, natura okazała nieprzebrane bogactwo pomysłów, rozsiała nieprzeliczoną ilość typów i objawiła niewyczerpującą się nigdy moc tworzenia. Ogólną budową ciała swego jednostajne, lecz w szczegółach jej ważnych częstokroć, różniące się ze sobą, we właściwościach ducha zbliżone, lecz nieujednostajnione, wspólne zapewne dzieło we wszechbycie, lecz na coraz inny sposób pełniące, różne a liczne odłamy ludzkości są jak ciała niebieskie, które, obracając się około jednego słońca, wszystkim im udzielającego

światła i ciepła, posiadają przecież ruchy i życia własne. W jedności systematu, każde z nich przedstawia różnorodność. Taka różnorodność w jedności, czy jedność w różnorodności, powszechną jest w naturze.

II. O POCHODZENIU, ISTOCIE I SKŁADOWYCH CZĘŚCIACH PATRYOTYZMU

Nie podobna zaprzeczyć, jest to zresztą prawdą, rzucającą się w oczy, — że pierwszy związek patryotyzmu spoczywa w uczuciowych władzach człowieka. Wprzód, zanim w umyśle dziecięcia powstanie jakakolwiek myśl, świadoma siebie, lub jakiegokolwiek pojęcie wcieli się w odpowiednią sobie formę i dosięgnąć zdoła wysokiej fazy uogólnienia, zaczyna ono czuć dobroczynność tego, co je otacza, używać rokoszy światła, ciepła, barw, woni, dźwięków i wszystkich tych ochron od zagłady i cierpień, któremi je otaczają najmniej choćby troskliwe, opiekuńcze dłonie. Uczucie dobrodziejstw tych i używanie tych rokoszy jest niewątpliwie bezwiednym; stanowi ono niemniej zasiew wrażeń, który z upływem czasu rozwija się i dojrzewa w coraz potężniejsze i bardziej świadome siebie uczucia. Wiele przyczyn, spoczywających w samej naturze ludzkiej, składa się na to, że uczucia te zapuszczają w psychiczne jestestwo człowieka niezmiernie głębokie korzenie. Istnieje tu naprzód kategoria przyczyn fizycznych takich, jak: ścisłe zbratanie się organizmu z otaczającymi go żywiołami natury; siła pociągu, którą względem siebie uczuwają pierwiastki, mocą przystosowania się wzajemnego i przyzwyczajenia, z sobą upodobnione; wielkie, nakoniec, spotęgowanie zbratania się tego i pociągu przez tajemniczo, lecz pewnie działającą na szeregi pokoleń ludzkich, moc odziedziczenia. Żadne, najdłuższe rozumowania i wywody nie zdołałyby pierwszej z przyczyn tych określić z większą dokładnością i mocą, jak uczynił to wielki poeta w prostym i krótkim wykrzyku: „ty jesteś jak zdrowie!” Istotnie, chore tylko, głębokimi patologicznymi zmianami dotknięte organizmy, dla przedłużenia zwicniętej swej egzystencji, zmuszonymi bywają do szukania wpływów i wrażeń innych, niż te, których udzielić im mogą: słońce i powietrze, roślinność i woda, obyczaj i ogólny tór życia, rodzinnego kraju. Lecz organizmy ludzkie, zdrowe i wszechstronnych energii pełne, takie nawet, których nie dotknęły żadne podstawowe zmiany i nadwężenia, najswobodniej i najpotężniej rosną, najdzielniejszą w sobie i wkoło siebie rozwijają działalność w tych właśnie klimatycznych i etnograficznych warunkach, które, w pierwszej chwili przyjścia ich na świat ten, przyjęły je na swe łono, owiały je i nawskróś przeniknęły swym tchnieniem, a kształtując je i urabiając na swój sposób, sprowadziły pomiędzy nimi i sobą jaknajściślejsze upodobnienie. Dla tego to syn północy krzepki, rosły, czynny, do częstego i obfitego odżywiania organizmu swego zmuszony, wśród skwarów południa wędnie, omdlewa i leniwieje, przy owocowym i jarzynnym, szczupłym i rzadkim posiłku zamiera z głodu; a mieszkaniec południa, pod niebem mroźnym i śnieżnym, za stołem, obciążonym żywnością ciężką i częstą, krzepnie, marnieje i choruje z przesyty. Dla tego to Irlandczyk dostaje suchot po kilkoletnim pobycie w Danii, a góral, na równiny wygnany, traci przedziwną swą giętkość członków i malowniczość postaci, będącą objawem i dowodem zdrowo a harmonijnie rozwiniętego ciała. Zgoda ta pomiędzy człowiekiem, a otaczającą go naturą, mimowiednie uczuwana, tworzy najpierwotniejsze ogniwo, spajające człowieka z życiem rodzinnej ziemi, tak, jak usta dziecięce spajają się z życiem i siło-dawczą piersią matki karmicielki. Prawo dziedziczenia, w skutek którego właściwości i cechy przodków spływają na potomstwo, ścieśnia i potęguje ogniwo to w sposób szczególny. Sprawia ono, że jednostka ludzka nie tylko w indywidualnym swym życiu nabywa upodobania do żywiołów i przedmiotów pewnych, ale, że przybywa już ona na świat ze szczególną skłonnością do nabycia upodobania tego. Skłonność ta, to długie i bratnie życie się jej przodków z żywiołami i przedmiotami tymi, to iskra z płomienia ich miłości, w organizm jej wtrysnięta.

Wszystko to przecież stanowi niezbędny wprowadzie, lecz pierwiastkowy zaledwie zaczątek uczucia, na którego ukształtowanie się dalsze wpływa mnóstwo, tak fizjologicznych, jak psychicznych czynników. Z pomiędzy tych ostatnich jednym z najsilniejszych i najpowszechniejszych z pewnością jest — wdzięczność. Uczucie to w stanie samowiedzy i pełnego rozwoju, niezmiernie rzadko znajdujące się w sercach ludzkich, w zaczątku i bezwiednie gości w nich bardzo często. Najpospoliej ludzie uczuwają wdzięczność

względem osób i przedmiotów, nie zdając sobie sprawy z natury uczucia swego, nie wiedząc, że tkliwość ich, przyzwyczajenie, tęsknoty, z tego właśnie najpierwotniejszego wypływają źródła. Kiedy krzepki i silny cielesnie, a duchowo nierozwinięty pracownik odrywa zgrubiałe dłonie od narzędzi ciężkiej pracy, prostuje strudzoną, lecz potężną swą postać, głębokim odetchnieniem wciąga w szeroką pierś swą czyste powietrze, a zmęczonym okiem toczy dokoła siebie, po błękitnym sklepieniu, zielonym rozłogu, złocistej fali kłosów lub krętym szlaku ścieżki, wbiegającej w tajemniczy cień lasu, w przybytek jakby cichego snu i spokoju, — w fizycznym organizmie jego rozlewa się wtedy uczucie dobrobytu i odpoczynienia, lecz w głębi, kędyś, w dalekiej i dla niego samej tajemnej głębi jego istoty, drga i śpiewa inna jeszcze struna, wyższa nad fizyczne użycie i rozkosze, — struna nieokreślonej czułości dla wszystkiego, co go otacza. Nie zdając sobie sprawy z uczuć swych, czuje on jednak, że to powietrze, którym odetchnął, szeroko i swobodnie skrzepiło siły jego, pracą znużone; że błękitny, wiszący nad głową jego, i zieleni, rozciągająca się pod stopami, dały spoczynek jego oczom; że biała ścieżka, zapadająca w cieniste głębie leśne, przesunęła mu przed wyobraźnią ponętny obraz ciszy i ukojenia. Dla wszystkich dobroczynnych tych sił przyrody uczuwa on mimowiedną i mimowolną wdzięczność, — z niej wytryska źródło czułości, i nie wiedząc jak i dla czego człowiek ten prosty, nierozumujący, nie sięgający myślą, ni żądzą za najbliższy skłon widnokrzęgu, kocha powietrze, barwy, widoki, którymi odżywia się fizyczne i moralne jego jestestwo, kocha zatem ojczyzną swą ziemię.

Nie innym jest rodowód uczuć, które kierują wysoce ukształconym moralnie i umysłowo podróżnikiem, gdy po długiej nieobecności, po pełnej tęsknot tułaczce, stawiając pierwszy krok na granice kraju swego, zgina on kolano i usta swe uroczystym a kornym pocałunkiem, spaja z rodzinną swą ziemią. W sposób ten wita on macierz, która dała mu życie, kolebkę, która wykołysała dzieciństwo jego i młodzieńcze lata, źródło pierwsze, z którego ciało jego napiło się rokoszy życia, a umysł zaczerpnął wiedzę o sobie i świecie.

Uznojony pracownik ów i stęskniony podróżnik, bezwiednie czy samowiednie napawając się powietrzem, barwami, dźwiękami i widokami ojczystej ziemi, czuć muszą przecież coś więcej jeszcze, jak wdzięczność i zrodzoną z niej czułość, czuć oni jeszcze muszą w sobie potężne drgania tej nici, która człowieka wiąże z przeszłością jego, a nosi nazwę — wspomnienia. Zdawać się może, iż pomiędzy człowiekiem, a otaczającymi go przedmiotami, tak do organicznej, jak do nieorganicznej natury należącymi, istnieje związek jakiś tajemniczy i niezbadany, lecz bratni i nierozzerwalny. Zdawać się może, iż w długim a sumiennym biegu życia swego, człowiek, wciąż ścigający marę swego szczęścia, a wciąż jęj doścignąć nie mogący, za współtowarzyszy i świadków pogoni swęj i swych zawodów, przyjmuje wszystkie otaczające go istoty i rzeczy, wraz z nimi cieszy się, przed nimi się użala, ich ku pomocy wzywa, z nich czerpie pociechy i ukojenia, a potem, po wielu już kolejach, w sposób ten wspólnie przebytych, dziwnym, niewyjaśnionym, lecz niezmiernie czułym i głębokim ogarnia je przywiązaniem. Wyras ostatni z plastycznością i wymownością niepospolitą określa naturę uczucia, powstałego z istniejącej w duchu ludzkim władzy wspomnienia. Wspomnienia łączą człowieka nie tylko z podobnymi mu ludźmi, ale ze światem zwierzęcym i roślinnym, z widokami rzeczy i miejsc, z przedmiotami nieożywionymi, tak silnie, że czuje się on związanym z nimi, przywiązany do nich; że węzły te samem istnieniem swem stanowią podstawową część spokoju jego i szczęścia, a pęknąć nie mogą bez przyniesienia mu ogromnego bólu, bez zerwania częstokroć nici jego życia. Istnieje opowieść o więźniu pewnym, który po wielu latach, przebytych w wilgotnych i ciemnych ścianach podziemia, w towarzystwie pająka, który przebywał z nim codziennie i przez długie godziny, na wieść, że uwolnionym zostanie, płakał gorącymi łzami po ścianach wilgotnych i ciemnych i po swym towarzyszu — pająku. Ściany te i ten owad były świadkami długiego szeregu stanów psychicznych, które w obec nich przebywać on musiał, widziały rozpacz jego, nudę, bezsilne miotania się, chwile nadziei i lata tęsknoty; do nich przywiązały go też wspomnienia. Mocą uczucia tego, człowiek każdy, z naturą zdrową i nienadwężoną żadną fizyczną lub moralną chorobliwością, weselej i swobodniej żyje wśród ubogich, choćby i monotonna niw swych rodzinnych, niż pomiędzy najwspanialszymi widokami przyrody, z przeszłością jego niczem nie związanej; dla tego niski krzak polnej róży uśmiechać się może ku niejednym oczom większą

ponętą, niż nieba sięgająca korona palmy; dla tego, niejednemu sercu, więcej drogich i skrzepiających rzeczy powie stary i współskruszony odłam jakiegoś ubogiego muru, niż wznoszące się gdzieindziej arcydzieła budowniczej sztuki. Pod wpływem tego uczucia, wielki poeta, otoczony wszystkimi wspaniałościami stolicy ucywilizowanego świata, tęsknił do skromnej mieszkanek puszczy ojczystych, sosny, a nad tąd, że jej widzieć nie mógł, przelewał „lzy czyste, rzęsiste”; z tąd uczuciem w piersi, góral śród równin tęskni i wcześniej umiera, a nad brzegami Atlantyku pracujący, przeludnieniem i nędzą i kraju swego wyparty chińczyk, zwłoki braci swych powierza morskiemu statkowi, aby wraz z nim przybiły do ojczystych brzegów i spoczęły w łonie rodzinnej ziemi. Wszystkie te jednak łącznie, wiążące człowieka z ziemią i niebem, z powietrzem i widokami ojczystego kraju, stanowią konieczną wprawdzie i z samej natury płynącą, niemniej przecież spodnią zaledwie warstwę uczuć tych, których połączenie składa się na uczuciową stronę patryotyzmu.

Powyżej istnieją związki ludzi z ludźmi, które, obok miłości dla kraju, wytworzonej przez wszystkie powyższe przyczyny, wytwarzają o wiele żywniejszą i potężniejszą miłość narodu. Tu należy mieć na uwadze nie same tylko pociągi i spójnie, które łączą człowieka z jego społecznymi, lecz i te także, które istnieją pomiędzy nim a oddaloną, nie własną już jego indywidualną, ale narodową przeszłością i przyszłością. Zdawałoby się, że natura usiłowała wynagrodzić człowiekowi względną krótkość indywidualnego jego istnienia, udzielając mu możności zapuszczania wzroku i myśli w wiekową przeszłość i przyszłość, co więcej — odczuwania wszystkich tych wrażeń i przebywania za pośrednictwem fantazyi wszystkich tych kolei, które były udziałem przeszłości i stać się mają dziedzictwem czasów przyszłych. Istotnie, ciało tylko człowieka przeżywa pewien krótki i ściśle ograniczony szereg lat, lecz duch jego, gdy jest odpowiednio wykształconym, cofa się wstecz i zdąża naprzód o tak wielką czasu przestrzeń, że, wedle dosadnego określenia niemieckiego poety: „nie potrzebuje już obietnic drugiego życia, gdy w mocy jego jest: oddychać życiem pokoleń przyszłych i stwarzać sobie wieki w krainie przeszłości.” (Heine).

We wszystkich miejscach i czasach, człowiek uczuwał i uczuwa dla przodków swych miłość, złączoną z tąd uroczystym i rozrzuwionym poszanowaniem, które wzbija się do wysokości czci. Cześć przodków istniała i istnieje u wszystkich ludów, we wszelkich stadiach uspołecznienia ich i cywilizacji, a zbadana w przyczynach swych i oczyszczona ze szpecących ją przesądów i guseł, ukazuje się jako wynik wielu właściwości, z naturą ludzką nierozłącznych, jako wytwór tychże fizyologicznych i psychicznych pierwiastków upodobnienia, wdzięczności i wspomnienia, które, składając się na miłość dla rodzinnej ziemi, tu, w miłości i czci dla ojczystej przeszłości, znajdują się w stopniu szczególniejszym. Jakkolwiek bowiem różniłyby się pojęcia i obyczaje, jakiegokolwiek zmiany przyniosłby czas w ogólnym kształcie i sposobie ludzkiego bytu, to jednak, mocą przebywania na łonie jednej przyrody i odziedziczenia głównych cech i zarysów natury fizycznej i moralnej, mocą tej żelaznej wytrwałości, która główne cechy i zarysy plemienne i narodowe przechowuje niewzruszenie przez mnogie wieki, odlegli potomkowie nie mogą być wręcz i zupełnie niepodobnymi do przedwiekowych swych przodków. Bezwiednie, nie zdając sobie jasnej z tego sprawy, przecząc nawet temu niekiedy uparcie i szczerze, czynią się oni jednak krwią z ich krwi, kością z ich kości, strofą, która wypłynęła z pieśni ich życia i dalszy jej ciąg stanowi. Obok tego, potomkowie oddaleni są dziedzicami przedwiekowych swych przodków, używającymi całego wyniku ich żywota, całej summy prac jego, cnót, walk i dążeń. Jakiemikolwiek bowiem byłyby winy, zaniedbania i omyłki szeregu pokoleń tych, które żyły przed nami, większe od nich musiały być prace ich i cnoty, czego dowodzi sam już fakt przedłużającego się w czasie naszego istnienia i postęp, nie zaś cofanie się składowych części naszej cywilizacji: dobrobytu, wiedzy, uobyczajnienia. Oni to ze srogimi trudy i niebezpieczeństwami wydzierali panowanie nad ziemią, którą zamieszkujemy, puszczyom niedostępnym, wodom niszczącym, moczarom siejącym mór i choroby, gadom jadowitym, dzikim zwierzętom; oni to następnie rozszerzali i doskonalili uprawę ziemi tąd, aby dla pokoleń następnych coraz obfitsze przynosiła plony; oni, zwyciężając przeciwności i ponosząc trudy, dziś już nam niepojęte, krok po kroku zdobywali dla siebie i następców swych prawo i możność wstępu do świątyni wiedzy, — do tej świątyni, tak czczonej dziś, tyle ludziom dzisiejszym dającej i obiec-

jącej, a która, bez ich usiłowań, poszukiwań, ofiar i męczeństw nieraz, byłaby wiecznie przed nami zamkniętą; oni to, nakoniec, różnymi sposobami i ku coraz wyższemu poziomowi wznosząc uczucia, myśli i obyczaje swe, rozniecali święty ogień czci i ukochania dla dobra, prawdy i piękna, ogniem tym oczyszczali stosunki swe domowe, towarzyskie i społeczne od grubości i bezwiedności pierwotnej, stopniowo zatem, powoli, a nielatwo zaiste, wytwarzali spólcześnie nam moralność. Nie uczynili zapewne wszystkiego, co uczynionem być może, nie doprowadzali do ostatecznego kresu zadania, które ludzkość spełnić ma we wszechświecie, a naród w ludzkości, lecz im tylko zawdzięczamy to, że wiemy o istnieniu zadania jakiegoś, które spełnić mamy, i to, że pełnić je lepiej od nich uczymy się i pragniemy. Słowem, jak drzewo z korzenia swego, tak terażniejszość narodowa z narodowej przeszłości początek swój bierze; jak z łona gwiazdy, w przestrzeń promień mknący, tak z łona dziejów ojczystych, mknie w czas doba nasza obecna. Dla tego to wszystkiego, ludy wszelkie bez wyjątku ze szczególnym upodobaniem odtwarzają sobie obraz i koleje życia swych przodków, a w dziecinnej i młodzieńczej porze rozwoju swego lubią nawet osnuwać je brylantowemi niemi fantazyi twórczej, a naiwnej, pełnej wiary i zapachu. W dziecięcej i młodzieńczej fantazyi ludów, kraj ich rodzinny roi się zjawiskami cudnej piękności i mocy, przodkowie wyrastają na olbrzymów i półbogów. Głazy tu przemawiają językiem ludzkim, drzewa wyśpiewują czarodziejskie pieśni, mogiły otwierają się i opowiadają o zgasłych świetnościach i przebytych bólach. Z twardą ścianą każdej opoki, z zębiastym szczytem każdego wzgórza, z tajemniczemi głębiami puszczy i gajów, z polyskliwą a ruchomą powierzchnią wód wiążą się wtedy dziwne opowieści. Potem przybywają twórcze genjusze, wraz z oddechem wchłaniają w siebie wszystkie rozpięchłe wśród milionów wspomnienia, uwielbienia, nadzieje i żale i oto — od krańca do krańca kraju możliwymi odgłosy rozbrzmiewają epeje rycerskie, lecą powietrzem żałośnie elegie, hymny jak płomienie wzbijają się pod niebo, legendy, baśnie, pieśni i piosnki złotym deszczem spadają na niwy i lasy, na sioła i grody, — narodowa poezya zrodzoną jest, rozkwitła i serc miliony ujmuje w czar niewymowny dla tego, że tłem jęj, piękności i siły rodzimej natury, a bohaterami ojcowie ludu, zmieceni śmiercią z powierzchni ziemi, lecz wieczni żywi w pamięci i ukochaniu potomków. Potem, jednak, przeszłość przyoblekać się zaczyna w coraz poważniejsze, surowsze szaty; obok niegasnących nigdy twórców narodowej poezyi, rozpowija się z pieluch pierwotnego kronikarstwa i powoli, stopniowo wzrostu nauki dosięga — narodowa historia. Poezya i historia różnymi drogami i na sposób różny wytwarzają tradycję, czy lepiej podanie, skarb jakiś niby, który pokolenia niezliczone, w kolej nieskończoną, z serc do serc, z umysłów do umysłów sobie podają.

Niemniej silny składnik uczuciowej strony patriotyzmu jest to upodobanie, które ludy wszystkie, na wyższym stopniu cywilizacji zostające, uczuwają dla tego zwierciadła swego, którym są: narodowe piśmiennictwo i narodowa sztuka. W piśmiennictwie swem i w swej sztuce naród przegląda się jak w zwierciadle i kocha je bardziej, niż wszystkie inne, bo najłatwiej je rozumie, najsilniejsze od nich otrzymuje wrażenia, dla tego też zapewne, dla czego słowik rozkochał się w róży, gdy w kropli rosy, zwilżającej jęj listek, zobaczył obraz samego siebie.

Tém samém też podobieństwem motywuje się przedewszystkiem miłość dla pokoleń, spólcześnie żyjących; jakiekolwiek bowiem rozdzielałyby ich waśnie i niezgody, ludzie, z jednych przodków i na jednej ziemi zrodzeni, jedną mową wyrażający swe myśli, wykształceni na łonie jednej tradycyi, jednego piśmiennictwa i obyczaju, związani być muszą ze sobą wielostronnemi podobieństwami, — podobieństwami niezmiernie głębszemi niż te, które wiązać ich mogą z synami ziem innych. Z tego to podobieństwa, jak też z głuchego nieraz, lecz zawsze istniejącego, poczucia wspólności pochodzenia i przeznaczeń, pozostaje też w jednostkach ludzkich niezmiernie silne uczucie solidarności, łączącej ich z ogółem, którego część stanowią. Wszystko tu zdaje się być wspólnem: szczęście i niedola, dostojność i hańba. Jednostka każda, byle trochę oświecona i czuć umiejąca, cieszy się szczęściem i dumną się czuje dostojnością, zdobytą przez naród jęj; czy dla tego może, iż świadomie lub bezświadomie uznaje przed sobą, że część szczęścia tego i tych zaszczytów spłynie też na nią i na jęj najbliższych, że część zasługi w ich zdobyciu należy się też jęj i jęj najbliższym? W niedoli znowu i upokorzeniu oziewają się w piersiach cząstek wielkiego ogółu, wszystkie struny współczucia i płacze litości. Wtedy się zdaje, jakoby westchnienia milionów w każdą pierś wpływały i rozdymały ją bezbrzeżnym współzałem;

jakoby ramiona milionów spajały się w jedno ramię, które wszelkie cele inne na dalszy plan usuwając, popychać pragnie ku pomyślniejszym prądom łódź losów ogólnych.

Tak więc, bratnie zespolenie się z przyrodą ojczystej ziemi, przystosowanie do niej fizjologicznego ustroju i ukochanie ją mocą wdzięczności i wspomnienia; zamiłowanie w narodowej poezji i historii, przedstawiających przeszłość kraju i życie przodków; szczególne upodobanie w piśmiennictwie i sztuce krajowej, jako w wytworze własnego życia i zwierciadło, najwierniej życie to odbijającym; наконец, współduma lub współwstyd, współradość lub współżał, przenikające pokolenia, które współcześnie żyją i wspólnym poddane są losom, — oto najważniejsze psychiczne czynniki, składające się na uczuciową stronę patriotyzmu.

Dotąd, patriotyzm jest istotnie tylko uczuciem. Czy jednak w ogóle uczuciową stronę człowieka lekceważyć należy? Samo już pytanie to wydać się może dziwnym każdemu, kto zna naturę ludzką i wszelkie ludzkie koleje i sprawy. Skrajne jednak kierunki myślenia, — te kierunki, którym przyświecają oderwane tylko i niedokładne światełka wiedzy, w sceptycyzmie swym i krytycyzmie dosięgają takich szczytów utopji, że w dobrej wierze rzucają w świat pytanie: czy uczucie w ogóle potrzebnem jest na cokolwiek człowiekowi i ludzkości? czy nie należałoby wygluzować go całkiem z psychicznej istoty ludzkiej i spraw tego świata? czy człowiek i ludzkość nie dosięgliby łatwiej i prędzej udoskonalenia swego, gdyby sprawami ich rządził sam, czysty, niczém nie mącony, żadnej przeszkody w działaniach uczucia nie napotykał, — rozum? Dziwne to, — a jednak prawdziwe. Pytania takie nie istnieją wprawdzie w żadnej z naukowych teoryj, nie stawia ich światu żaden z przywódców umysłowości ludzkiej, — lecz, krążą one z ust do ust, przebiegają liczne głowy, przenikają w różne społeczne warstwy, — czuć je w powietrzu. Dziwne to — i nasuwające mimowoli odpowiedź w kształcie wzajemnych zapytań: czy przydatną jest nacokolwiek trawom i drzewom zielona ich barwa? czy nie należałoby wysuszyć na kuli ziemskiej wszystkie oblewające ją w trzech częściach morza i oceany, a na ich miejscu zasiał warzywne ogrody? czy nie byłoby lepiej i pożyteczniej, aby ludzie przychodzili na świat z dwoma głowami i czterma rękami, lub, żeby cały organizm człowieka, zamiast z tylu innych części różnorodnych, składał się z samej tylko szarej masy mózgowej, któraby myślała, dochodziła, kombinowała w głowie i w ramionach, w rękach, nogach, wszędzie? Po co słońcu tyle ciepłika? po co księżycowi srebrzyste jego światło? po co zegarowi sprężyny? po co w lokomotywie ogień i woda?

Szalone pytania! Fantastyczne zachcenia i wątpliwości, graniczące z obłądem umysłu! Tak; niemniej jednak szalonymi są pytania te, wątpliwości i zachcenia, które skrajne kierunki pewne, — kierunki, wpadające w obłądy, bo steruje niemi widmo wiedzy, nie zaś wiedza istotna, zwracają ku uczuciowym władzom człowieka.

Uczucie istnieje w człowieku z mocy konieczności, wynikającej z przyczyn, które spoczywają we własnej jego i świata naturze, a potężnie oddziaływać będzie na sprawy i koleje ludzkie dopóty, dopóki ludzkość nie zmieni się w inny jakiś, całkiem niepojęty nam dziś, twór przyrody, a glob ziemski w innego jakiegoś, niepodobnego nam dziś do określenia, planetę. Człowiek pozbawiony uczucia, gdyby mógł istnieć, byłby zjawiskiem nieskończenie osobliwszém od tego, któryby się urodził z dwoma głowami i czterma rękami, cudem, równie uchylonym z pod wszelkich praw przyrody, jak zegar, którego kółka posuwałyby się bez sprężyny, jak lokomotywa, któraby wiodła za sobą szereg wozów, bez żadnej działającej na nią siły fizycznej, tylko i wyłącznie w skutek kombinacy i aksjomatów, powstałych w głowie kierującego nią maszynisty.

Co więcej, gdyby możliwem było odjąć ludzkości władze jój uczucia, stałoby się z nią to samo, co stałoby się musiało z ziemią, gdyby słońce i własne jój łono utraciły swój ciepłik, gdyby księżyc zagaśł i nie oblewał nocy ziemskich łagodnym swém światłem, gdyby z państwa roślinności zniknęła świetna różnorodność barw jój, gatunków i odmian? Jak ziemia bez ciepłika, tak ludzkość bez uczucia skrzęplaby i zamarła; w bezksiężycowych ponurach jój nocach błyskałyby tylko tu i ówdzie, niby błękitne pochodnie, światła rozumu, rozpalane w chłodzie, ciemności i próżni; nużącej jednostajności jój zjawisk nie przerywałyby żadne wypukłe linje indywidualnych charakterów, cierpień i żądź; nie wydałoby nigdy jój łono wykrzyku szczęścia lub bólu, ani by zadrżało łkaniem lub śmiechem; nie wzbiłby się zeń nigdy purpurowy duch bohaterstwa, aniby w złote skrzydła uderzył nad nią chór twórczych genjuszów.

Uczucie jest potęgą niezmierną, nieobliczoną, najbardziej twórczą ze wszystkich twórczych sił przyrody. Niezliczonymi są jego odcienia, niezbadanymi związki te, jakie najdziwniej z pozoru i najniespodzianie wytwarza niezmiernymi stopnie natężenia, których dosięga. Jest ono wszędzie, gdzie istnieje jakiegokolwiek dzieło ludzkie, — takie choćby, które wygląda najbardziej na wytwór czystego rozumu. Bo we względzie tym, jak zresztą we wszystkich innych względach, gwoli zamysłowi jakiemuś, powziętemu z góry, ludzi się nie należy. W myślicielu każdym istnieje człowiek; w człowieku, wraz z umysłem, pracuje charakter. Za wszelkim systematem naukowym, za każdą filozoficzną lub moralną doktryną kryje się indywidualność tego, który system ułożył, doktrynę stworzył, a indywidualność, to namiętność, chęć, wola, smak, imaginacja, to wewnętrzne poszepoty, zwane natchnieniem, i wewnętrzne widzenia, noszące nazwę intuicji, — to rzut jakiś przemożny, kierujący człowieka w tę raczej, niż w inną stronę, ku temu raczej, niż ku innemu punktowi widzenia rzeczy, — to słowem cały zbiornik i cały wytwór uczucia.

Uczucie więc nie tylko istnieje w patriotyzmie, jak wszędzie indziej, ale odgrywa w nim rolę ważną i wywiera nań wpływy potężne. Z nim przecież łączą się i w pomoc mu przybywają dwa umysłowe pojęcia: obowiązku, od spełnienia którego zależy dostojność człowieka, i interesu, doświadczenie którego do człowieka i jego następców przybliża — szczęście.

Obowiązek polega tu na zrozumiałej wielce konieczności moralnej zwracania zaciągniętych długów, odpłacania za otrzymane dary i usługi, usiłowaniem przynajmniej wzajemnego obdarowywania i służenia. Któż śmiałby w sumieniu swém nazwać się człowiekiem uczciwym, gdyby, zapożyczwszy od kogoś kapitał, z któregooby się cały i wszechstronny byt jego wytworzył, nie pomyślał nigdy o zwróceniu pożyczki? Któż istotnie dobry i szlachetnie dumny zdoła przyjmować od kogoś dobrodziejstwa liczne a ciągłe, i nie zamarzyć, nie zapragnąć oddania usług za usługi, wypłacenia się w miarę sił swoich z długu wdzięczności? W stosunkach jednostek do jednostek, obowiązek ten, ta moralna konieczność jasno stoją przed ludźmi, głęboko wkorzenionymi są w obyczaj i sumienie, lub nawet wypisanymi w kodeksach prawnych, będących społecznego sumienia i obyczaju zbiorowym wyrazem.

W stosunkach jednostek do ogółu, rzecz ta, osnuta siecią społecznych i ekonomicznych powikłań, mniej wyraźną się staje, — niemniej przecież jest istotną i wątpieniu żadnemu podlegać nie mogącą. Zkąd się wzięło osobnikowe życie nasze, tak fizyczne, jak moralne i umysłowe? Co je utrzymuje i rozwija? Z jakich źródeł płyną pierwiastki, które wrzucają w nie momenty szczęścia i roskoszy, dnie spokoju i nadziei? Możliwy tu wprawdzie przeciwstawić pytanie: zkąd smutki, burze, tęsknoty, zawady i nędze? Lecz jakkolwiek dalekim bywa od ludzi ideał ich szczęścia, życie samo jest im przecież tak drogiem, że rozstający się z niem dobrowolnie przedstawiają niezmiernie rzadkie wyjątki, nędzarze których siedliskiem zdaje się być na pozór najgłębsza otchłań cierpienia, żyć przecież pragną, a największą sumę istnień ludzkich stanowią takie, które, nie dosięgając szczytów i pełni szczęśliwości, posiadają przecież tyle zasobów i ozdób, tyle węzłów, wiążących je z ziemią, że, gdy dobiegają kresu swego w przeszłości swej, znaleźć mogą momenty szczęścia i zachwyty, a dnie i lata spokoju i ciszy, że w żalach ich nawet i smutkach były pociechy, w tęsknotach — nadzieje, w zawodach i błędach — drogowskazy, ku pomyślniejszym drogom wiodące. Najsilniejszymi argumentami przeciw pesymizmowi, ukazującemu życie, jako absolutne zło, a wszystko, co je wytwarza i utrzymuje, jako złowrogą siłę, jest: powszechna, niezłomna miłość dla życia, pomnażanie się źródeł godziwego używania i potęgowana możność zdobywania do źródeł tych przystępu, dla jak największej liczby mieszkańców ziemi. Niepodobna na pierwszy rzut oka przeliczyć wszystkie pierwiastki i czynniki, które składają się na wszechstronny byt jednostki ludzkiej, na każde ję odetchnienie, na każdą chwilę spokoju ję lub szczęścia, na zadowolenie każdej ję potrzeby, na powstanie i dojrzwanie każdej ję myśli. Przeszłość i terażniejszość, natura i ludzie pracują tu spolem. Najprostsze, najniższe, najmniej szczęśliwe istnienie zużytkowuje na rzecz swoją pracy tę sumę ogromną. Nie zastanawiamy się zazwyczaj nad tém: zkąd i jakimi sposobami przychodzą ku nam przedmioty najpowszechniejszego dobrobytu naszego, kto i za jaką cenę wytwarza możliwość zadowolenia najprostszych potrzeb naszych. Drobnych i oderwanych przykładów tego poszukajmy w następującej rozmowie ojca wychowawcy z wychowywanem przezeń dziecięciem: „Mówić ci będę o bogactwie

ludzkiem najpospolitszym, którego składowe materye rozsypane są wszędzie tak, że nacylić się tylko trzeba, aby je podjąć, — o bogactwie, bez którego nikt obejść się nie może i na szczęście nikt prawie się nie obchodzi; które wspomaga zdrowie, piękność i inteligencją ludzką; które, przez cudowne przemiany, znajduje się w skromnych domkach i w pysznych pałacach, kosztuje summy olbrzymie i zarazem niezmiernie jest tanim; które błyszczy jak motyl, uczestniczy we wszystkich czynnościach naszego życia... młodości służy ku ozdobie, starości ku kierowaniu jej kroków, nauce ku odkrywaniu prawd coraz nowych... Jest to szkło”.

Dziecię woła w zdumieniu.

— „Jakto! szkło! szkło tylko — jest rzeczą tak piękną?”

— „Tak; przedstaw sobie dom bez okiem — panuje w nim noc wieczna... przedstaw sobie dom z otworami, w których szyb niema — wpadają doń wichry, deszcze, chłody i śniegi... Czy widzisz tę burzę, która szaleje i huczy na świecie? Najpotężniejsze drzewa zginają się i łamią, wody wznoszą się i kołyszają... zdawałoby się, że bolesne konwulsje targają przyrodą całą... A ty słaba, bezbronna istota, w schronieniu tém bez przeszkody myślisz i pracujesz. Wątku kartka papieru nieruchomo spoczywa przed tobą, lekkim twém piórem najłżejsze nieporusza drżenie. Cóż cię ochrania przed szalejącymi obok mocami przyrody? Cienka i krucha szyba szklanna... A gdy w połowie nieraz życia człowieka, organ widzenia jego słabnąc i odmawiać mu posług swoich zaczyna, cóż uczyni wtedy ubogi pracownik, zmuszony, dla utrzymania bytu swego, długie godziny spędzać nad pracą? Czy porzuci płótna swe wielki artysta, nie mogący już kierować swym pendzlem? Mająż płacząc załamać dłonie wszyscy bogaci i ubodzy, mistrze nauki i sztuki, wyrobnicy przemysłu, gdy zbliża się ku nim zmrok ten, o wiele nieraz wyprzedzający noc wieczną? Nie; bo istnieje talizman, który przybiegnie im z pomocą, a jest nim — szkło... A teleskopy, które przybliżają ku nam ciała niebieskie i pozwalają nam przebywać myślą pomiędzy gwiazdami! A mikroskopy, z pomocą których zstępujemy w świat nieskończenie małych? A zwierciadła, które przystrajają mieszkania nasze! W szkle przechowujemy napoje nasze i ze szkła je pijemy; w szkle kwitną obok nas kwiaty, w ogrodach zerwane; szkła strzegą zegarów i zegarków naszych; z niego robią się termometry i barometry...

— Lecz... jakże robi się szkło?

Pytanie kapitalne. Jak robi się szkło? przez kogo, jakimi sposobami, kosztem jakich trudów i ofiar robi się wszystko, co nas otacza? „Spójrz naokoło siebie... jak ci się podoba ten pokój?... z pomiędzy wszystkich tych przedmiotów nie ma ani jednego, któryby nie przedstawiał wielkiej summy trudów, niebezpieczeństw, zmęczenia i łez ludzkich... Pamiętaj hutnika tego z oczami, zakrwawionymi od ciągłych skwarów ognia? Czy wiesz, że ludzie, robiący dachy, spaść mogą co chwile na bruk ulicy? że górnik pracuje bez dziennego światła, a wybuch jakiś, nieostrożność jakaś skaleczyć go mogą lub zabić... że robotnice bawełnianych materyi umierają często z suchot... że ci, którzy wyrabiają zapalki, tracą dziąsła i szczęki?... Czy wiesz, że dobrobyt, który cię otacza, jakkolwiek skromny, stworzony jest w ciężkich mazołach i srogich cierpieniach ludzkich? To też myśl jaknajczęściej o tém, do czego cię używanie go obowiązuje. Nie kładnij się nigdy do łóżka swego, bez wspomnienia o tych, którzy je zrobili; nie siadaj nigdy przy domowém swém ognisku, bez przesłania myśli przyjaznej tym, którzy sprawili, że ciepło ci jest i spokojnie... Mały pokój ten zaludnij wszystkimi nieznanymi ci przyjaciółmi twymi, dzięki którym znajdujesz w nim schronienie dla pracy swej i swych zabaw... Myśl o nich często... a niekiedy też pomyśl o ojcu twym, który wiele, wiele myślał o tobie... (Legouvé, *Les pères et les enfants*).

W rozmowie tej zawartą jest jedna z najgruntowniejszych i zarazem najwznioślejszych lekcji patryotyzmu.

„Dobrobyt, który cię otacza, jakkolwiek skromny, stworzony jest w ciężkich mazołach i srogich cierpieniach ludzkich; to też myśl jaknajczęściej o tém, do czego cię używanie go obowiązuje.” Myśl więc o rolniku, dzięki któremu odżywasz organizm swój, grubym choćby i twardym, kawałkiem chleba; o handlarzu, który, stając się pracowitym i ruchliwym czynnikiem zamiany, podał ci w ręce to, po co musiałbyś dążyć w dalekie strony; o rzemieślniku, który wznosił ściany mieszkania twego tak, aby wśród nich było ci ciepło, jasno i bezpiecznie... Zstąp niżej i myśl o ziemi tej, z łona której powstaje wszystko, co żywi; o powietrzu tém, które utrzymuje byt wszystkiego, co żyje; o wodach

tych, które niosą z sobą żyzność i wznagają ruch działań i stosunków ludzkich; o lasach, które kiedykolwiek chłodziły cię swym cieniem i poiły swymi woniami; o niwach szerokich, po których kiedykolwiek oko twe biegło swobodnie i wesoło; o wzgórzach, ze szczytów których ogarniałeś widoki, sprawiające ci estetyczną uciechę; o wszystkich ścieżkach i drogach, które w latach dziecięcych, młodzieńczych, dojrzałych, ułatwiały ci dojście ku celom: zabaw twych, nauki, korzyści. Lecz wznies się też wyżej — i pomyśl o wszystkich mistrzach i przewodnikach myśli twej i twych uczuć, poczynając od prostej i nieuczzonej piastunki, która pierwsza nauczyła cię nazwać po imieniu wszystko, co cię otacza, aż do nieznanych ci przyjaciół, którzy, wśród nocy bezsennych może, a pewnie w ciężkim trudzie umysłu i z gorącym sercem biciem, skreślili wszystkie te książki, które przez całe twoje życie uczyły cię poznawać świat, ludzi i samego siebie, w znudzeniu przynosiły ci rozrywkę, w smutku pociechę, w wątpliwości twe wlewały promień przewodni, w troskach udzielały rad i zachęty. Lecz, spójrzanie swe zanurzając w przeszłość, wspomnij też nie tylko „o ojcu swym, który tyle o tobie myślał”, lecz o wszystkich tych ojcach i praojcach swoich, którzy od czasów, zapadających w mroki oddalenia, gotowali dla ciebie drogi, uprawiali pola, wznosili grody, tworzyli i przetwarzali stosunki społeczne, dokonywali prób licznych a ciężkich, zgromadzali zasoby doświadczenia i wiedzy, aż wszystko to razem złożyło się na krew, która w żyłach twych płynie, na sposób, w jaki nerwy twe przyjmują wrażenia od otaczającego świata, na proces ten, którym myśl krąży po twojej głowie, na dźwięki i układ mowy, którą myśl swą wyrażasz, na sumienie to, które, będąc zbiornikiem wyrobionych wiekami pojęć, uczuć i przywyknień, pozwala ci rozpoznawać zło i dobro, wytwarza moralne twoje pociągi i wstręty. Myśląc o tym wszystkim, myśleć będziesz nie o czym innym, tylko o rodzinnej ziemi i narodzie swym całym, pojętym w przeszłości i teraźniejszości, we wszystkich stanach jego warstwach i przejawach. Myśląc o tym wszystkim, możesz że pomyśleć, przypuścić choćby, że ziemi tej, temu narodowi nic się od ciebie w zamian nie należy?

Tu powstać może pytanie: czy, jeśli obowiązek mierzy się wielkością otrzymanego dobrodziejstwa, obowiązki jednostek względem ogółu, którego część one stanowią, ulegać mają stopniowaniu, wedle stopnia i miary dóbr tych, które każdej z nich dostały się w udziale? Niezawodnie, i z tej to najpewniej uczulej konieczności stopniowania powstało dawne przysłowie, zawarte w dwu wyrazach: szlachectwo obowiązuje. Szlachectwo obowiązywało więcej, niż wszelkie inne stanowiska społeczne, dla tego właśnie, że z nim łączyła się największa summa uciech i korzyści wszelakiego rodzaju. Dziś, gdy znikły przywileje, pozostały przecież przyrodzone lub sztuczne pomiędzy ludźmi różnice i jeżeli pobłażliwym, choć pełnym żalu, okiem patrzeć możemy na prostaków i nędzarzy, na ubogich w ciele i duchu, gdy zapoznają oni lub źle spełniają tę kategorię obowiązków ludzkich, to już pobłażliwość ta zniknąć, a żal ogromnie wzmódzić się musi, gdy zapoznanie to i złe spełnianie znajduje się w tych, którzy od przyrody rodzimej, pracy przodków i usług swych społecznych, otrzymali bogactwo znaczne lub wielkie, czy to w zdolnościach umysłowych lub wykształconym sumieniu moralnym, czy w materialnych dobrach lub szczęśliwych stosunkach i związkach, zawarte. Dziś, do rozumienia i jak najlepszego pełnienia tych obowiązków, obowiązuje najmocniej nie szlachectwo zapewne, lecz rozum i talent, majątek i znaczenie, każde wyższe i korzystniejsze stanowisko w społeczeństwie zajęte, każda godzina szczęścia, każdy dzień spokoju. Są to długi, długi zaciągane u ziemi i ludzi, u przeszłości i teraźniejszości, które ziemi, ludziom, teraźniejszości i przyszłości wyplacać należy, jeżeli z serc tych, którzy je zaciągają, zniknąć nie ma do szczętu wszelka duma szlachetna i wszelkie uczucie wdzięczności, jeżeli pęknąć nie mają węzły te, które wiążą ziemię z ludźmi, i ludzi pomiędzy sobą — wzajemnie oddawanymi przysługami i wspólną robotą około wytwarzania złych lub dobrych losów, z których wynika znowu wspólne cierpienie lub szczęście.

Lecz, jakimi są mianowicie obowiązki te? Jak i czym jednostka ludzka spłacać może i powinna długi swe ziemi i spółbraciom?

Tu istnieje pomiędzy ogółem niezmiernie głęboko zakorzenione a szkodliwe złudzenie, że wszystkie otrzymane przysługi i dobrodziejstwa opłacaniami być mogą i opłacają się — pieniędzmi. Złudzenie to przysłania sobą jeden z najważniejszych obowiązków partyotycznych. W rzeczywistości, pieniądze są tylko znakiem, przedstawiającym pewien zasób wytworów pracy ludzkiej, pewną sumę przysług, oddanych ogółowi. Ktokolwiek więc

za przysługi otrzymywane płaci pieniędzmi, odziedziczonymi po przodkach, lub przedstawiającymi wytwory pracy czyjejs, nie zaś własnej, nietylko nie wypłaca długów swych ogółowi, lecz, owszem, zużytkowuje część dóbr jego, nie zapelniając niczém sprawionej w nich przez to szczyby. Pieniędzmi, mającymi pochodzenie powyższe, wynagrodzić można pracę osobnika, ale nie ogółu; zadowolnić w chwili obecnej potrzebę własną, ale nie wzbogacić zasób dóbr, którym żyje i który dla przyszłości zgromadza ogół, którego też części, pod różnemi postaciami, dostają się w udziale jednostce każdej. Dla lepszego uwyraźnienia myśli téj, przypuśćmy fakt nieprawdopodobny; przypuśćmy, że większa część członków społeczeństwa jakiegoś przestaje pracować, czyli wytwarzać coraz nowe zasoby różnorodnych bogactw, których przedstawicielami są pieniądze i przez czas pewien opłaca przysługi, oddawane przez pracującą mniejszość, pieniędzmi, zgromadzonymi w przeszłości lub w jakikolwiek sposób nabytymi od pracy cudzej. W wypadku podobnym, pomimo, że na pozór nie działały się nikomu żadna krzywda widoczna i że każdy pracownik byłby na pozór sprawiedliwie, za oddawane przez siebie usługi, wynagradzanym, zasób ogólny zmniejszałby się wciąż w miarę zmniejszającej się summy wytworów pracy ludzkiej, kraj i naród szybkimi krokami dążyłby do zubożenia i wyniszczenia wszechstronnych sił, a ostatecznym wynikiem całego procesu byłaby katastrofa ekonomiczna, zwana bankructwem, i cały, długi szereg katastrof moralnych, które spowodowują zmniejszenie się lub zniknięcie rozumu, energii, cnoty i szczęścia ogółu.

Przysługi więc, otrzymane od społeczeństwa rodzimego, jednostka wynagrodzić może tylko osobistą, własną pracą, a części zasobu, zgromadzonego przez wieki i miliony, na korzyść swą użyte, zwrócić zasobowi temu w postaci wytworów téj pracy. Obowiązek ten wzmaga się tu wysoce dwoma względami. Naprzód: człowiek każdy, z natury swojej, przez pewną część życia swego, mianowicie: do chwili osiągnięcia pełni sił i wzrostu, nietylko żyje wszechstronnie kosztem ogólnego zasobu, ale jeszcze z zasobu tego czerpie coś dla przyszłości własnej, pod postacią wychowania i wykształcenia. W porze téj życia wypłata wszelka jest niemożliwą, a jednostka zużywa mniej albo więcej, i mniej albo więcej bierze na zużycie przyszłe, ale nie produkuje nic wcale. Cały więc ciężar długów, zaciągniętych w początkach życia, spada na dalszy ciąg jego i jeżeli istnieje w ludzkości prawda jaka, jasna jak słońce, jest nią ta, że jednostka ludzka winna ogółowi, wytworami pracy swój, zwrócić to, czém tenże ogół darzył ją wtedy, gdy była ona jeszcze częścią jego bezczynną, drobną płonką, pielęgnowaną dla przyszłości. Następnie: niczyje najbystrzejsze oko wyśledzić nie zdoła zakrętów i początków tych nici, po których przybywają do człowieka wszystkie ozdoby i uszlachetnienia jego życia. Nici te wysnuwają się częstokroć z punktów, tak odległych w czasie i przestrzeni, że nietylko ręka, trzymająca pieniądź, dosięgnąć ich nie może, ale nawet, usiłując odkryć je i powiązać, myśl płatać się, a imagi-nacja omdlewać musi. Nic to, że jednostkę, od której otrzymałeś ten przedmiot użycia, wynagrodziłeś stosownie do cen, istniejących na obecnym rynku, lecz myślą i wyobraźnią cofnij się ku początkom powstawania w kraju przedmiotów podobnych i spróbuj dosięgnąć wszystkich tych, którzy przez ciąg historii, najprostszego choćby przedmiotu tego, ponosili trudy wynalazku lub przyswajania, trwogi i straty prób, zawody, zniechęcenia i znowu bolesne i ciężkie wyężdżanie sił! Nic to, że serce uderzyło ci żywo i rokosznie na widok lub dźwięk jakiś, który całkiem darmo na pozór ujrzeć lub dosłyszeć można w naturze, czy pośród ludzi. Lecz, zdołaszże policzyć wszystkich tych, którzy sprawili, żeś uszczęśliwiający serca uderzenie uczuć był w stanie? Nic to, że myśl jakaś, która, jak promień słoneczny do głowy twój wnikając, oświeciła przed tobą punkt jakiś ciemny i trwożący cię dotąd, przyszła ci bezpośrednio od téj właśnie osoby, która myśl tę dała ci darmo albo za zapłatę w postaci pieniędzy. Nigdy nie dojdiesz, z kąd najpierw myśl ta wytrysnęła, kto stwórcielem jój był pierwotnym, ile umysłów i w jakich wewnętrznych trudach ją piastowało, jakie bolesne a pracowite prądy społeczne niosły ją po kraju twym póty, aż przyniosły ustom tym, z których je wzięłeś; i nigdy jeszcze nie dojdiesz ani tych prac i dążeń, przez które usta te zdolnemi były do wypowiedzenia ci téj myśli, ani tych, za sprawą których tyś ją zrozumieć i przyswoić sobie potrafił. W jakiż więc sposób bezpośrednio wynagrodzić zdołasz owych wszystkich nieznanych, oddalonych, pomarłych? Nie nasycisz ich głodu, nie pocieszysz boleści, nie otrzesz z czoł ich znoju, ani łez z ich oczu, bo albo nie wiesz kim i gdzie są, albo już nie ma ich wcale na ziemi. Byłby to dług, do spłacenia niepodobny; gdyby nie istniała indywidualność narodowa, pojęta w przeszłości

i terażniejszości i we wszystkich składowych swych częściach i warstwach, gdyby też nie istniało pojęcia patryotycznego obowiązku. Owi nieznani, oddaleni, pomarli dobroczyńcy nasi należą lub należeli do narodu; narodowi zwrócić winieneś, w postaci wytworów pracy własnej, to, co wzięłeś od cząstek narodu; narodowi zwrócić winieneś, w postaci wytworów pracy własnej, to, co wzięłeś od cząstek narodu, w nim też powstałych, przezeń wyżywionych i możliwością tworzenia i darzenia zaopatrzonych.

Idźmy dalej. Każdemu zapewne łatwo jest zrozumiałem, że obowiązek ten stosuje się nie tylko do przysług i prac materialnych, lecz także moralnych i umysłowych. Lecz z prostej i jasnej tej prawdy wynika cały szereg patryotycznych obowiązków, nakazujących pracę nie już tylko nad wytwarzaniem bogactwa materialnego, ale też nad umoralnianiem i oświecaniem siebie i innych, w celu wiania do moralnego i umysłowego zasobu ogółu, jaknajwiększej summy, możliwie najdoskonalszych uczuć, myśli i czynów. Nie podobna przecież kształcić siebie samego ku pożytkowi ogółu i na ogół ten, w kierunku doskonalenia go, skutecznie oddziaływać, bez najlepszego możliwie zapoznania się z nim i bez żywego, a o ile tylko podobna, czynnego współdziałania we wszechstronnym jego życiu. Ztąd, obowiązek podkładania pod wykształcenie ogólnie ludzkie tła narodowego, czyli: znajomości dziejów, mowy, piśmiennictwa, stosunków i potrzeb narodowych i poświęcania części sił swych i czasu pełnieniu funkcji publicznych, których zadaniem jest bądź sterowanie publicznym sumieniem i obyczajem, bądź strażnictwo nad politycznymi, towarzyskimi i ekonomicznymi stosunkami ogółu. Z dwu tych obowiązków, należycie pojętych i spełnianych, wytwarza się cały rząd, tak zwanych cnót publicznych. Nie dość jest bowiem zgromadzić pewien największy choćby zasób wiadomości o społeczeństwie rodzinnym, trzeba jeszcze, pragnąc w dobrej wierze, oddania mu przysług rzetelnych, w zasób ten wlać światło wszechstronnych i bezstronnych poglądów, z których jedne i drugie niezmiernie trudnymi są do wypracowania i osiągnięcia się dają tylko przez silną wolę, trzymającą na wodzy osobiste, a częstokroć stopnia namiętności, sięgające pociągi i wstręty. Pośród narodów, z cywilizacją dawną i rozwiniętą, nie ma ani jednego, któryby w przeszłości swój i terażniejszości nie zawierał licznych a sprzecznych ze sobą kierunków myślenia, czucia i dążenia. Na rozliczne kierunki te zapatrywać się ze stanowiska, o ile można przedmiotowego, odłączyć od nich wszelkie względy na interesy osobiste, a w sądzeniu ich, powściąganemu, lub popieraniu, rządzić się tylko względami na pożytek lub szkodę, które przynieść one mogą ogółowi, rzecz to istotnie trudna częstokroć, że jednak nie niemożliwa do osiągnięcia — świadczą o tém nierzadkie w minionych i współczesnych nam dziejach napotymane przykłady. Kiedy amerykański bohater odmawia przyjęcia ofiarowanego mu tronu; kiedy w najnowszych czasach francuzki mąż stanu popiera formę rządu, której przez całe życie nie sprzyjał, bo widzi w niej jedyny sposób zjednoczenia roztarganej niezgodą wewnętrzną Francji; kiedy gdzieindziej całe klasy społeczne zrzekają się dobrowolnie przywilejów swych, skoro one losom ogólnym grozić się zdają; kiedy w obec niebezpieczeństwa publicznego milkną spory stronictw religijnych i politycznych, a towarzyskie różnice usuwają się w dal, ażeby nie przeszkadzały w jednomyślnym pełnieniu obowiązków publicznych, we wszystkich przykładach tych widzimy nie co innego, tylko zrzeczenia się osobistych zaszczytów i korzyści, usunięcie na stronę osobistych sympatyj i wstrętów, na rzecz ogólnego pożytku i bezpieczeństwa.

Jest to — poświęcenie części siebie samego na rzecz ogółu, drugi po pracy obowiązek patryotyczny.

Lecz w narodzie każdym, obok różnych kierunków myślenia, czucia i dążeń, istnieją też różne cechy zbiorowej tej indywidualności właściwe, — cechy dodatnie i ujemne, przymioty i przywary, zdolności i niedołęztwa. Tu jest punkt, na którym obowiązek, względem ogółu, nakazuje szukać i widzieć — prawdę. Obowiązek to stokrotnie trudniejszy od poprzedzającego, zahaczający bowiem o najgłębszą właściwość ułomnej natury ludzkiej, o miłość własną człowieka. Zahacza on człowieka ze strony jego miłości własnej, przez powyżej wymienione uczucia, współdumy i współwstydy, które w osobniku każdym budzą dostojeństwa lub upokorzenia zbiorowego ciała, którego jest on częścią. Cnoty i zdolności sprawiają zaszczyt, przywary i niedołęztwa okrywają wstydem. Pragnąc cieszyć się i szczyć z pierwszych, a lękając się cierpień i upokorzeń, przynoszonych mu przez drugie, pociągany zresztą ku przodkom swym i współczesnym ziomkom mocną nicią sympatyj, człowiek każdy uczuwa niezmierną skłonność ku rzucaniu zasłon na ujemne

strony narodu swego, lub przystrajaniu ich takim, ażeby wydawały się dodatniami, ku powiększaniu i wynoszeniu nad istotną ich wartość stron jego dodatnich.

Ze skłonnością tą walka mozolna, tém mozolniejsza, im bardziej wyjątkową jest pomyślność, albo niedola narodu. Wypadek pierwszy upaja dumą; drugi, przez zadrażnianie uczuć, wprawia w gorączkę. Upojenie, zarówno jak gorączka, złymi są przewodnikami do tego państwa rozumu i spokoju, w którym jedynie przebywa — prawda. Poddanie się osobników, ogół składających, upojeniu dumy lub bólu, sprowadza dla ogółu następstwa groźne: samoubóstwienie, swobodny rozrost przywar, pyszną wzdargę dla wszystkiego, co zmniejszyć by je mogło, zasklepienie się w przeżytych formach myślenia i czucia, utratę sił do wyrabiania w sobie z postępem i wymaganiami czasu cech coraz nowych. Każdy, poczuwający się do obowiązku spłacania długów swych, względem ogółu, wszelkimi możliwymi sposobami, walczyć winien z tém oślepiającym upojeniem i z tą niezdrową ekstazą sprowadzającą gorączkę. W walkach z miłością własną, z krwawszem jeszcze stokroć zwyciężaniem własnego serca, prawda, szukaną tu być powinna na drogach wszelkich, w obłądnych labiryntach dziejowych kolei, zarówno, jak w zwikłanych stosunkach i objawach społecznych. Nie idzie zatem, aby potrzebnym lub godziwym tu było zrzekanie się wszelkiej narodowej godności, aby potrzebnym lub godziwym był ten niezdrowszy jeszcze pesymizm, niewidzący przymiotów z za przywar, zasług z za win, światów z za cieni. Lecz, jak śpiewa o tém jeden z najpotężniejszych wieszczów naszego czasu:

„Ażeby naród poruszył te świty,
I je na gwiazdy w kół siebie rozpryskał,
A z tą girlandą i leciał i błyskał,
Trzeba go zbudzić z błękitnych omamień,
Choćby rzucając potępienia kamień.”

Trzecią tedy rzeczą, którą, po pracy i poświęceniu, osobnik każdy winien zbiorowemu ciału swemu, jest — prawda.

Prawdę jednak nie tylko widzieć, ale i ukazywać należy, jeżeli ztąd wyniknąć ma dla ogółu spłata należnego mu długu. Naturalną zaś jest rzeczą, że skoro wszystkie części, ogół składające, od razu i jednocześnie prawdy dójrzyć nie mogą, ci, którzy pierwsi dostrzegą ją i ukażą, zwrócą przeciw sobie upojone lub zgorączkowane umysły i serca. Gdy uspią toń błękitnych omamień zmać i wzburzy kamień potępienia, wzdyma się ona zazwyczaj groźnie i oblewa budziciela swego zatrutą pianą gniewu i podejrzeń. „Do widzących mówicie: widzieć nie powinni, a do proroków: nie mówcie nam rzeczy prawdziwych, ale mówcie pochlebstwa, a prorokujcie złudzenia.” (Izajasz 31–3). Lecz wielki wieszcz i moralista słowem tym tak odpowiada: „Proroku! uczyniłem cię stróżem narodu twego!... Jeżeli niebędziesz wołał ku niezbożnym, aby się nawracali, a ku zbłąkanym, aby prostowali drogi twe, a niezbożni się nie nawrócą, na ciebie spadnie odpowiedzialność za zgubę ich... Nagotują na cię powrozy i otoczą kołem złości, zewsząd zamkniętym... lecz ty otworzysz usta i wołać będziesz, i kto chce słuchać — niech słucha!” (Ezechjel II, 9–17, 18, 25).

A stara, lecz wiecznie świeża, mądrość grecka: „przynoś ojczyźnie swój nie te rady, które jój są przyjemne, ale te, które jój użytecznymi być mogą.”

„Najtrwalszem i najlepiej rządzone m państwem jest to, w którym niesłuszność potępianą jest i zwalczaną nie tylko przez tych, którzy przez nią cierpią, ale i przez tych, którym ona osobistych szkód nie przynosi.” (Ad. Garnier, *La morale dans l'antiquité*). A później: „O tym człowieku rzecz można, iż ma potężne ramię, który porusza wiele ramion i spełnia wielkie rzeczy mocą nie siły swój, lecz myśli i woli” (Xenophon, *Economique*, *cité* p. A. Garnier).

Z upływem czasu spełniają się wielkie dzieła myśli i woli, budzi się naród „z błękitnych omamień”, a pianę gniewu i jadowitych podejrzeń zmienia na wieńce chwały i wdzięczności, aby ozdobić nimi — mogiły najczęściej tych, którzy spełnili względem niego obowiązek — odwagi. Praca zatem, zwracająca zasobowi publicznemu zaciągnięte u niego długi; poświęcenie części samego siebie na rzecz ogólnego pożytku; prawda, poszukiwana na wszelkich drogach i ze wszelkich trudami umysłu i serca; odwaga, nakoniec, głosząca i ukazująca tę prawdę wbrew cierpieniom i niebezpieczeństwom osobistym, — oto obowiązki, nierozłączne z pojęciem patryotyzmu.

Od spełnienia obowiązków tych, nikt słusznie wymawiać się nie może małością swą, nizkością, ubóstwem ducha, albo ciasnotą granic działania swego. W tém to właśnie, jak zobaczymy później, spoczywa główna ich wartość etyczna, że są one dostępne każdemu, że każdego najmniejszego i najniższego, gdy tylko zrozumiane są i pełnione, zwiększyć i wyżej wnieść mogą. Gdyby, na zasadzie nieskończonej małości swój, atomy, składające atmosferę ziemską, zatrzymały się w nieustannym swym ruchu, czy glob nasz, pozbawiony światła i ciepła, barw, woni i dźwięków, nie stałby się — trupem? Prace drobne i niskie, ofiary bezimienne i niewiadome nikomu, wynajdywane ku prawdzie ścieżki choćby najwęższe i — podnoszące się w imię téj prawdy głosy choćby najcichsze, to atomy, które, we wspólnym ruchu i połączeniu, utrzymują w narodzie światło i ciepło, — grę uczuć, myśli, czynności i dążeń, znamionującą i zapewniającą — życie.

Niepodobna nawet wyobrazić sobie, co by się stało z ludami i ludzkością, gdyby wszystkie prace, na nizinach pełnione, ustały; gdyby zniknęły wszystkie ołtarze, wznoszące się w głębiach serc cichych i umilkły wszystkie głosy dobre i śmiałe, ozéwające się w obrębach ciasnych.

Na szczęście, pojęciu o obowiązku, przychodzi tu z pomocą dostępniejsze ułomnej i zarazem bujnej naturze ludzkiej, pojęcie interesu. Interes posiada tu postaci wiele. Jest on solidarnością tą, która sprawia, że wszystko, co dotyka ogół, wpływa też na wszystkie bez wyjątku jednostki, ogół ten składające, a ztąd wywiązują się owe, wyżej wspomniane: współzależność, współradość, współduma i współwstyd, do których jeszcze dodać należy: współubóstwo lub współbogactwo, współlatwość lub współtrudność wszystkich warunków i kolei życia.

Interes ten polega następnie na niezmiernych ułatwieniach, które rodzinna ziemia i rodzinne społeczeństwo przynoszą każdej indywidualności ludzkiej w rozwijaniu działalności jej moralnej i umysłowej i, наконец, zawiera się on w przyrodzonym sercu ludzkemu względnie na szczęście i dostojność pokoleń przyszłych. Solidarność, sprowadzająca ścisłą zależność szczęścia i nieszczęścia jednostki od losów ogółu, wyjaśnia się dostatecznie wykazanymi powyżej psychicznymi i społecznymi objawami i związkami. One też pozwolą nam już bez trudności odgadnąć: dla czego rozwinięcie działalności jednostki, skuteczniejszym i pełniejszym być musi na gruncie swojskim, niż obcym. Jest to przede wszystkim grunt, do umiłowania którego i do wszechstronnego zbratania się z którym, jednostka ludzka, przybывая na świat, przynosi w sobie odziedziczone po przodkach skłonności i zdolności. Skłonności te i zdolności pomnażają się i wzmagają przez cały zasiew wrażeń, otrzymany od pierwszych dni życia, a pełni siły swój dosięgają mocą umysłowego i obyczajowego wykształcenia, które, w każdej indywidualności narodowej, stanowi pewien, z innymi różniący się, odcień jednorodnej choćby cywilizacji.

Tu człowiek najlepiej, najgłębiej, najwszechstronnie rozumie wszystko, co go otacza; bo z otoczeniem swém związany jest mnóstwem fizjologicznych i psychicznych pokrewieństw, bo rozumieć je nauczyło go doświadczenie własne, zarówno jak udzielana mu wiedza o przeszłości i naturze kraju jego i narodu. Tu też nawzajem — chęci jego, pomysły i usiłowania najłatwiej zrozumianymi i najsprawiedliwiej ocenionymi być mogą, bo zrozumieniu temu i ocenieniu na przeszkodzie nie stoją różnice mowy, obyczaju, smaku i samych nawet procesów myśli i objawów uczuć. Tu, w skutek nabywanych od pierwszych dni życia doświadczeń i wiadomości, każda czynność, bądź prywatna, bądź publiczna, spełnioną być może skuteczniej i dokładniej. Tu rolnik lepiej, niż gdzieindziej, uprawi i użyźni ziemię, której składowych materij nie mógłby nazwać po imieniu, lecz której wymaganie, niedostatki i zalety, zna on z doświadczeń przodków swych i swoich, nad którą zresztą, praca miłszą mu jest, niż byłaby nad każdą inną, bo przyozdabia ją wspomnienie, wdzięczność i nadzieja; tu ojciec rodziny doskonalej wychowa i wykształci swe dzieci, bo wie lepiej, niż wiedziałby gdziekolwiek indziej, gdzie i jakie istnieją dla nich źródła nauki, jak czynić, co cierpieć i czego używać przyjdzie im w przyszłości, bo troski wychowania i kształcenia osładza mu myśl o spłaceniu długu, zaciągniętego u rodzinnego społeczeństwa w postaci wychowania i wykształcenia własnego; tu sędzia najsprawiedliwiej osądzi przedstawianą sobie sprawę, bo najgłębiej zdoła zajrzeć w psychiczną istotę winowajcy i najdokładniej rozejrzeć się w motywach i następstwach jego winy; lekarz najskuteczniejszą radę poda choremu, bo najdokładniej zna wpływy klimatu, higieny lub obyczaju, które sprowadziły chorobę; urzędnik państwa w sposób najtrafniejszy admini-

strować będzie powierzona sobie prowincję; uczony najskuteczniej zastosuje i najłatwiej rozpowszechni dokonane przez się odkrycie, lub wynalezioną kombinację; tu artysta odtworzy obraz piękna, który uszlachetni smak i wzbogaci wyobraźnię największej ilości ludzi; a pisarz najszerze i najsilniejsze wywrze wpływy, bo obaj najgłębiej i najwszechstronniej zbadają prądy uczuć, myśli i fantazyi, przenikające rodzinny ich ogół, a ogół ten, w ich dziełach, ujrzy najpełniejszy i najwierniejszy obraz samego siebie. Jeżeli, słowem, możność jak najpełniejszego uzewnętrznienia siebie samego, w czynie i dążeniu, stanowi ważną, podstawową może, część ludzkiego szczęścia, — szczęście to stać się może udziałem takiego tylko człowieka, który żyje i działa w rodzinnym otoczeniu przyrody i ludzi.

We względzie tym, wyjątek jedyny, a i to niezupełny, stanowią genjusze, myśl i imaginacja których przenika i odgaduje to nawet, czego nie widział wzrok ich, nie nauczył się umysł, nie doświadczyło życie, których też działalność na wsze czasy i miejsca i dla wszech miejsc i czasów zrozumiałą być może. Nie mniej przecież genjusze sami nie tylko wolni nie są od wpływów narodowej indywidualności, ale, przeciwnie, przedstawiają sobą najwyższy i najpełniejszy jój wykwit, posługują się dla swych tworów od niej wziętymi materiałami, ludzkości całej przynosząc pożytek, przez nią jednak najlepiej ocenionymi i najmocniej ukochanymi bywają. Genjusze to właśnie najwymowniej dowodzą, że nic z tego, co jest ludzkie, żaden najwyższy choćby dar przyrody, żadna najwyższa twórczość, ni cnota, zerwać nie mogą węzłów solidarności, wiążącej jednostkę z ogółem jój rodzinnym; bo w dziełach genjuszów właśnie, pomimo téj niepojętej mocy myśli i intuicyi, która czyni ich zdolnymi do rozumienia i zgłębiania ludzkości całej, w formach, w które wciela się ta myśl, w punktach, które oświetla ta intuicya najwydatniej, najpotężniej wyróżniają się cechy i właściwości narodu ich i kraju. Któż z za obrazów Rafaela, podziwianych przez świat cały, nie dojrzy włoskiego słońca i włoskich świątyń, włoskiej wiary i włoskiej natury, namiętnej a miękkiej, ruchliwej a naiwnej? I wzajem, z za płócien Rubensa nie wyglądaż ku nam Hollandya, ze swoim niebem bladym, lecz łaskawym, z bogatą karnacją ciał swych mieszkańców, z tłustą żyznością swój gleby? Czyliż podobna nie poznać w Dikensie genialnego syna narodu, przedstawiającego najbogatszą kopalnię indywidualnych charakterów, do gruntu nurtowanego wszystkimi nędzami i niebezpieczeństwami licznego proletaryatu, a w Wiktorze Hugo — francuza, którego francuzki entuzjazm porywa na najwyższe, myśli ludzkiej dostępne, szczyty; francuzka przeszłość uczy miłości szczególnej dla idei pewnych, francuzka skłonność do deklamacyi skłania do nadmiernego wydymania słów i obrazów. A dzieje się tak nie tylko w dziedzinie arcyzmu, lecz także i w państwie nauki, niedostępnym na pozór dla wszelkich narodowych różnic i względów. Zobaczmy, w jaki sposób wszelką naukę ścisłą wyklada francuz, a w jaki przedstawi ją słuchaczom swym lub czytelnikom niemiec lub anglik. Spójrzmy na systemy filozoficzne narodów różnych i porównajmy ze sobą; niemieckiego Hegla i Kanta, francuzkich Helwetinsów, Volterów, Janinów, angielskich Baconów i Millów. Spójrzmy też, jaki obrót i kształt przyjęła filozofja pozytywna w rękach genialnego, lecz skłonnego zawsze do zarozumiałości i marzycielstwa, Augusta Comta i trzeźwych, surowych, skromnych myślicieli angielskich: Milla i Spencera; co z teorią pochodzenia gatunków uczynił skrupulatnie uczciwy, ostrożny i ściśle przedmiotowy umysł angielski Darwina i pychy pełen, na krańcach materjalizmu jeszcze w utopją i idealizm wpadający, niemiec Heckel. A teraz spytajmy samych siebie: czy wszystkie te genjusze, lub wielkie talenty, z temi wszystkimi właściwościami i skłonnościami, któremi obdarzyła ich narodowa ich przeszłość i cywilizacya, mogłyby rozwijać się, uzewnętrzniać i działać tak skutecznie i w takiej pełni, gdyby życie ich płynęło na gruncie obcym? Odpowiedź udzieli nam jeden z najpotężniejszych myślicieli czasów naszych.

„Jeżeli wbrew prawdom, nabywanym przez doświadczenie, a zatwierdzanym przez naukę, przypuszczać możecie, że z rodziców białych urodzić się może mały murzynek i że z dwojga papuazów, o wełnistym włosie, powstanie potomstwo z cechami rasy kaukazkiej i obdarzone włosami gładkiemi, wolno wam będzie zarówno twierdzić, że wielcy ludzie powstawać mogą wszędzie i w warunkach wszelakich. Jeżeli mniemacie, że Newton urodzić się mógł w rodzinie Hottentockiej, Milton wśród Andamanów, Howard i Klarkson w plemieniu Fidji, wolno jest wam również przypisywać postęp społeczny, działaniom wielkich ludzi. Lecz, jeżeli biologia, w połączeniu z wiekowemi mniemaniami ludów,

przekonają was, iż Arystoteles nie mógł urodzić się z ludzi, którychby kąt twarzowy posiadał mniej jak 50 stopni i że niepodobniestwem jest, aby Bethowen powstał wśród ludożerczego plemienia, którego śpiewy, dokoła mięsa ludzkiego wykonywane, brzmią jak rytmiczne ryczenie, — będziecie musieli uznać tę prawdę, iż genezy wielkiego człowieka szukać należy w długim szeregu składowych wpływów, które wytworzyły plemię, wśród którego on powstał i stan społeczny, którego plemię to dosięgło. Jeżeli prawdą jest, że wielki człowiek może do stopnia pewnego zmodyfikować budowę i działalność swego narodu, niemniej też zaprzeczeniu nie podlega, że zjawienie się jego poprzedzonym być musiało szeregiem działań stanowiących postęp narodowy. Wprzód, nim wielki człowiek przetworzy naród swój, naród ten tworzy jego. Zmiany wszelkie, których on staje się przyczyną bezpośrednią, pierwotnymi przyczynami swymi sięgają pokoleń minionych. Jedyne istotne źródło zmian tych szukać należy w zbiorniku warunków, z pośród których powstały i zmiany i człowiek.” (Herber Spencer, *Intr. a la science sociale*.)

A jednak mowa tu o genjuszach, lub talentach wielkich, indywidualach potężnych, posiadających w sobie ogromną siłę odporu, walki i zdobywania. Cóż więc ludzie miary średniej, stanowiący ogromną większość ludzkości? Dla nich, dla tych, którym wszystko niełatwo, którzy sił swych szczerzyć, a zdobycze do ciasnego kręgu ograniczać muszą, życie i działanie na swojskim gruncie, wśród swojskich warunków, jedyną przedstawia możliwość najlepszego, najpełniejszego uzewnętrznienia się i użytkowywania w czynie i działalności, jedynej zatem udziela możliwości zdobycia podstawowej części uczciwego i trwałego szczęścia. Istnieją wprawdzie tacy, którzy przez niezrozumienie tej strony interesów własnych, albo też w skutek okoliczności, od woli ich niezależnych, żyją i działają na gruntach obcych. Niekiedy czynią to oni nawet z powodzeniem większym lub mniejszym. Lecz, nikt nigdy nie odgadnie, nie policzy, ani oni sami częstokroć nie wiedzą, ile w nich skruszyło się i wykrzywiło, jak przecierpieli i co postradali.

Silniej przecież i powszechniej jeszcze nad potrzebę uzewnętrznienia się w czynie i działalności wiąże człowieka z ziemią i społecznością jego rodzinną: względ na pokolenia przyszłe. Miłość dla potomstwa i trwożna dbałość o wszechwzględne ich dobro, głęboko wkorzenionymi są w naturę ludzką. Właściwość ta, ludzkiej natury poznana i ku celowi uspołecznienia wyzyskiwana, była od wieków, — od owych prastarych wieków, w których prawodawca Izraelski, za wykroczenie przeciw prawom etycznym, groził karą niebios potomstwu grzeszników, aż do dalekich w przyszłości pokoleń, a wykonywującym je przyrzeka, że używać będą wszystkich dóbr ziemskich, wraz z dziećmi i dziećmi dzieci swoich. (*Deuter. 12, 28; 7, 12–16*). Mimowiednie, nie zdając sobie częstokroć sprawy z podstaw i źródeł uczuć tych i myśli, powodując się z pozoru samą tylko rodzicielską miłością, większość ludzi uczuwa i zeznaje nierozzerwalny związek, który od zaniedbań ich i błędów, od prac ich i cnót, uzależnia dobre lub złe losy pokoleń przyszłych. Dla tego ziemia rodzinna wydaje się być warstwą, na którym wyrabia się dobrobyt i pomyślność milionów istnień przyszłych, a zbiorowe sumienie i zbiorowa umysłowość narodu — skarbcem, który wzbogacać i oczyszczać wciąż wypada, ażeby milionowe te przyszłe istnienia jaknajłatwiejszy miały do niego przystęp i jaknajwięcej zeń czerpać mogły. Dla tego też, najpewniej, zaniedbania wszelkie i winy, przeciw temu pracowitemu gotowaniu dróg dla przyszłości, uważanymi są, przez mniemania ogólne, za winę ciężką, a dopuszczają się ich ci tylko, którzy, w skutek niezmierniej ciasnoty myśli i uczuć, lub pijanego szału, egoistycznych popędów nie uczuwają i rozpoznać nie mogą tego, najszlachetniejszego może i najgłębiej w naturę ludzką wrosłego, interesu. Tu przecież nasuwa się zapytanie konieczne: czy pojęcie interesu istnieje i istnieć może w patriotyzmie społeczeństw nieszczęśliwych, wśród których współczucie przynosi tylko składającym je jednostkom współżal i współupokorzenie, uzewnętrznienie myśli i uczuć w czynie i działalności napotyka przeszkód mnóstwo, a losy potomnych osłonięte są grubą chmurą wątpliwości, do rozstrzygnięcia niepodobnych, a pozwalających odgadywać więcej niedoli i gróźb, jak bezpieczeństwa i szczęścia? W społeczeństwach takich nie byłoby właśnie interesem jednostek i grup społecznych: odrywanie się od indywidualności zbiorowej, z łona której wzięły one swe życie, a wpływanie w indywidualność inną, szczęśliwszą; zmienianie przyrodzonych właściwości swych na inne, ażeby je móżdż łatwiej i korzystniej użytkować w pracy i działaniu; przenaturzanie też pokoleń, nowo przybywających na świat, w celu ubezpieczenia przyszłości ich od tego, co jój grozić się zdaje?

Powierzchny pogląd na rzeczy i sprawy ludzkie, krótkowidztwo, dostrzegające interes tylko w korzyściach najpowszedniejszych i najbardziej materialnej natury, zapytaniom tym udziela odpowiedzi twierdzącej. W gruncie, przecież, położenia podobne nietylko nie usuwają interesu, który każda jednostka i grupa społeczna posiada w pracy około wzmacniania, wzbogacania i utrwalania indywidualności zbiorowej, do której należy, lecz, przeciwnie, wzmagają interes ten do stopnia wysokiego i wynoszą go na najwyższy poziom, na jaki tylko pojęcie interesu wznieść się może. Wszak położenia podobne nie unicestwiają bynajmniej wyżej wykazanych uczuć i obowiązków, owszém — wzmagają pierwsze przez ustawiczne zadrażnianie w człowieku strun współczucia, a potęgują drugie przez niezmiernie rozszerzenie koła potrzeb i niebezpieczeństw publicznych. Ode-
rwanie się od danej indywidualności zbiorowej, a wpłynięcie w inną, nie może obejść się bez zadania gwałtu uczuciom tym, które pod wpływem namiętności, lekkomyślności lub trwogi, umilkły na chwilę, nigdy już ozwać się nie mogą, tylko w naturach ostatecznie spodlonych lub idyotycznie bezmyślnych, — w naturach więc, które, na szczęście, rzadkie tylko w ludzkości stanowią wyjątki. W innych, w najpospolitszych nawet, a więc takich, które dosiegają zaledwie średniej miary ludzkiego wzrostu, oziewają się one niezbędnie niesmakiem i nieładem życia, pochodzącym nie z czego innego, tylko z nienormalnych warunków, w jakich życie to upływa, z pociągów którym co chwila opierać się, i wstrętów które co chwilę przełamywać wypada, z wewnętrznego jakkolwiek, głuchego często, żalu za porwanymi związkami i utraconą własną czcią... Uczucie czci utraconej, najcięższe może ze wszystkich uczuć ludzkich, prostém być musi następstwem niedopełnienia obowiązków i zaparcia się długów zaciągniętych względem wiekowej przeszłości i milionów współczesnych, dla chwilowego użycia i osobistych korzyści. Lecz to uczucie utraty czci własnej, jakkolwiek nieświadomie dla niego samego, przegryzałoby wnętrze człowieka, jakkolwiek zapierałby go się on przed innymi i sobą samym, nieuniknienie, nieodzownie wytworzyć musi we wnętrzu tém długi proces zepsucia, głuchą złość i głęboką we wszelką godność ludzką niewiarę, z których rodzą się: okrucieństwo, bezwstyd i wściekła, pijana, bezwzględna żądza używania rokoszy i korzyści życia. Roskosze te i korzyści jednostronne, egoistyczne, z grubych, najczęściej, zmysłowych źródeł tryskające, zbyt tu drogo są okupionemi, ażeby człowiek mógł i chciał obronić się od zanurzenia się w ich mętnej toni z ciałem i duchem, z rozumem i cnotą. Alboż, prócz nich, pozostało mu cokolwiek jeszcze na ziemi? Psychiczny proces ten, konieczny w człowieku, który porwał związki rodzinne, zgwałcił przyrodzone swe uczucia, niespłacił długów swych i utracił cześć własną, tłómaczy nam, jasno i w zupełności, moralne upadki, które we wszystkich czasach i miejscach łączyły się i łączą z polityczną renegacją. Wyjaśnia też nam on zagadnienie korzyści lub strat, mogących być przyniesionemi pokoleniom przyszłym, przez odrywanie się od społeczeństwa rodzimego jednostek, o dobro ich dbałych. Rzecz to prosta niezmiernie. Alboż na gruntach, wyjałowionych i oblewanych zgnięłymi wodami, siejba jaka wzrastać może bujnie a żyźnie? Tysiąc istnieje przyczyn, dla których pokolenie powstałe z ludzi, o przeznaczeniu zwichniętém, rozdrażnionych uczuciami i zgwałconém sumieniu, dotkniętém być musi mnóstwem niedoleństw i chorobliwości moralnych; lecz idźmy dalej i stwierdźmy fakt, że z niedoleństwem i chorobliwością moralną nie mogą iść w parze materialne siły i bogactwa. Praca produkcyjna, wytwarzająca dobrobyt i możność używania materialnych korzyści i rokoszy życia, dobywać się może prawidłowo i skutecznie w takich tylko społeczeństwach, w których istnieją pierwiastki i dźwignie moralne, takie, jak: ład i uczciwość, poszanowanie sprawiedliwości i uznanie zobowiązań wzajemnych, dbałość o publiczne, wszechstronne dobro. Kędy pierwiastków tych i dźwigni zabraknie, tam praca ludzka umniejsza się w ilości, a w jakości pogorsza, wzajemna nieufność przeszkadza współdziałaniom wszelkim; pod wpływem samolubstwa jednostek rozprzęgają się węzły społeczne i pękają sprężyny, utrzymujące ruch społecznych dążeń; tam więc samo bogactwo materialne umniejszać się wciąż musi, a środki użycia wysychają w najpierwotniejszych swych źródłach. Oderwanie się więc od społeczeństwa rodzinnego większości jego członków nie osiągnęłoby nawet bezpośredniego celu swego, bo, gwałcąc przyrodzone uczucia, zatracając pamięć o obowiązkach, obalając w sercu i sumieniu publiczném ołtarz sprawiedliwości, sparaliżowałoby zarazem siłą wytwórczą narodu, z której to, nie zaś z czegokolwiek innego, powstają wszelkie bogactwa i środki użycia. Naród, który dziś jest bez czci, jutro będzie najpewniej narodem bez chleba.

W patryotyzmie więc społeczeństw, zostających w okolicznościach, wyjątkowo nieprzyjaznych, pojęcie interesu istnieć nie przestaje, tylko nie należy ograniczać się na dostrzeganiu go w bezpośredniej jakiejś korzyści, lub doraźnym użyciu, w kawałku chleba, zarówno jak w czarze kipiącej drogocennym napojem. Interes ten spoczywa tu głębiej we właściwościach natury ludzkiej, dalej i wyżej w łańcuchu ludzkich zdobyczy; spoczywa on tu w normalnym rozwoju i harmonii niepogwałconych uczuć przyrodzonych, w zadość czynieniu sprawiedliwości i obowiązkom, a przez to w przechowaniu u jednostek i ogółu czci i godności człowieczej; spoczywa on jeszcze w usunięciu pokoleń przyszłych z pod klątwy owęj, nie będącej niczém inném, jak niezłomném działaniem przyczynowości, która, ze złamania praw i zapoznania prawd moralnych, wysnuwając nędze, nie tylko moralne, ale i fizyczne, na odległe, długie czasy zarzuca krwawy płaszcz dziejowej pomsty.

Takimi są składowe części patryotyzmu. W pierwszym momencie urodzin swoich, u najpierwotniejszego swego źródła, jest on niewątpliwie uczuciem. Przy pewnych niskich stanach umysłowości, dla ludzi z małą wiedzą lub ze zwichniętą harmonią władz wewnętrznych, uczucie stanowi nawet jedyną jego istotę. Że zaś niski stan umysłowości i nierównomierne działanie władz wewnętrznych, pokrywają sobą jeszcze szerokie przestrzenie społeczne, wywołuje to mniemanie, jakoby patryotyzm tylko i wyłącznie spoczywał w uczuciowej stronie natury człowieka. Mniemanie to jest mylném i, jak błąd wszelki, złe za sobą pociąga następstwa. Jakkolwiek bowiem działanie uczucia potężném jest i wielowzględnie dobroczynném, to jednak, pozbawione wsparć, bodźców i hamulców, które wytwarzanymi być mogą przez inne wewnętrzne władze człowieka, może ono niszczyć i burzyć, zarówno jak tworzyć, dręczyć i psuć, zarówno jak uszczęśliwiać i udoskonalać. Jest to żywioł, w najwyższym stopniu ruchliwy i giętki. W ruchliwości téj i giętkości przeważnie spoczywa moc jego twórcza, ale też zarazem nietrwałość jego twórow, rozbieganie się jego prądów w fałszywe, więc zgubne, kierunki; a jeśli prawdą jest, że nic z tego, co na świecie piękném jest, dobrém i wzniosłém, nie stało się bez uczucia, nie wszystko też, co stało się przezeń, tylko dobrém jest, piękném, a przedewszystko trwałem. Władze ducha ludzkiego wtedy tylko tworzą dobrze i trwale, gdy pracę twórczą spełniają wspólnie, w harmonii i równowadze wpływów. Patryotyzm, oparty na jednej tylko władzy wewnętrznej człowieka, — na pierwiastku, który z równą łatwością popada w stany omdlenia i gwałtu, nie patrzy w przyszłość, nie liczy się z niczém, tworzy i burzy naprzemian, byłby siłą chwiejną o tyle dobroczynną, o ile złowieszczą, którą, prędzej czy później, skruszyłby mógl i ze spraw ludzkości wyprzeć, nie zespolony z nią związkami żadnymi — rozum.

Widzieliśmy, przecież, że tak nie jest, że patryotyzm w pierwotnym zawiązku swym, będąc uczuciem, u szczytów swych — jest ideą; że różne władze człowieka, uczuciowe, zarówno jak rozumowe, zbiegają się w nim i wzajemnej udzielają sobie pomocy. Uczucie jest tu iskrą ożywczą i zapładniającą, którą przecież wichry dziejowe zagasić lub w złowrogie zmieniłby mogły pożary, gdyby na straży jój nie stało wiekowém doświadczeniem nabyte i sumienie dzisiejsze, do głębi przejmujące, pojęcie obowiązku. Lecz, znowu, pełnienie obowiązku tak trudne częstokroć, że, aż wzbijające się w strefę męczeństwa, zadrażniałoby niejednokrotnie naturę ludzką w sposób do zniesienia niepodobny i znajdowałoby ją całkiem sobie oporną, gdyby w pomoc nie przybywało mu uczucie, ułatwiające pracę wszelką, a ofiarę przemieniającą w rozkosz i — pojęcie interesu, które, w usługę oddanej ogółowi, ukazując bliższy lub dalszy, lecz nieunikniony pożytek własny, uczy poświęcić terażniejszość dla dobra przyszłości. Miłość więc i przywiązanie, powstałe z odziedziczonych po przodkach skłonności fizycznych i moralnych, z wdzięczności, wspomnień i współuczuciu, obowiązek, wymagający spłacania zaciągniętych długów, przez pracę osobistą, ofiarę, prawdę i obywatelską odwagę, i interes, wskazujący zależność osobnikowych losów od doli ogółnej, najwyższą łatwość uzewnętrzniania w czynie dążeń swych i pojęć i z przyrodzeniem ludzkim zrosłą dbałość o dobro pokoleń przyszłych; czyli — uczucie, oświecane, wspierane i kierowane przez pojęcie obowiązku i obowiązek, udostępniany i ułatwany przez uczucie i interes, — oto: czém jest patryotyzm w całej istocie swój i pełni.

Przenieśmy teraz wzrok na inną stronę obrazu i przypatrzmy się drugiemu prądowi uczuć i myśli ludzkich, czyli idei kosmopolityzmu.

III. CZÉM JEST KOSMOPOLITYZM W SAMYM SOBIE I W STOSUNKU SWYM DO PATRYOTYZMU

Przedewszystkiem powiedzmy sobie, że wytrącamy z rozważań naszych, nad tym przedmiotem, ów szczególny, choć najpospolitszy zapewne, odcień kosmopolityzmu, który w zwięzłym języku Rzymian zawarł się w krótkich, lecz dziwnie jasnych, wyrazach: *ibi patria, ubi bene* (tam ojczyzna, gdzie dobrze). Wytrąconym zaś z rozważań naszych odcień ten być powinien dla tego, że nie posiada on nic wspólnego z żadną teorią naukową, ani moralną; że przedstawia on, owszem, zaprzeczenie wszelkim kombinacyom umysłowym; że, nakoniec, źródłem jego jest: obłąd wszelkiego moralnego zmysłu, — obłąd, wynaturzający uczucia ludzi, zaślepiający ich na różnostronność ludzkich spraw i interesów i stawiający ich na błotnistym gruncie grubego, obyczajowego zmateryalizowania. Jest to odcień kosmopolityzmu, z którym wszelkie wykłady naukowe lub społeczne nic do czynienia nie mają, bo wyznawcy jego, w ciasnocie myśli swych i grubijaństwie swych uczuć, zrozumieć ich nie są w stanie. Wyznawcy jego — to odpadki ludzkości, które z powierzchni ziemi znieść może tylko postęp umoralnienia i oświecenia powszechnego i które przez to właśnie, że odpadkami są, a po nizinach pełzają, niebezpiecznymi być, ani poważnym przeciwnikom czoła stawić nie mogą. Widok ludzi takich, czynów ich, życia całego, całej ich moralnej i umysłowej istoty, nie tylko nie zachęca do wyznawanej przez nich idei, lecz, owszem, odstrasza od niej wszystko, cokolwiek posiada w sobie, byle trochę zdrowia, energii i odwagi; wszystko, zatem, co cenić, o co troszczyć się, nad czém czuwać i w czém nadzieje pokładać można i należy. Ażeby pociągnąć za sobą naród lub część narodu i rzucić ją w kierunki, błędne chociażby, trzeba umieć krzywym choćby lotem wzniesić się ku wyżynom umysłowych kombinacji jakichś i moralnych dążeń, a fantazyą, zbląkaną choćby i zgorączkowaną, wymalować obraz jakiś szerszy, czystszy, ognistszy nad kęs chleba wyłowiony z kałuży, nad zmysłowe użycie, zdobyte wynaturzeniem i stratą wszystkich przyrodzonych uczuć i pojęć moralnych. Przywódcy mass, inicjatorowie, najkrzywszych nawet i najzgubniejszych, ruchów społecznych, bywali zawsze ludźmi lotnych umysłów i ognistych serc, bujnej imaginacji i dobrej wiary. Często pragnęli oni tego, co było złem, lecz wierzyli mocno, że pragną dobra; roili o niepodobieństwach, lecz, dla ich urzeczywistnienia, oddawali na ofiarę samych siebie; wiedli ludzkość ku stratom nieobliczonym, lecz pragnęli mocno wieść ją ku zbawieniu, — i ludzkość, pociągana przez ogromną, spoczywającą w nich siłę współczucia i przez potężną ich fantazyą, szła za nimi, pod przywództwem ich błędziła, niemniej, przecież, poznawszy błąd swój, pozostawiała im szacunek swój i swą litość, w imię tego, czego pragnęli i co przecierpieli. Lecz nigdy, przynigdy pierwiastki społeczne, byle trochę szlachetne, byle trochę chcące i umiejące podnosić wzrok wyżej nieco nad użycie i interes chwili, nie przyłgną do ciasnego, brudnego, bezmyślnego samolubstwa, nie pójdą za niem, na puste, nudne, zimne jego ścieżki, a na dnie pozornej ich dłań obojętności spoczywać będzie zawsze gorzka kropla urazy i wzgardy. Wszelka więc walka z tą formą samolubstwa i bezczęści byłaby daremną stratą czasu. Nie groźną jest ona; nieliczne tylko i najnieodolniejsze moralnie i umysłowie jednostki zarażać sobą może; jałowość jój i bezmierna małuczkosć usuwa ją z pod wszelkiej krytyki i ze wszelkiej poważnej dłoni oręż walki wytrąca.

Inaczej nieco rzecz się ma z drugim, niezmiernie wyższym moralnie, odcieniem teorii, który mieści w sobie żądanie zniesienia wszystkich różnic i odrębności narodowych ku większemu pożytkowi ludzkości całej. Odcień ten marzy i mówi o jakimś porozumieniu pomiędzy organizmami ludzkimi, a przyrodą i sercami, umysłami, temperamentami wszech miejsc i czasów, porozumieniu dziwnem i niepojętym, któreby sprawiło, że Grenlandczyk z rozkoszą zamieszkiwałby mógł Brazylią, a Brazylijczyk silnie i zdrowo wzrastałby w Grenlandyi; że góral na równinach czułby się jak w raj, a mieszkaniec równin, z chyżością kóz dzikich, przebiegałby umiał szczyty i otchłanie górskie; że z jednostajną prędkością i siłą krew obiegałaby żyły i tentniałyby pulsa nad lodami północnego oceanu i nad modrą tonią Adryatyku; że proces myśli odbywałby się w sposób jednostajny w głowie Afrykańskiego Buszmana i mieszkańca Wielkiej Brytanji; że ze wszystkich krańców kuli ziemskiej porwałiby się i biegli ku sobie członkowie rasy białej i czarnej i żółtej i miedzianej, a połączeni uściskiem, pełnym bezbrzeżnej miłości, zbieleliby wszyscy, czy zczernieli, czy żółtą lub miedzianą, byle tylko jednostajną okryli się barwą i pamięć

wszelką o wiekowej przeszłości utraciwszy i wyrzuciwszy z siebie wszystko, co przeszłość ta w jestestwa ich wlała, stanęliby przerodzeni, czy odrodzeni, nowi całkiem, a jednostajni, aż do szpiku kości, aż do najdrobniejszej krwi kropli, aż do najcieńszej kończyny włosa, — jednostajni tak, że, gdyby mieszkaniec innej planety zstąpił na ziemię i zapragnął z jednym z nich znajomość zawiązać, zapytać by musiał: „mamże honor mówić z panem, czy też z bratem pana?” (Aug. Wilkoński, *Ramotoki*). A zagadnięty w sposób ten, człowiek nowej ludzkości byłby z odpowiedzią zakłopotanym nieco, albowiem sam nie posiadałby podstaw pewnych do twierdzenia: czy sobą jest, czy też bratem swoim.

Odcień ten kosmopolityzmu przypomina niezmiernie błogie marzenia pewnego izraelskiego quasi-uczonego, który wielką zagadkę bytu w następujący rozważał sobie sposób: „Gdyby, — mawiał on, — ze wszystkich ludzi, którzy są na świecie, zrobił się jeden człowiek, a wszystkie wody zlały się w jedną wodę, a wszystkie drzewa połączyły się w jedno drzewo i ze wszystkich siekier stała się jedna siekiera, i gdyby, następnie, ten wielki człowiek ściał tą wielką siekierą te wielkie drzewo i spuścił ją na tę wielką wodę, cóżby to był za ogromny plusk!” Otóż, — gdyby ze wszystkich tych narodów zrobił się jeden naród, a wszystkie dźwięki te zlały się w jeden dźwięk i ze wszystkich zdolności tych stała się jedna zdolność i wszystkie sposoby te czucia, myślenia i działania złączyły się w jeden sposób, cóżby to była za ogromna nuda!

Niektórzy przecież twierdzą, że ujednostajniona w sposób podobny ludzkość bawiłaby się wybornie. Któs, należący do tego odcienia kosmopolityzmu, prorokował: aby na północy i południu wystawioną została taka ilość wspaniałych pałaców, ażeby w nich mieszkańcy kuli ziemskiej pomieścić się mogli, ilekroćby chłódów w zimie, a skwarów w lecie uniknąć pragnęli. Z pierwszą zapowiedzią upalnej spieki południowego lata, tłumy bratnie, nakształt stad żorawi, ciągnęłyby ku łagodnej wiosnie północy, lecz, gdy tylko w północnych krainach zanosłoby się na zimowe mrozy i śnieżyce, *sakum pakum* i — lecą znowu ku południowym, umiarkowanie ogrzanym i ochłodzonym, pałacom.

Lecz uśmiech, wywołany nieprawdopodobieństwem, rzecby można dziecięcą pustotą marzenia tego, znika szybko w obec myśli o silnych powabach, którymi pociąga ono ku sobie ludzi dość naiwnych i nieoświeconych, aby w nie uwierzyć mogli, zbyt przecież szczerych a pragnących prawdy i dobra, aby godziło się nimi gardzić. Kosmopolityczne marzenia rodzaju tego posiadają istotnie pozory wielkości i piękności; pochwytyują je niby deskę zbawienia serca czułe i wspaniałomyślne, rażone i oburzone, przez niezgody i krzywdy, rozdzielające i zakrwawiające różne odłamy ludzkiego rodu, lecz nie dość jasno i gruntownie oświecone istotną nauką, ażeby przeciw nim skuteczniejszego dopatrzeć środka. Nieskończone słodczye powszechnego braterstwa i niezmierne dobrodziejstwa wiecznego pokoju rajskimi czary uśmiechają się ku tym, w których łzy, krew, gwałty dopełniane i straszne potrzeby ich odpierania, obudzają wstręt, żal i trwogę. Pobudki, rządzące ludźmi tymi, godne są poszanowania; co więcej, — dla pobudek tych, w których tłumy odczuwają i dostrzegają dobrą wiarę i silne dla cierpień swych współczucie, mogą oni niekiedy wywierać pewną moc pociągu, czarować bogatym w barwy i światła obrazem, na bezdroża moralne i umysłowe prowadzić tych, którzy mniejszą jeszcze, niż oni, posiadają możność rozpoznawania powabnych złud i poważnych a nieuniknionych prawd. W obec wszystkiego przecież, cośmy powiedzieli wyżej o sposobach wytwarzania się indywidualności narodowych i wielkich, a niezłomnych prawach natury, która je wytwarza i utrzymuje we wszech czasach i miejscach, wskazywanie: jak i dla czego marzenia te są płonnymi i dziecinnymi byłoby powtarzaniem się niepotrzebnym. Dodamy tu tylko zapytanie jedno: czy kiedy ludzkość ujednostajni się i niby olbrzymia armja, przybrana w mundury, przez jednego krawca obmyślane, i skrojone stanie przed obliczłem zdumionego zjawiskiem tém słońca, słońce jednostajnie wszystkie punkty kuli ziemskiej oświecać i ogrzewać pocznie? czy ziemia też jednostajnej już zażąda uprawy dla wydania jednostajnych wszędzie plonów? czy rozdział bogactw wytworzy wszędzie ściśle jednostajną summę kapitału i pracy, dostatku i ubóstwa? czy na wszystkich pięciu częściach świata jednostajnie zapanują prawa i kto, przez kogo upoważnionym zostanie do ich skreślenia? A genjusze twórcze, czy także jednym i tym samym posłuszne będą natchnieniom, aby piśmiennictwo i sztuka wszędzie jednostajną przybrały formę i jednej dosięgły skali? i wszyscy przodkowie wszystkich potomków, czy też jednostajnie czuć, myśleć, działać i żyć będą, ażeby historia snuła wszędzie jedne i te same pasma wspo-

mnien i nauk? Któż może posiadać tak naiwną i razem szaloną wiarę, czy nadzieję! Otóż, jeśli różnice te są niezmałzalnymi, jeżeli na różnych punktach ziemi istnieć muszą różne gospodarstwa i różne wrażenia, różne wytwory umysłu i twórczej fantazyi ludzkiej, różne uczucia i czyny, a więc, różne prawodawstwa i tradycje, — zlećcie dziś, cudotwórczą siłą jakąś, ludzkość całą w jedną ciężką i monotonną, prawidłowo wykrojoną, bryłę, jutro rozpadnie się ona znowu na części i znowu istnieć i każdy po swojemu gospodarować, czuć, myśleć i tworzyć będą — narody. Jeżeli, więc, wytrącimy całkiem z rozważ naszych jeden z odcieni kosmopolityzmu, dla tego, że wytwory jego są zbyt niskie, aby dla przyjrzenia się im warto było się schylać i zbyt brudne, aby wiele rąk zwałać się nimi chciało i mogło; jeżeli następnie, względem odcienia drugiego, na krótkiej tylko poprzestaniemy wzmiance, bo wszystko, cośmy powiedzieli wyżej, ukazuje niesprawdzalność i nieledwie dziecinność rojeń jego, — cóż pozostanie nam do oglądania w dziedzinie téj uczuć i pojęć? Gdzie i w czém ujrzemy istotną rację powstania i bytu teorii obywatelstwa świata?

Pozostają nam do oglądania dwa tylko zjawiska, lecz wielkie i piękne, a przedewszystkiem wysoce prawdziwe. Pierwsze z nich ukazuje nam, że czém jednostki w narodach, tém są w ludzkości narody; że są to ciała, ściśle związane ze sobą, naprzód: mnóstwem podobieństw, istniejących obok i pomimo niemożliwych do zglądania różnic; następnie: wspólnością dążeń nie tylko nie nadwężoną, lecz, owszem, wspieraną podziałem pracy; nakoniec: zwiłkaniem interesów wzajemnych takiem, że pomyślność i wzrost, zarówno jak cierpienie i upadek jednego z tych zbiorowych członków ludzkości, niechybnie, jakkolwiek nie z równą zawsze wyrazistością dobre lub złe następstwa sprowadza dla wielce oddalonych nawet miejsc i czasów. Drugim zjawiskiem jest ów mniejszy lub większy pociąg, który mieszkańcy ziem różnych, pomimo zachodzących pomiędzy nimi niezgód i walk, czują wzajem ku sobie i budzenie się od czasu do czasu w łonach narodów wstrętu ku niezgodom i walkom, litości nad przelewaniami kędyś daleko łzami, oburzenia na dokonaną kędyś przemocą i krzywdą.

Podobieństwom swym, wspólnym dążeniom i wzajemnym odpowiedzialnościom, udzielimy ogólnego miana solidarności ludów; pociągi te zaś, litości i głuche bóle, pochodzące z uderzeń oddalonych w przestrzeni lub czasie, nazwiemy wiążącym ludy współczuciem. Solidarność tedy ludów i ich pomiędzy sobą współczucie, — oto jedyna racja powstania i bytu idei obywatelstwa świata.

Rzecz ta przecież nie jest tak nową, jak o tém mniemają ci, którym się zdaje, że ją wynaleźli i pierwsi ukazali oczom zdumionej ludzkości. Ludzkość bynajmniej zdumiona nie została, bo od bardzo już dawnych momentów życia swego doświadczała przeblysków wzajemnego dla siebie współczucia ludów i nosiła w sobie zarody pojęcia o wzajemnej wielowzględnej ich od siebie zależności. W prastarym momencie dziejów, w którym ludy zaledwie wypowijać się zdają z pieluch nieświadomości i grubiaństwa pierwotnego bytu, przebliski uczuć tych i zarody tych pojęć nie istniały może, albo istniały w formach tak przelotnych i zaczątkowych, że dziś, przy bladym świetle wiedzy naszej o tym momencie, dostrzedz ich i rozpoznać nie możemy. Dokumenty, pisane lub ryte, które pozostawiły nam ludy, rozpoczynające bieg znanych nam dziejów, a należące bądź do rasy Aryjskiej: Indowie, Persowie, Medowie i t. d., bądź do Semickiej i Prosemickiej (grupa ludów, zamieszkujących Palestynę: Hebrajczycy, Arabowie, Egipcyanie, Etyopejczycy i t. d.), przedstawiają nam obraz wojen, gwałtów, wręcz sprzecznych ze sobą religij i dążeń, — obraz, na który nie zdaje się spływać nigdy żadne łagodne światło wzajemnej pomocy i litości. A jednak brak ten nie musiał być nigdy zupełnym, chociażby dla tego, że stosunki ekonomiczne ludów tych zmuszały je nieustannie do wzajemnego oddawania sobie przysług na drodze handlu; że cywilizacja Wschodnia przerażającym się wciąż, lecz nieustannym strumieniem spływała tam z ludu na lud; że grupy jednoplemiennych szczepów z jednych pierwiastków wysnuwały religijne swe wierzenia. Kto wie, czy prastare biblijne podanie o możnowładcy Egipskim, który gościnnie przyjmował w granicach państwa swego Hebrajskich pasterzy, przybywających z kraju trapionego klęską głodową, nie przynosi nam oddalonego, więc zesłabłego i niewyraźnego, echa, jednego z tych wydarzeń dziejowych, w których objawia się międzynarodowe współczucie lub zrozumienie międzynarodowego interesu. Kto wie, czy w religijnym dogmacie Persów, przedstawiającym dobrego boga, Ormuzda, udzielającego, u końca dziejów świata, najwyższego i absolutnego przebaczenia wszystkim wrogom i przeciwnikom swym, aż do

przywódcy ich, a twórcy zła — Arymana, nie przewija się olśniewająca błyskawica myśli o powszechnej zgodzie, o wiecznym wszechludzi i wszechżywołów przymierzu. Jedynym przecież narodem, który na starożytnym Wschodzie myśl tę przyodził formą jasną i gorącą, byli, zawsze o wyłączność narodową i ciasny narodowy separatyzm oskarżani, żydzi. Jedno z najwspanialszych i najtragiczniejszych podań ludu tego opowiada nam o skrusze i pokucie Proroka Elijasza, gdy, po skłonieniu króla do krwawego zamordowania kilkuset cudzoziemskich i innowierczych kapłanów, ukrywa się on w ciemnej grocie Horebu, a pełen przerażenia i zwątpienia o samym sobie, błaga Istność najwyższą, aby osądziła czyn jego i oświeciła ściemniałe mu nagle sumienie. Wtedy, z wnętrza świętej góry Synai, głos potężny i druzgocący przemawia: „Nie burzą niszczącą przemawia Bóg i nie trzęsieniem ziemi, lecz szmerem łagodnym.”

Prorok raz tylko jeszcze wychodzi w świat, ażeby wybrać sobie następcę, potem cofa się na zawsze z widowni spraw publicznych i w pokutniczej samotni życia dokonywa. Przywódcą i mistrzem ludu pozostać nadal nie mógł, albowiem oblała go wytoczona krew ludzka. Była to krew cudzoziemców i innowierców, — jednak ulitował się nad nią i za nią wybrańca swego skarcił Jehowa. W podaniu innym widzimy króla poetę i ulubieńca narodu, zapytującego proroka (Nathana): ażali pozwoli mu Pan zbudować przybytek narodowej wiary i chwały, i otrzymującego odpowiedź: że nie godzien jest wznoszenia świątyni Panu, albowiem wiele krwi przelał na wojnach. Im więcej przecież upływało czasu, im głębiej wsiąkała w naród i szerzej rozprzestrzeniała się moralność, głoszona przez Proroków i będąca wytworem narodowego ducha żydów, — tém głośniej brzmiała, tém wyżej strzelała nuta owa wszechludzkiej zgody, wszechludzkiego uznania wzajemnych praw i spraw ludzkich. Jeden z wieszczów i moralnych przywódców ludu wielką tę pieśń rozpoczyna słowami: „On (Bóg) będzie rozstrzygał między narodami... Przekują one miecze swe na pługi... i z włóczyń poczynią nożyczki winiarzy. Nigdy już naród żaden przeciw drugiemu miecza nie podniesie, ani wojowania uczyć się będzie.” — (Ozyasz).

A piewca inny pochwytuje brzmiały w przestrzeni dźwięk ten czarowny i ze zdwojoną woła mocą: „Biada tobie, który łupisz, ażali sam złupionym nie będziesz, i który gardzisz, ażali sam wzgardzonym nie zostaniesz?” (Izajasz 33, 1). I dalej, dłużej jeszcze rozlega się pieśń ta sama, przez inną znowu pieśń pochwycona: „Poniszczę rumaki i wozy wojenne... Pan pokój ogłosi pomiędzy narody... I zapanuje pokój od morza do morza, od źródeł Eufratu, aż do krańca ziemi” (Zacharyasz 1). Była chwila, w której myśl ta i to uczucie dosięgnęło granic niesprawdzalnej utopji; była pierś, która tętniała tak szeroko i ognisto, że jednym kręgiem miłości wzajemnej i wzajemnego poszanowania objąć zapragnęła nietylko wszechludzkość, ale wszechstworzenie, — wszystko, cokolwiek żyje i czuje na ziemi: Zamieszka wilk społem z jagnięciem, a koźle bezpiecznie spać będzie obok lamparta... Gry niemowlęcia spokojnie roztoczą się przy gnieździe węzowem, — a odłączone od piersi, bezpiecznie zapuści ręce swe wśród bazyliszki... Po całej świętej ziemi mojej nie będą szkodzić, ani zabijać, albowiem napełni się ona wiedzą tak, jako pełnemi są wody otchłanie morza (Izajasz 11, 6–9). A obok niebotycznych marzeń tych i pragnień, czysta, jak źródło kryniczny, łagodna, jak niebo wiosny, szemrze nauka: „Ciszą i pokojem tylko uratowanymi być możecie. W pokoju i cnocie jest siła wasza” (Izajasz, 31, 3).

Niejeden ze współczesnych nam mieszkańców Europy, nieświadomy istotnych początków, fanatycznie częstokroć wyznawanej, a płytko praktykowanej, religji swej, zadziwi się wiadomością, iż Angielskie Towarzystwo Przyjaciół Pokoju posiada w tak oddalonej przeszłości rodowód swój, że precedens najwspanialszych socyologicznych kombinacyj znaleźć można w księdze, uchodzącej tylko za zbiór religijnych prawd i podań — w Biblii. Tak jednak jest istotnie. Prorocy Izraelscy byli pierwszymi w świecie jawnymi przyjaciółmi międzynarodowego pokoju i pierwszymi kosmopolitami w słusznem i jedynie poważnem nazwy téj znaczeniu.

Również silnie, choć na innych drogach, prąd ten, przebiegający od czasu do czasu serce i umysł ludzkości, objawiła Grecya. W piśmiennictwie jój i moralistyce nie wiele wprawdzie spotykamy wskazówek, tyjących się prawideł postępowania z cudzoziemcami, te jednak, które istnieją, jasne są i rozumiałe. W krótkich, lecz dosadnych, aksjomatach, uchodzących za pozostałość po 7-miu mędracach, pierwszych założycielach niby późniejszej Greckiej mądrości, znajdują się następane: „Nie ścigaj ustępującego. Nie za-

krwawiaj swego zwycięstwa. Miarkuj siłę przez słodycz.” (Ad. Garnier, *Le morale dans l'antiquité*). Piękna powieść grecka, mająca za zadanie: wskazywać ludom i monarchom polityczne ich obowiązki, przedstawia zwyciężonego króla Medów, Krezusa, stojącego przed zwycięzcą swym i w pokorze go pozdrawiającego. Lecz zwycięzca wspaniałomyślnie odpowiada: „Ja także pozdrawiam cię, Krezusie, bo obaj ludźmi jesteśmy.” (*Cyropedya* Ksenofonta, cyt. Ad. Garnier, *La morale dans l'antiquité*). Bardziej jednak w czynie, niż rozumowaniu lub marzeniu, bardziej na drodze wspólnego interesu, niż współczucia, Grecya objawiła dążność do zjednoczenia sił wielu, składających ją, indywidualności szczepowych i godzenia, bez zacierania ich, zachodzących pomiędzy nimi różnic. Objaw ten uwyraźnił się w organizacjach politycznych, które łączyły pewną ilość gmin, miast, prowincyj, a nawet jednoplemiennych szczepów, w związki, nie niszczące bynajmniej miejscowych lub, jakby się dziś wyrażano, autonomicznych praw ich i urzędzeń, lecz jednoczące, dla celów ekonomicznych i obronnych, bogactwa ich i siły. Takimi politycznymi związkami były ligi Greckie, powstałe z potrzeby regulowania wzajemnych do siebie stosunków miejsc i grup ludności, sąsiadujących ze sobą, a poddanych prawom i warunkom bytu, wielce nieraz różnym. Okazała się naprzód konieczność ułatwienia i ubezpieczenia pomiędzy gminami lub szczepami, zamiany wytworów różnomiejscowej pracy ludzkiej, czyli handlu, z którego to znowu ułatwienia i zabezpieczania wytworzył się pewien zbiór praw i zobowiązań wzajemnych i powstały pewne władze i organa publiczne, przeznaczone do rozstrzygnięcia wątpliwości i sporów, a obowiązujące do posłuszeństwa i wzajemnych ustępstw, wszystkie w związek wchodzące zbiorowe jednostki. Skoro zaś interesy stały się wspólnymi, to jest, gdy przekonano się, że straty, ponoszone przez jednego z członków związku, sprowadzają złe następstwa dla członków innych, wnet zrodzić się musiała myśl o wzajemnej obronie, a węzły zobowiązań ekonomicznych wzmocniły się węzłami wspólnych urzędzeń wojennych. Ligi takie, czyli, wedle nowożytnej nomenklatury politycznej, federacje takie, istniały w Grecyi w wielkiej liczbie i w różnych fazach jęj państwowego i cywilizacyjnego rozwoju. Nie były one zapewne doskonałemi, rozpręgały się i rozpadały często, a dziś zgodne w działaniu i celach, jutro wytaczały sobie wzajem najkrwawsze i najżarzarsze boje. Niedoskonałość ta przecież i nietrwałość łatwo wytłómaczyć się daje zaczątkowością niejako tego politycznego pomysłu, który, jak zresztą wszelkie pomysły ludzkie, ażeby osiągnąć pełnego urzeczywistnienia, przebyć musi długie szeregi pracowitych prób i przeróżnych stadyów umysłowego i moralnego wykształcania się. W czasach, w których nauki społeczne nie istniały prawie i nie udzielały jeszcze ludom żadnych pewnych wskazówek o własnej ich i sąsiadujących z nimi ludów naturze, nie podobna było, aby forma politycznego bytu, najtrudniejsza ze wszystkich, bo zmierzająca do godzenia najrozmaitszych ilościowo i jakościowo sił, dosięgła wysokiego stopnia doskonałości. Niemniej przecież, niektóre z pomiędzy lig Greckich, długim trwaniem swym i potężnym rozwojem, udowodniły możliwość podobnej zgody i podobnego zjednoczenia, taką była liga Achejska, która trwała w związku nienaruszonym i w niezależności, względem innych ciał politycznych, od najdawniejszych czasów istnienia Grecyi, aż do wzmożenia się Macedonji, przez którą podbita, zdołała na nowo niepodległość swą odzyskać, na nowo też złączyć się w związek i przez lat jeszcze 138 istnieć i kwitnąć, pomimo naciskającej na nią, a energicznie przez nią odpieranej, zaborczej potęgi Rzymu. (Py y Margall, *Les nationalités*).

Zaborcza potęga Rzymu zniszczyła na czas długi pomysły i zaczątki federacji politycznych nie tylko w Grecyi, ale i w wielu innych stronach Europy. We Włoszech, w dzisiejszej Francyi, w Hiszpanji, istniały przed podbojem Rzymskim liczne grupy gmin, miast i państewek, które, związane ze sobą wzajemnymi umowami, pracowały wspólnie i wzajem się broniły. W sposób ten ukonstytuowanymi były ludy Latyńskie i Etruskie we Włoszech. Trzydzieści gmin, czyli państewek, z których każde rządziło się własnymi swymi prawami i właściwe sobie zachowywało odrębności, tworzyło Ligę Latyńską. Etruskowie rozpadali się na trzy ligi, z których każda obejmowała sobą dwanaście gmin, a łączące je węzły musiały być silnymi, skoro, pomimo rozgraniczających je ludów innoplemiennych i do związku nie należących, trwać, wzbogacać się i cywilizować potrafiły. We Włoszech całych nie istniało prawdopodobnie, przed rozpoczęciem się podbojów Rzymskich, ani jedno osamotnione państewko. Ligi były tam liczne, z ukształtowaniem rozmaitem i siłą dośrodkową różnej mocy. To też nie jedno państewko, nie jeden lud,

ale wszystkie państewka i ludy, zamieszkujące Włochy, społem i zgodnie stawiały czoło Rzymowi. (Py y Margall, *Les nationalités*).

Dziwnym się wydać może, a jednak prawdziwym jest fakt ten dziejowy, że Rzym ów zaborczy i zdający się najsrożej deptać indywidualne prawa ludów, — Rzym, który powstrzymał na długo rozwój idei sprzymierzania się ludów, przez zniszczenie licznie przed nim istniejących politycznych związków i rozprzężenie zfederowanych grup, był jednak dzielnym narzędziem wzajemnego poznania się licznych, a różnych pomiędzy sobą, narodów, pierwszego może na tak szeroką skalę skrzyżowania się różnonarodowych pomysłów, odkryć i prac. Objęte granicami jednego państwa, które, pozbawiając je niepodległości politycznej, nie mogło, a przez czas długi nie chciało nawet, odbierać im indywidualnych ich odrębności, plemiona i szczepy, zamieszkujące przestrzeń ogromną, od brzegów Tybru do ujść Eufratu, z konieczności spowodowanej administracyjnymi i ekonomicznymi urządzeniami, zbliżały się ku sobie i mimowiednie, mimowolnie dzieliły się tym, co każdy z nich posiadał, przez długie wieki swej przeszłości, przez odrębne swe, niemniej przecież innym zrozumiałe, narzędzia pracowania, myślenia i tworzenia. Za czasów Cesarstwa, do wspólnej stolicy państwa, niby różne strumienie do jednego morza, spływały prądy różnonarodowych wier, uczuć i pomysłów. Rzym stał się miastem w najwyższym stopniu kosmopolitycznym, do którego wpółdziki Iberyjczyk przybywał z nieugiętą dumą swą i bohaterską odwagą; wysoce oświecony Grek wnosił wykwint arcyzmu i sofizmaty wysubtelizowanej filozofii; w którym mieszkaniec Wschodu rozaczał dokoła siebie tchnienie rozmiękczających rokoszy, a przybysz z puszczy Giermańskich miarkował je tęgością północnego charakteru i dostojnością obyczajów rodzinnych; w którym daleki potomek Etrusków i Latynów, chyżą intuicyą swą, pochwytywał i wcielać usiłował artystyczne widzenia Greka, a obojętny dla arcyzmu Żyd marzył o ideale etycznym, wynikającym z pojęcia jedyne Boga i patrzył w gwiazdy, o których naukę przyniósł tu z sobą z nad rzek Babilon. Lecz dziwniejszemu, nowszemu i bardziej płodnemu w następstwie, nad to zgromadzenie się różnorodnych ludzi, było tam zbiegowisko różnorodnych bóstw. W Rzymie po raz pierwszy, od początku dziejów, zjawiało się pojęcie to, które my dziś zowiemy tolerancją religijną. Po każdym zwycięstwie, odniesionym w odległych stronach, powracające wojenne hufce prowadziły za sobą ku stolicy Państwa nie tylko zwyciężonych monarchów i wodzów, przykutych do tryumfalnych wozów, ale na wozach tych wiezione upostaciowania ich bogów. Z tryumfalnych wozów bogi te przecież nie były strącanymi we wzgardę i zniszczenie, lecz, przeciwnie, wprowadzanymi do wystawianych im świątyń, kędy, z mocy prawa i obyczaju, otaczało je poszanowanie powszechne. Tak naraz znalazły się obok siebie symbole, przedstawiające najsprzeczniejsze dotąd ze sobą, najbardziej sobie wrogie, religijne wiary, a ludzie różnych plemion i szczepów przyzwyczajali się z wolna do słuchania o innych dogmatach i do widoku innych religijnych kultów, niżeli były ich własne. Jeżeli zauważymy, że religijne wierzenia były w starożytności tym właśnie żarzewiem, które najczęściej rozniecało międzynarodowe nienawiści i wstręty, że gdy, we względzie ekonomicznych potrzeb i umysłowych spraw, zachodzące często pomiędzy ludami umowy i porozumienia na tym właśnie polu wydawały się zupełnie niemożliwymi, fakt ów skupienia w miejscu jednym symbolów i wyznawców religii wielu i tolerancja, a nawet poszanowanie, którym ich otoczono, ukaże się nam w całej doniosłości dziejowego swego znaczenia. Fakt ów był tak ważnym i takie na umysły ludów wyrzucił musiał wpływy, że uważać go można za podścielisko niejako, z uczuć i wyobrażeń utworzone, na którym roztoczyć się już mogła godząca i jednocząca działalność Chrystyanizmu. Każdemu, znajdującemu bliżej nieco naturę i ludzi, nie obcą jest ta prawda, że w naturze i w dziejach ludzkości nic nie zjawia się samo przez się i nie zostaje w całkowitem od innych zjawisk odosobnieniu. Wszystko, cokolwiek stało się i staje, następstwem być musi przyczyny jakiejś i zarazem przyczyną, która następstwo swe z kolei wytworzy; kołem być musi, w ruch wprawionym przez sprężynę jakąś, i zarazem sprężyną, która, ze swej strony i w połączeniu z wielu sprężynami innymi, pokieruje i zarządzi obrotami kół innych. Nikogo też, ze znających prawdę tę, nie zadziwi twierdzenie, iż godząca i jednocząca nardoty działalność Chrześcijaństwa początkiem swym sięga w przeszłość ludu, z którego łona wyszedł Chrześcijaństwo, a rozrost swój zawdzięcza pomocy, której udzieliły jej wielostronne usposobienia i urządzenia świata, wystąpieniu jej i rozkwitowi współczesnego. Zjawiskiem, w którego łonie szukać należy pierwszych zaczątków etyki chrześcijańskiej,

a więc i zawartej w niej nauki o zgodzie i pokoju wszechludzkim, były szkoły izraelskich proroków, — szkoły, w których zwolna wykształcały się formy czucia i obyczaju, całkiem starożytnemu światu nieznane, które, w dalszym rozwoju swym, wytwarzały stowarzyszenia umysłowo-moralne, takie np. jak: łagodnie-cierpiących, którzy za zadanie swe mieli wszystkie krzywdy i niedole przenosić w pokoju, pracować w ciszy, a nigdy ludzką krwią, ani łzami nie pokalać, albo głośniejszych i bardziej znanych Eseeńczyków, brzydzących się duchem kasty i wszelkimi rozgraniczeniami, dzielącymi ludzkość na wrogie sobie obozy, a zupełną równość ludzi, w obec praw i dostojności wszelkich, wyznający na mocy owych prastarych słów, zapisanych w Mojżeszowej Księdze: „Będziecie mi ludem Kapłanów.” Z tych to szkół wytrysnęły owe niebotyczne marzenia o powszechnej miłości i zgodzie, wśród których „żaden naród przeciw drugiemu miecza nie podniesie” i owe głębokie, a daleko, daleko w dziedzinę przyszłej mądrości sięgające nauki: „Przez cnotę i pokój zbawionymi być możecie. W pokoju i cnocie jest siła wasza”. Nie dziw też, że gdy zabrzmiało wielkie hasło: „Idźcie i nauczajcie słów moich wszystkie narody”, znalazły się usta genialne i śmiałe, które, spełniając rozkaz ten, wyrzekły: „Niema żyda, ani Greka... lecz wszyscy jesteście jednym w Jezusie Chrystusie...” (Ś-ty Paweł). Nie znaczyły słowa te bynajmniej, aby Grek i Żyd ujednostajnili się ze sobą, lub aby każdy z nich miał obowiązek, albo nawet prawo wyrzeczenia się swój ziemskiej ojczyzny. Nie; lecz znaczyło to, iż odtąd ludy wszystkie równymi być mają przed Bogiem i prawdą, w obec praw do najwyższej i najśłodszej na one czasy mądrości i nadziei.

„Niema Żyda, ani Greka”... Słowa te niezrozumiale i drażniąco odbiłyby się o uszy dogorywającej starożytności, gdyby ją do nich nie przygotował, gdyby przeblysku zawartych w niej pojęć przed oczami jej nie przesunął Rzym, w którego twardej, lecz szerokich, ramionach narody dusiły się, lecz zarazem łączyły i oswajały ze sobą. Różnostronna potem praca i zbiegiem wielu przyczyn wytworzony, proces dziejowy sprawiły, iż w kilka stuleci później stała się rzecz, niewidziana dotąd w świecie: grupa ludów, obcych sobie pochodzeniem, dziejami i dążeniami, stanęła pod sztandarem jednej religijnej wiary; rozdzielona ze sobą mnóstwem sprzecznych usposobień i pożądań, na jednym tym przecież punkcie sprzymierzyła się silnie i na długo. Wprawdzie, z tego to właśnie punktu, wytryskały potem niejednokrotnie gorzkie źródła niezgody i krwawe płomienie walk. Niemniej, przecież, jednostajność, wprowadzona w najdroższe i najważniejsze na owe czasy wierzenia, wytwarzała pewną wspólność trwóg i nadziei i pewne upodobnienie w procesach myślenia i sposobach życia, w obec których przystępniejszą już i zrozumialszą, niż kiedykolwiek, wydawać się mogła myśl o międzynarodowym pokrewieństwie chociażby, jeżeli nie braterstwie. Zrozumialszą i w bardziej dotykalny sposób objawiającą się myśl tę uczyniły niektóre też instytucje chrześcijańskiego Kościoła: podleganie jednej naczelnej władzy duchownej i wprowadzony do kościelnego obrządku jeden dla wszystkich narodów język. Jak niegdyś dla politycznych, tak potem dla religijnych pobudek, marzenia i trwogi ludzkie poczęły ze wszystkich punktów Europy, zbiegać się do Rzymu. Tam też, u stóp zwierzchnika Kościoła, skupiały się zewsząd wszystkie płody myśli, wszystkie pomysły i dzieła twórczej fantazji ludzkiej. Poznawano się tam znowu i starano się wzajem rozumieć i dzielić; a poznanie się to, porozumiewanie i dzielenie ułatwiał znacznie język panujący w Kościele i w zależnej od kościoła nauce, — język, którym przemawiać musiał zarówno mieszkaniec północy i południa, zachodu lub wschodu, gdy tylko pragnął mówić do Boga lub ziemskich Boga przedstawicieli, uczyć się lub nauczać, zdobywać zasługę niebieską lub ziemskie zaszczyty.

Papiestwo i łacina, w obrządku i nauce, były instytucjami Chrześcijaństwa, które spajały rozrywający się wciąż, lecz nigdy już nie niknący, łańcuch międzynarodowych stosunków i wspólności; niemniejszy też w dziele tém przyjęły udział dwa wytwory Chrześcijaństwa i wspólnie z nim działających innostronnych pierwiastków dziejowych: wojny krzyżowe i rycerstwo. Z jakiegokolwiek bowiem punktu zapatrywać się będziemy na owe olbrzymie wojenne wyprawy i jakiegokolwiek, we względach innych, dobre lub złe przypiszemy im następstwa, pewnym jest jednak, że ku jednemu celowi, skierowując myśli i pragnienia ludów różnych, rzucając je we wspólne trudy i niebezpieczeństwa i jednostajny na czas jakiś przynajmniej sposób życia, przyczyniły się one wielce do wzajemnego ich ze sobą zbliżenia się i zapoznania, zaprowadziły pomiędzy niemi równość w obec jed-

nego przynajmniej rzędu zasług i chwał. Krzyżowiec, jakiegokolwiek byłoby pochodzenie jego i jakiegokolwiek różniłby się z ludźmi, do których przybywał, zrozumianym i uczczonym musiał być wszędzie, wszędzie też znaleźć musiał sprzymierzeńców swych i współpracowników. Współpraca różnych odłamów ludzkości nigdy może przedtem nie ujawniła się tak wyraźnie i nigdy może przedtem ludzkość nie zeznała przed sobą tak jasno i nie uczuła tak świadomie, że dzieła wielkie i trudne połączonemi tylko siłami narodów dokonane być mogą. Rycerstwo, znowu, spełniło międzynarodowe zadanie swe dwoma przeważnie właściwościami swemi: oglądą obyczajów i skłonnością do nieustannych po świecie wędrówek. Ogląda obyczajów rycerskich była wprawdzie bardziej powierzchowną, niż gruntu uczuć i stosunków ludzkich sięgającą, bardziej w zewnętrznym połysku i fantastycznych efektach, niż na podstawie słuszności i wzajemnego poszanowania, opartą; niemniej, przecież, płytką będąc i lekkomyślną, gotowała drogi czasom głębszym i poważniejszym, nie czyniąc zadość sprawiedliwości absolutnej, wytwarzała zbiór praw międzyludzkich i międzynarodowych, które srogości i grubijaństwu zakreślały pewne nieprzekraczalne granice, a same nawet tryumfy przemocy osładzały łagodnością obejścia się i poszanowaniem ludzkiej, a raczej rycerskiej dostojności zwyciężonego. Pod tym to wpływem, książę Walji, znany w historii pod nazwą Czarnego Księcia, urzeczywistnił ideał, wysniony przez Ksenofonta w postaci wspaniałomyślnego Cyrusa, gdy, po bitwie pod Cresy, z głębokim dla nieszczęścia uszanowaniem, usługiwał do stołu ujętemu w niewolę królowi Francji. Ten to wpływ wywołał po raz pierwszy w świecie zohydzenie morderstw, dokonywanych niegdyś powszechnie na osobach posłów i zakładników, ryczałtowego zabijania więźniów wojennych, grabieży, rabunków, bezczeszczenia kobiet, gwałtów nad bezbronnymi, dręczenia rozbrojenych. Nie idzie zatem, aby wszystkie postęпки te srogie i wstrętne, za czasów rycerstwa i po nich jeszcze, aż do naszych czasów, dokonywanymi nie były. Rycerstwo obowiązywało względem rycerstwa tylko, nie zaś względem wszech stanów ludzkich; nie wytworzyło żadnej szerokiej i gruntownej teorii międzynarodowej, nie posiadało w sobie dość sił wszechstronnych, aby potłumić szalone i srogie popędy, którymi ogólny duch czasu przejmował tych nawet ludzi, którzy przyodziewali się w najpyszniejsze jego blaski. Niemniej przecież w instytucjach i obyczajach rycerskich istniał pierwiastek wspaniałomyślności, tkwiło pewne poczucie braterstwa. Wspaniałomyślność ta skierowaną była wyłącznie prawie ku jednej kategorii ludzi, braterstwo wiązało tylko jedną ich warstwę, lecz kategoria ta zawierała w sobie synów wszech krajów i ludów, do braterstwa tego wstępował każdy ktokolwiek, w jakiegokolwiek stronie Europy, po rycersku czuł, myślał, a może przedewszystkiem — wyglądał.

Lecz oto nadeszła uroczysta w dziejach ludzkości chwila, w której po nad zwaśnionymi, albo luźnie i nietrwale spajanymi ludy, po nad zaczątkami wszystkich robót ziemskich i chwiejnymi blaski wszystkich ludzkich nadziei, podnieść się miało i zakrólować — słońce nauki. Wielką tę robotnicę, która zwolna i z niezmiernym mozolem przekształcać miała postać nie tylko ludzkości, ale do pewnego stopnia samej nawet kuli ziemskiej, jakby poseł, o przybywaniu jej oznajmujący, wyprzedził wynalazek — druku. Był to też rumak niby, na którym robotnica ta i zarazem królowa ludzkości przebiegać odtąd miała świat od krańca do krańca, z pędem którego żadna już moc powstrzymać nie zdoła, który, owszem, ze wszystkich sił natury i ludzi, czynne a wciąż liczniejsze wytwarzać miał sobie pomoce.

Dzieła zbliżania i godzenia narodów, nauka dokonywa w sposób dwojaki: pośredni i bezpośredni. Pośrednio działa ona w tym celu: przez oddawanie za posługi ludzkości różnych sił i materij, odkrytych przed nią, w naturze zbadanych, opanowanych i w stosowne do danych potrzeb kombinacje ułożonych i bezpośrednio, przez teorie, na drodze poszukiwań i rozumowań wytwarzane, a zwolna, lecz pewnie, oddziaływające na moralne sumienie ludzkości. Są to niejako dwie jej strony: materialna i umysłowa. Pierwszą przedstawiają odkrycia i wynalazki takie, jak: druk, proch, para, elektryczność, a także zużytecznienie ku celom przemysłowym powietrza, wody, przeróżnych pierwiastków chemicznych i sił fizycznych; druga wynika z dochodzenia praw, rządzących naturą i ludzkością, a obraz których, jakiegokolwiek nie jest zupełnym jeszcze i nigdy może takim nie będzie, obudza w ludziach mnóstwo obcych im dotąd i nieznanych uczuć i myśli. Trzebaż wykazywać, jak bogatym w środki kojarzycielem ludów stał się druk; jak potężną pośrednicą, w zapoznawaniu się ich wzajemnym, jest para; jak niezmordowanie,

a błyskawicznie szybko rozgłasza na wsze strony świata wieści, po całej przestrzeni jego zbierane, dzisiejszy Herold ludzkości — elektryczność? Są to działacze nauki, najlepiej i najpowszechniej znane i rozumiane.

Blżej już nieco określić należy wszechludzkościowe następstwa przemysłu, podniesionego przez naukę do nigdy przedtem nieznannej, ani nawet przewidywanej, skali wzrostu i wpływu. Odkrywając w naturze coraz nowe a liczniejsze pierwiastki chemiczne i fizyczne siły i układając je w niezliczone kombinacje i związki, nauka obdarzyła pracę ludzką tylu potężnymi motorami, nadała jej tak olbrzymi po świecie rozpęd i pozwoliła jej objąć ludy różne tak misterną siecią stosunków i powikłań, że chwilowe choćby i częściowe powstrzymanie jej lub nadwerężenie, boleśnie i groźnie wstrząsa interesami wielu na raz miejsc i grup społecznych. Niegdyś upadek bogatej i przemysłowej Kartaginy mógł przynieść Rzymskiemu światu odległe zaledwie, pośrednie i bardziej moralne, niż materialne, szkody i straty; w czasach naszych chwilowa stagnacja w uprawie bawełny zaszła w skutek wojny na drugiej półkuli świata, napełniła Zachód Europy bankructwem, nędzą i, w ślad za niemi postępującem, obniżeniem się moralności publicznej. Niegdyś trzeba było niezmiernego wydatku trudów i czasu, aby naród jeden, w zamian płodów swej pracy, otrzymał od narodu innego wzajemne usługi; dziś, łatwość zamiany obudziła niecierpliwę chęci używania, a zwłoka wszelka, sprowadzona jakąkolwiek postronną przyczyną, wprawia ogół w niezdrowe gorączki niepokoju i sztucznych wysień. Trudności i przeszkody niesłychane, spotykające zamianę w czasach dawnych, sprawiły, że lud każdy, jak to dziś jeszcze czynią ludzie pojedynczy, niezbyt od stanu pierwotnego oddaleni, sam pracą własną i zasobami, posiadanymi u siebie, zaspakajał potrzeby swe, w nielicznych tylko wypadkach i małych ilościach żądając czegoś od innych; obecnie, podział pracy, pomiędzy ludami różnymi, dosięgnął najwyższego, zda się, stopnia, a każdy, wypracowując u siebie cząstkę jakąś powszechnego bytu, niezbędnie potrzebnym stał się ludom innym i niezmiernie też wiele od nich potrzebującym.

Wszystkie warunki te, w których znalazła się praca ludzka, dzięki nauce, zaopatrującej ją w coraz liczniejsze i potężniejsze motory i materiały, wywołały dwa olbrzymie następstwa: uznanie zależności interesów materialnych ludów różnych i wstręt do wojen, które, sprowadzając chwianie się i stagnacje przemysłowe w miejscach nią dotkniętych, spowodowują straty i niebezpieczeństwa dla solidarnych z niemi miejsc innych. Co do tego, zresztą, umniejszenia się popularności wojny, sięgającego coraz bardziej i wyraźniej stopnia uczuwanej względem niej trwogi i ohydy, przyczynił się w znacznej części, lubo mniejszej, niż inne materialne i pośrednie działania nauki, wynalazek — prochu. Wynalazek ten, potęgowany wciąż w kombinacjach swych i działaniach, uczynił wojny bardziej wprawdzie, niż przedtem, morderczymi, ale przez to właśnie przerzadził je, skrócił i odebrał im urok poetyczności i malowniczości, którym przyoblekały się one niegdyś. Połyskujące stalowemi błyski miecze dawnych rycerzy, siła i zręczność ich ramienia i osobista ich w walce inicjatywa, mogły olśniewać oczy i zachwycać fantazyą spoczywającymi w nich pierwiastkami malowniczości, odwagi i odpowiedzialności. Lecz, czyjeż oczy zachwyconemi i czyjaż imaginacja porwaną być może widokiem armaty Kruppa, przeraźliwym grzechotem kartaczownicy, lub rzędem luf karabinowych, które, na rozkaz wydany, skierowują wzajem ku sobie rzędy automatów?

Materialne, więc, i pośrednie działacze nauki: druk para, proch, elektryczność, wynalazki, potęgujące pracę ludzką i wzmagające podział jej i zamianę jej płodów, coraz potężniej wiodą ludy pod rządami nauki, zostające do nieustannej zamiany wszelkich wytworów myśli i fantazyi, do otrzymywania niemilkających, ani na chwilę, o sobie wieści, do uznania wspólności materialnych interesów i uczuwania względem wojen, trwogi i ohydy. Lecz o ileż głębszymi i trwalszymi, jakkolwiek niezrównanie powolniej postępującymi, są działania i wpływy bezpośrednie umysłowej strony nauki. Dokonane przez nią odkrycie jedności praw, które niezłomnie i nieubłagane rządzą, żadnych nie dopuszczając wyjątków, wszechświatem i wszechbytem, sprowadziło za sobą o olbrzymie następstwo, iż ludy zamiast, jak dawniej było, uznawać zależność swą od innych dla każdego z nich bogów, uznali się zależnymi od jednostajnego dla wszystkich porządku rzeczy. Podleganie zaś jednemu porządkowi rzeczy, którego żadna łaska lub niełaska woli czyjejs, ani żaden spór pomiędzy wolą wielu, ku szkodzie jednych, a korzyści innych skierować nie może, skłania, zmusza nawet niejako do poszukiwania i badania jednej dla wszystkich

prawdy, zawartej w prawach, porządkiem tym sterujących. Prawda jedna dla wszystkich, przez wszystkich poszukiwana i poznawana być musi, — ztąd wielka wspólność pracy, umysłowej i moralnej, — pracy, która posiada też swój naturalny pomiędzy ludy podział, lecz której usiłowania wszelkie zlewają się w jedno ognisko, a drogi różne ku jednej biegną mecie. Niema też już, w obec jednej prawdy i jednych praw, ludów faworyzowanych i upośledzonych, wybranych i odrzuconych, ani takich, któreby od reszty ludzkości, w poszukiwaniach swych i doświadczeniach, odosobniać się mogły, bez nadwężania albo i zabicia całej swej umysłowości.

Nie dosyć jednak było ukazać jedność praw, którym podlega wszechistnienie; należało jeszcze wskazać sposoby, jakimi objawiają się i działają te prawa. Nauka dokonała tego, dochodząc powiązania przyczyn i następstw, czyli, tworząc teorię przyczynowości, która lepiej, niż cokolwiek dotąd, wyjaśniła: jak i dla czego ludy, jeden przez drugiego i jeden za drugi, cierpią lub radują się, tracą lub zyskują; jak i dla czego głosy, które zabrzmiały kiedyś, przelatują wieki całe, nie milknąc i coraz nowe wywołując echa; jak i dla czego stopy, które chodzą kędyś, w odległych krainach, daleko, daleko przed sobą i za sobą ryją przepaście zguby, albo torują drogi ku szczęściu. Oprócz tego teoria przyczynowości, ukazując wszelkie formy bytu i sposoby działania, jako wytwór konieczny pewnego zbiegowiska przyczyn i dowodząc przyczyn tych, źródła i filjacy, lepiej, niż cokolwiekbądź na świecie, chroni od nienawiści i wzgardy, uczy — przebaczenia.

Wszystko, cokolwiek świat dawny, w chwilowych a gorączkowych jasnowidzeniach, odgadywał raczej, niż dostrzegał, nowożytna nauka wydobyła na światło trwałe i otrzeźwiająca. Tak np. pojęcie odpowiedzialności wzajemnej oddawna przeblyskiwało przed oczami ludzi i objawiało się zapisanemi w Mojżeszowych jeszcze księgach groźbami kar, spaść mających za występki jednego na wszystkich, za błędy wszystkich na jednego, za grzechy ojców na oddalone ich potomstwo. Wiedzianoż jednak, z kąd pochodzi i jakim cementem spojeną jest ta odpowiedzialność? skoro zaś nie wiedziano o tém, przeblysk prawdy mijał szybko, nie utrwalony, w pamięci i przekonaniu ludów, żadnym prawidłem, żadnemi wyraźnie zakreślonymi linijami. Tłómacząc, utrwalając i rozwijając to, co było niegdyś niejasnym, chwiejnym i zaczątkowym, umysłowe działanie nauki wyświeca, utrwala i rozwija, wyprzedzając je w szybkości, robotę materyalnych jej czynników. Dzięki drukowi, parze i elektryczności, ludy poznają się wzajem i dzielą płodami myśli swęj i twórczej fantazyi, lecz poznanie się to i dzielenie, w chwili obecnej, cząstkowe tylko i niepewne sprowadziłyby następstwa, gdyby nauki, tak fizyczne, jak społeczne, nie uwiadamiały ludów o przeszłości i naturze każdego z nich, a wszystkie prądy te, z różnych stron przybywające, nie sprowadzały do jednego zbiornika filozoficznych pojęć i poglądów. Przemysłowa praca i wynikająca z niej, wspólność interesów zohydza w oczach ludów wojnę i obudza w nich ku niej instynktową bardziej, niż wyrozumowaną, trwogę. Nauka, która pośrednio, przez postanowienie przemysłu na stopniu i w stanie takim, obudziła ohydę tę i tę trwogę, bezpośrednio już działaniem swém wzmaga je i utrwala, wyrozumowując i ukazując pochodzenie, istotę samą i następstwa wojen.

Zobaczmyż teraz, czy, naprawdę, pojęcia owe rozwijające się w ludzkości zwolna, lecz nieustannie zaprzeczają w jakikolwiek sposób prawu i potrzebie istnienia indywidualności narodowych? czy, naprawdę, uczucia owe wyłączają patriotyzm lub grożą mu zagładą?

Spójrzmy znowu za siebie i cofnijmy się do pierwszego, widzialnego nam, momentu ich narodzin. Wsłuchajmy się bacznie w głosy Izraelskich proroków, którzy wymówili pierwsze, znane nam ich słowo. Z kąd, z jakiego kraju, z łona jakiego ludu głosy przybywają ku nam? Kraj to był nie rozległy, lud nieliczny i od sąsiednich narodów słabszy, więc w indywidualnem istnieniu swém wciąż przez nie zagrożony. Lud to był, który, po krótkiej epoce potęgi i bezpieczeństwa, trwożył się wciąż i cierpiał, krwawo o byt swój odrębny walczył, podboje i niewolę często przenosił. I oto, nie z czego innego, tylko z zadrażnianych wciąż i trwoźnych uczuć jego narodowych, z narodowego ducha przejętego do głębi pocuciem i zrozumieniem dziejących się nad nim niesłuszności, wybuchnął ten krzyk ogromny: „Biada tobie, który łupisz, a żali sam złupionym nie będziesz, i który gardzisz, a żali sam wzgardzonym nie zostaniesz”, i popłynęło w czas owo promieniste marzenie: „Nigdy już naród żaden przeciw drugiemu miecza nie podniesie, ani wojowania uczyć się nie będzie.” Krzyk to był rozpacz, bardziej, niżeli nadziei, — marzenie to było o ratunku własnym, bardziej, niżeli o szczęściu wszystkich. Wraz z niemi, tuż obok nich,

szemrały westchnienia i lały się łzy najgorętszego patryotyzmu, jaki kiedykolwiek istniał pod słońcem; Jeremjasz z żalobnej lutni swój wydobywał akordy, które po wiek wieków śpiewać będą w piersi każdej rozpieranej westchnieniami i łzami narodu w niedoli. „Nie bywałem pośród weselących się, ani pyszniłem się natchnieniami twórczymi; samotny byłem i smutny, bo w duchu swym czułem wciąż groźbę, wiszącą nad ludem moim. O! czemuż żalność moja wieczną jest i niezbytą, a dla rany mej zagojenia nie masz” (16, 17–18). A moment, w którym nieznanego imienia wieszcz opowiadał o dalekiej, czarownej przyszłości, w której ludzie przekują miecze swe na pługi, a z włócznie swych poczynią nożyczki winiarzy, w której koźle spokojnie spać będzie obok tygrysa, a niemowlę bezpiecznie zapuści ręce swe wśród bazyliżki, — był tym właśnie momentem, w którym „nad rzekami Babilonu” podbity lud wylewał łzy najręczniejsze, a duch jego chronił się pomiędzy struny harfy, w smutku i tęsknocie zawieszonych na drzewach zwyciężkiej Chaldei. Gdyby nie lały się łzy te i nie istniał duch ten zaklęty w pieśni i dziejach ojczystych, nie powstałyby kosmopolityczne owe marzenia i przepowiednie. Z boleści narodowej podniosło się tu jasnowidzenie między narodowej zgody i sprawiedliwości.

Od uczuć i pragnień, przechodząc do faktów i urzędów politycznych, ujrzymy, że, w ligach Greckich i Włoskich, pierwiastek narodowościowy nie tylko stłumionym, ani unicestwionym nie był, przez zachodzące tam związki i współpomoce, lecz, owszem, że związki te wspierały się jedynie na ścisłym pierwiastku tego poszanowaniu. Każdy członek lig owych zrzekał się dobrowolnie części praw swych i ofiarował część swoich sił ku pożytkowi i potędze wspólnej, lecz też, w zamian ofiarę podobną otrzymywał od innych, a osobnikowe istnienie jego, przez zamianę tę przysług, ani zagrożonem, ani nawet ścieśnionem nie było. Baczniejsze przyjrzenie się kosmopolitycznej próbie tej, przed wiekami dokonanej, ukaze nam owszem fakt niewątpliwy, że chwiejność i krótkotrwałość związków owych nie z czego innego pochodziła, jak z przeoczenia i przekraczania granic, istniejących pomiędzy odrębnością a wspólnością, pomiędzy zależnością wzajemną a osobnikową niepodległością. Skoro tylko wspólność dosięgała stopnia takiego, na którym odrębność zagrożoną lub uszczuploną się widziała, a wzajemna zależność wkraçać poczyniała w atrybucyę i gwałcić prawo osobnikowej niepodległości; zrywały się ku obronie własnej żywioły zagrożone, a rozszarpały się siły napastnicze, związek rozluźniał się lub rozpadał całkiem i możliwa a dobroczynna jedność, podminowana niesprawdzalną dążnością ujednostajniania, przeradzała się w zacięte nienawiści i krwawe niezgody.

Zaborcze Państwo Rzymskie objęło granicami swymi liczną grupę ludów i pierwszemu, może, na tak wielką skalę w dziejach stało się narzędziem wzajemnego zapoznania się ich i wzajemnej pomiędzy nimi zamiany pierwiastków cywilizacyjnych. Lecz zapytajmy historycę o sposoby bytu i późniejsze koleje *provincyi*, bo tak zwały się kraje, wchodzące w skład państwa, którego Rzym władczą był i cywilizatorem. Przez czas trwania zaborczej i despotycznej Rzeczypospolitej, spełniały się na nich zwykle przeznaczenia ludów podbitych. Ale już Cezar dostrzegł i pojął, iż zdrowie i potęga wszelkiego zbiorowego ciała zależy ściśle od zdrowia i siły, składających je, pojedynczych członków, że pojedynczymi członkami Państwa Rzymskiego były, w skład jego wchodzące, różnorodne kraje i że zdrowie wewnętrzne, ścisła, szczerza spójnia z rządzącą potęgą, zależała od uwzględnienia naturalnych potrzeb i właściwości i indywidualnych ich praw. Za czasów Cezara już, *provincye* wyswobodzonemi zostały z pod wielu, przygniatających je, bo z naturą ich niezgodnych ustaw i rozporządzeń, następnie zaś przez długi szereg ustaw, przez Cesarzów Rzymskich wspólnie z Rzymskim Senatem wydawanych, które wymieniać tu byłoby zbyt długim, bo mówi o nich każde historyczne o epoce owej dzieło, — otrzymały one szeroką możność samodzielnego istnienia i rozwoju, układania się w formy i wyrabiania w sobie treści takiej, ku jakim wiodły je, tak przyroda ziem ich, jak fizyczne i psychiczne właściwości, otrzymane przez nie, w spadku po wiekach, pokoleniach i społecznych modyfikacjach wielu. Cóż stało się wtedy? Wtedy dopiero *provincye*, takie np. jak Galja i Hiszpanja, zakwitły pomyślnością i asymilując a zarazem, przerabiając na swój sposób cywilizacją Rzymską, odkryły się wspaniałymi grody, wybornie uprawianymi grunty, siecią dróg, ułatwiającą przemysł i handel, znaczną liczbą zakładów naukowych, które szybko rywalizować zaczęły ze sławą i wpływami nauki Rzymskiej. Wtedy też ku Rzymowi samemu, z łona ludów, których indywidualność uszanowaną została, płynąć zaczęły mnogie strumienie wiedzy i bogactwa. Galijscy uczeni i poeci, w zbior-

niku rzymskiej mądrości, zajęli miejsce poczetne; Hiszpanja dała państwu długi szereg najmędrszych i najcnotliwszych jego władców (Trajan, Adryan, Marek Aureljusz, Antonin). Grecya zdawała się odradzać i na gruzach ateńskiego aryzmu powstawały zwolna, dziś także leżące w gruzach, nowe arcydzieła sztuki i bogactwa. Cóż jednak w dalszej przyszłości? Dalsza przyszłość udzieliła stokroć jeszcze silniejszego dowodu nienaruszalności, we względzie tym, praw natury. Spójnia zwyciężkiego Rzymu ze zwycięzonymi krajami silną była, wspartą na racjonalnych podstawach, najsilniejszą ze wszystkich tego rodzaju spójni, znanych dziejom ludzkości. A przecież... wystarczyło jednego uderzenia z zewnątrz, jednej burzy, która, kędyś z północy przybywając, potrafiła o zlepek ten, który zlepkim, pomimo silnie go spajającego cementu, być nieprześlął, a państwo rozpadło się na tyle części, ile zwierzało się w nim indywidualności narodowych, a indywidualności te zaczęły wnet żyć własnym swoim osobnikowym życiem i — dotąd jeszcze, pomimo mnóstwa zmian, które czas wlał w ich łono, w każdej z nich oddycha, pracuje i walczy, swobodna i samoistna — część duszy ludzkości. Idźmy dalej. Zobaczmy, czy godząca, i pod sztandarem jednych wierzeń i nadziei łącząca ludy liczne, działalność Chrześcijanizmu zdołała, na jeden przynajmniej moment dziejów, zatrzeć pomiędzy niemi zachodzące różnice indywidualnych cech i dążeń?

Przeciwnie, na łonie to właśnie Chrześcijanizmu, najwybitniej może, objawiła się, sprawiona prawami natury i wszędzie we wszechbycie napotykana, rozmaitość w jedności; tu najjaśniej dojrzyć i zrozumieć można olbrzymi przedział, zachodzący pomiędzy zjednoczeniem a ujednostajnieniem. Liczna grupa ludów, objętych Chrześcijańską nauką, zjednoczoną została w jednych religijnych wierzeniach, w jednych obrządkowych przepisach i formach. Wiara ta przecież tak bardzo zmieniała stopień natężenia swego i naturę swych wpływów, a obrządkowe przepisy te i formy mieniły się w tak nieskończone odcienia, stosownie do siły i skierowania uczuć, inteligencji i imaginacji ludów, że, w najwcześniejszych już wiekach Chrześcijanizmu, spostrzegać się dawała potężna dążność ku wyrabianiu się różnych do natury miejsc i ludności zastosowanych urzędzeń kościelnych. Z dążności to téj właśnie wyniknęły naprzód, znane powszechnie, a całe średnie wieki rozgłosem swym napełniające, spory i zatargi pomiędzy świeckimi naczelnikami państw, a duchownymi zwierzchnikami chrześcijaństwa; spory i zatargi, w których monarchowie, jedyni w czasy one przedstawiciele krajów i narodów, domagali się uwzględnienia miejscowych usposobień i interesów i usiłowali wprowadzić rozmaitość w łono jedności; zwierzchnicy Kościoła zaś dążyli ku nadaniu przewagi sile dośrodkowej nad odśrodkową, ku ujednostajnieniu wszystkiego, co im podległym było. Zwycięstwo, otrzymane tu przez narodowe żądania i dążności, objawiło się w wytworzonych z upływem czasu i na punktach wielu, tak zwanych Kościołach narodowych, które nie były czém inném, tylko zdobytym, przez różne grupy ludzi, samorządem w sprawach, tyjących się form, w jakich objawiać się miało ich religijne sumienie, i sposobów, którymi sprawowane być miały duchowne ich interesy. Spory o liturgiją i inwestytury, wrące tak długo pomiędzy przedstawicielami narodów a Papieżstwem, te właśnie formy i interesy miały na celu, gdy zaś zamilkły one, a przynajmniej na dalszy plan się usunęły, Kościół powszechny ukazał się rozczłonkowanym na wiele narodowych kościołów, złączonych z sobą u samych podstaw wiary, lecz, dalej, zaopatrzonych w samorząd, uwzględniający psychiczne usposobienia i ekonomiczne interesa miejsc i ludności różnych. Lecz grę usposobień tych i interesów, w potężniejszych jeszcze, lubo bardziej składowych i powikłanych, zarysach, ujrzeć byśmy mogli w wielkich odszczepieństwach religijnych, gdybyśmy tu mieli czas i miejsce dla dokonania ścisłego przyczyn ich rozbioru. Sprawiała je przedewszystkiem myśl ludzka, wiecznie badawcza, a rodzącą się, czy lepiej zmartwychwstającą, nauką do lotu porwana; niemniej przecież widzimy, że myśl ta przychodziła do coraz innych wniosków i podnosiła bunty w coraz innej formie, a dążyła ku celom swoim z coraz innym stopniem mocy i wytrwałości. Kto wie, czy, wpatrzywszy się bacznie w moralne i umysłowe fizyonomie religijnych reformatorów i odszczepieńców, nie ujrzelibyśmy w nich, jak w zwierciadle, charakteru i umysłowości ich narodów; czy po za Lutrem, Hussem, Henrykiem VIII-m nie dostrzeglibyśmy wielkich ciał zbiorowych, z których łona wzięli oni właściwy sobie sposób myślenia i czucia, ogień swych namiętności, rzuty swych imaginacji i które, nieświadomie dla nich samych, popychały ich ku poszukiwaniu jednej prawdy i jednego doczesnego i wiecznego szczęścia na drogach różnych.

Trzebaż jeszcze wspominać o wpływach i wskazówkach, udzielanych, w tym względzie, przez naukę? Ona, która bystry i, dokonanemi przez się wynalazkami, uzbrojony wzrok swój zapuszczając pomiędzy olbrzymie globy, krążące w niezmierzonej przestrzeni i pomiędzy istoty, niedojrzalne zwykłemu oku, a składające świat nieskończenie małych, — wśród słońc, zarówno jak wśród atomów, dostrzega różnaitość w jedności i odrębność w ogólnej harmonji; — ona, której zadaniem jest: badanie i ukazanie wzajemnych stosunków wszystkich zjawisk wszechświata i której najwyższym moralnym celem musi być zgoda wszystkich, oparta na sprawiedliwości wymierzonej wszystkim, — miałaby, mogłaby zaprzeczać prawu istnienia różnych grup ludzkości, których początki, koleje i właściwości przez nią samą coraz jaśniej i głębiej wyświecane są i badane? Przeciwnie; niepodobnym byłoby wskazanie jednej choćby teorii naukowej, któraby, zrozumiana dobrze, dążyła ku ujednostajnieniu ludów i ku zniszczeniu praw ich indywidualnych, a jednostce doradzała obojętność, względem istoty i spraw jej narodu. Najmocniej o dążenia i wpływy podobne oskarżaną bywa, spotwarzana przez jednych, uwielbiana przez innych, a z obu stron najczęściej płytko i ciasno rozumiana teoria walki o byt, wedle której, tak w świecie roślinnym i zwierzęcym, jak w ludzkości, zwycięstwo i rozrost przypada silnym, — słabym — upadek i unicestwienie. Z dobrą wiarą przecież i jasnym teorii tej zrozumieniem trudno dopatrzeć w niej zaprzeczenia indywidualnych praw narodów, albo témbardziej upoważnienia udzielonego jednostkom do obojętności, względem przechowywania i bronięcia praw tych, a zaniedbywania wypływających z nich obowiązków. Przedewszystkiem widzimy tu teorią naukową, która ani moralną, ani niemoralną być nie może, tylko prawdziwą lub fałszywą być musi. Teoria walki o byt ukazuje nam fakt prawdziwy, fakt nieubłagany i do zniszczenia niepodobny, lecz który dla grup ludzkości, w mniejszą niż inne zaopatrzonych siłę, bardziej przestrogą jest niż potępiającym wyrokiem, bardziej bodźcem do pracy nad samymi sobą niż zachętą do wyrzeczenia się siebie. Dla roślin i zwierząt fakt ów posiada znaczenie jednostronne, wskazując konieczność przewagi siły fizycznej, wytworzonej przewagą pomyślności fizycznych tylko warunków i wpływów; jakkolwiek i tu jeszcze zastrzeżenia pewne uczynić wypada na rzecz wyższych gatunków zwierząt, pomiędzy którymi niejednokrotnie spostrzegać się daje słabość fizyczna, zwyciężająca fizyczną siłę za pomocą wyższej inteligencji i doskonalszej organizacji zbiorowej. Lecz w ludzkości zagadnienie słabości i siły wikła się w nieskończoność, przez działanie umysłowych i moralnych czynników. Tu, oprócz rozległości zajmowanej przestrzeni i ilości, składających naród, rąk i głów, siłę lub słabość warunkują sposoby, w jakie przestrzeń ta jest urządzoną, a ręce i głowy działają i myślą. Jeżeli zaś natężenie i skierowanie pracy osobistej każdego z pojedynczych członków społeczeństwa, inteligencya jego, żywość uczucia i karność obyczajaju, stanowią, w walce o byt, potężne siły samozachowania i odporu, — teoria walki o byt najpotężniej popiera ideę patryotyzmu, który, do wytworzenia działań tych i przymiotów, silnie się przyczynia, którego działania te i przymioty, jak to widzieliśmy wyżej, rdzeniem są i istotą.

Zresztą, spokojnie już i szybko rozejrzeć się możemy po całym państwie nauki; na żadnym z punktów jej nie zatrzyma oka naszego żaden cień powątpiewania. Ani Etnologia i sprzymierzone z nią umiejętności, odszukujące w czasie i przestrzeni pierwszych momentów życia i głównych linii, rozgraniczających plemiona i ludy; ani dzieje cywilne ludów i spokrewnione z niemi historie religii ich, nauk i sztuk; ani Ekonomia społeczna, ukazująca różne, na różnych punktach ziemi, gospodarstwa; ani Psychologia, badająca głębie pojedynczych i zbiorowych duchów; ani umiejętności przyrodnicze, wykazujące różne działania na organizmy różne jednych, lecz coraz inne zjawiska, wytwarzających praw natury; żadna, słowem, z gałęzi wiedzy ludzkiej, żadna z wyrosłych na jej gruncie filozoficznych doktryn i teorii, nie nakazuje jednostce ludzkiej, pojedynczej lub zbiorowej, uczuwać miłość dla miejsc i ludzi odległych i całkiem sobie nieznanym, równą tej, którą obudzają w niej miejsca i istoty, spojone z nią upodobnieniem, wspomnieniem, wdzięcznością i przywiązaniem; nie doradza jej, za otrzymane przysługi i dobrodziejstwa, odpłacać bezczynnością i samolubstwem, a dobra i szczęścia własnego szukać tam, gdzie dobro i szczęście zjawia się ludziom pod innymi postaciami, niż ta, pod jaką widzieć ona ją musi na mocy fizjologicznych i psychicznych właściwości istoty swojej. Wymagań takich stawić i rad takich udzielać nie może żadna z gałęzi wiedzy ludzkiej, ani żadna z wieńczących wiedzę filozoficznych teorii; bo wymagania takie i rady byłyby wręcz

sprzecznymi z naturą ludzi i rzeczy, której poznawanie właśnie i po najprostszych drogach prowadzenie, zadaniem jest nauki i filozofii. Nauka to właśnie wie najlepiej o tém, że człowiek kochać może to tylko, co kochać może i sięgnąć wzrokiem lub ramieniem tak tylko daleko, jak daleko sięgają wzrok jego lub ramię. Ona to właśnie doradza ludziom, aby przestali śnić o olbrzymach, którzyby wszystko kochali i wszystko mogli, a troszczyć się o tych najliczniejszych i najpospolitszych, którzy, jeśli im rozkażą dźwigać ciężary i spełniać dzieła, przenoszące ich siły, nic wcale nie udźwigną i nic nie spełnią. Ona też, rozmnażając uczucia, pojęcia i sprawy ludzkie, ustanawia pomiędzy nimi naturalny ład i stopniowanie, podporządkowując jedne drugim i strzegąc ludzi od niebezpiecznych i nieużytecznych skoków, z najniższego na najwyższy stopień wielostopniowej drabiny, — od takich skoków, które, jeśli geniuszom i bohaterom nawet powieść się mogą nieczęsto, ludziom średniej miary, ogromnej więc większości ludzi, grożą zupełnym zdruzgotaniem umysłowem i moralnem.

Takimi są, w głównych i pobieżnie skreślonych zarysach, obustronne dzieje prądu tego pojęć i uczuć, który otrzymał nazwę Kosmopolityzmu, — nazwę tylokrotnie nadużyta, źle rozumiana, a stokroć gorsze jeszcze zastosowanie w praktyce życiowej otrzymująca. W istocie swej nie jest on czém inném, tylko zrozumieniem równości ludów wszystkich, w obec praw przyrody rządzących powszechnym porządkiem rzeczy, więc, w obec prawdy i wiedzy o niej, pracy i swobodnego planów jój używania; jest on też dalej uznaniem korzyści, wynikających ze wspólności dążeń i usiłowań ku wspólnemu celowi doskonalenia i uszczęśliwiania się ludzkości, wspólności, nie nadwężanej wzajemną nienawiścią i wzdargą, a wzmacnianej owszem wzrastającym wciąż, pod wpływem bliższego zapoznawania się, współczuciem. I ten to jest jedynie możliwy, słuszny i dobroczynny Kosmopolityzm, — Kosmopolityzm, który nie urodził się ani dziś, ani wczoraj, którego nie wynaleźli dzisiejsi dopiero skeptycy i nowatorowie, lecz, o którym, od wieków prastarych, marzyły najwznioślejsze fantazje i serca, ku któremu dążyły najgłębsze polityczne pomysły, którego wdarcie się w łono ludzkości dopomagały częstokroć najprzeciwniejsze mu z pozoru urządzenia i wypadki, nad którego urzeczywistnieniem Chryścijanizm rozpoczął, a nauka wiedzie dalej energiczną i, pomimo wszelkich przeciwnych pozorów, coraz szybciej postępującą robotę. Kosmopolityzm taki nie tylko nie narusza w stopniu najmniejszym, ani w wątpliwą nie podaje prawa i potrzeby istnienia indywidualności narodowych, lecz owszem, jak widzieliśmy już wyżej, zatwierdza je i silnych dostarcza mu podstaw i obron.

Zadaniem też jest jego: nie nadwężanie, ani, témbardziej, unicestwianie patryotycznych uczuć i idei, lecz tylko prostowanie fałszywych kierunków, które nadaje im częstokroć ludzka ograniczoność lub namiętność.

IV. FAŁSZYWE KIERUNKI PATRYOTYZMU

Mamyż, śladem bałwochwalców, twierdzić ślepo i zawzięcie, że idea, czczona przez nas, nie nosi na sobie skazy żadnej i nie zmyła nigdy z właściwej sobie drogi? Owszem; przynajmniej pośpiesznie, że, jak wiara religijna, sztuka i nauka, jak miłość, miłosierdzie, poświęcenie i sama nawet praca, patryotyzm znajdował pomiędzy ludźmi fałszywych tłómaczów, niedołącznych lub szalonych wyznawców; jak wszystkie inne, wielkie i dobroczynne same w sobie, pojęcia ludzkości, bywał on nieraz i bywa jeszcze dotąd narzędziem, którym złe lub niedołączne ręce posługują się ku złym lub niedorzecznym celom.

Fałszywe kierunki patryotyzmu rozdzielonemi być mogą na dwie kategorie:

1) Międzynarodowe nienawiści i niechęci, których objawami są: wojny, podboje, zamknięcie granic, tamujące rozwój i obieg różnorodnych bogactw ludzkości.

2) Narodowe samouwielbienie, zaślepiające społeczeństwo, tak na przywary i niedostatki własne, jak na obce przymioty i zasługi.

Dla osądzenia, w jakim stosunku błędy te rozumowe i etyczne zostają do samej istoty patryotyzmu i o ile do potępienia jój przyczynić się mogą, należy koniecznie wziąć pod pilną uwagę dwa względy:

1) Że wywołujące je przyczyny są liczne, wielce składowe, a bynajmniej nie w samej tylko istocie patryotyzmu źródło swe biorące.

2) Że patryotyzm, jak wszelkie inne uczucie i pojęcie ludzkie, wraz z modyfikacjami, którym ulega umysłowość i obyczajność powszechna, modyfikuje się, zmienia ustosunkowanie składowych swych części i przybiera w siebie składniki nowe, przez co, nie znikając bynajmniej, doksztalcać się może do zgody doskonałej, ze wszelką, przebywaną przez ludzkość, fazą rozwoju.

Nikommu, bacznie śledzącemu skomplikowane nieco objawy psychiczne, obcem nie jest spostrzeżenie, iż większość ogromna ludzi, z pomiędzy mnóstwa przyczyn, sprawujących zjawisko jakieś, dostrzega jedną tylko, najbezpośredniejszą, najbliższą, — tę częstokroć, która w wytwarzaniu zjawiska najmniejszy przyjęła udział, lecz, która łatwiejszą jest do spostrzeżenia, niż inne, czynniejsze, ale głębiej ukryte lub bardziej oddalone. Co więcej, powszednim też jest wielce objawem płytkiego sądu ludzkiego, iż za przyczynę zjawiska poczytuje on coś, co, ulegając jednemu rządowi przyczyn, do jednej ze zjawiskiem owem doksztalca się natury, nie przyjmując przecież w wytwarzaniu się jego udziału żadnego. Spostrzeżeniom podobnym, niedokładnie lub całkiem błędnie przedstawiającym grupę pewną przyczyn i następstw, ulega patryotyzm, ilekroć jemu wyłącznie przypisywanymi są wszystkie, trapiące ludzkość, klęski nienawiści, zapoznań i samouwieleń. Że w posępnej tej tragedii rodu ludzkiego odgrywa on rolę pewną, zaprzeczać temu nie należy, lecz przypatrzeć się też godzi: o ile ważną jest rola jego w obec ról, odegrywanych przez czynniki inne, a także: kto i co wysłał go na, łzami oblaną i błędami usianą, scenę.

Rzucmy okiem po całej przestrzeni współczesnego cywilizowanego świata, uważnym spójrzeniem przebiegnijmy liczne kręgi umysłowości i obyczajności jego i stwierdźmy: że świat społeczny rozdarty jest na poły, — dla czego? zobaczymy to później, — pomiędzy mnóstwem pierwiastków i czynników, wzajem sobie najprzeciwiejszych. Z pośród niezliczonej ilości tych, rozdzierających go, a sprzecznych z sobą, sił i czynników, istnieją dwa uczucia, które na umysłowość i etykę ludzką niezmiernie wywierają wpływy, a których walka napelnia sobą wszelkie dziedziny bytu ludzkiego, wdzierając się zarówno na najwznioślejsze szczyty, jak w najskromniejsze jego zakątki. Parą tą niezgodną, a przepożęzną, są: miłość i nienawiść. Podział współczesnego świata pomiędzy dwa te pierwiastki, które z pozoru wyłączać się powinny, dokładne i energiczne znajduje określenie w następujących słowach angielskiego myśliciela.

„Pojęcia nasze wielostronnie zostałyby wyświetlonemi, — pisze H. Spencer, we wstępie swym do umiejętności społecznej, — gdybyśmy przyznać chcieli, że posiadamy dwie religije. W pierwotnej dobie istnienia swego ludzkość miała jedną tylko religję i jedną tylko mieć będzie w oddalanej przyszłości. Nasze dwie religije są sobie wręcz sprzeczne, lecz my, umieszczeni w połowie drogi, przebywanej przez bieg cywilizacji, w obie wierzyć musimy. Dwie te religije związek mają z dwoma społecznymi koniecznościami. Jedna z tych konieczności panującą była u początku dziejów, druga zapanuje u ich końca, lecz pomiędzy początkiem a końcem, w ciągu społecznego rozwoju, musi zachodzić pomiędzy nimi rodzaj kompromisu. Z jednej strony społeczeństwo każde bronić się musi przeciw swym wrogom zewnętrznym; z drugiej — zachodzi niezbędna potrzeba współdziałania ludzi, możliwego wtedy tylko, gdy wiążące ich stosunki opierają się na ufności wzajemnej. Jeżeli konieczności pierwszej nie staje się zadość, — społeczeństwo ulega zagładzie, gaśnie lub pochłoniętem zostaje przez inną zdobywczą społeczność. Bez zadowolenia znowu konieczności drugiej, istnieć nie może ani podział pracy, ani zamiana usług, ani udoskonalenie przemysłu, ani wzrost ludności, — żaden, słowem, z postępów tych, przez które społeczeństwo staje się dość silnem, aby móżdż istnieć. Stosownie więc do dwu tych sprzecznych konieczności, wytworzyły się dwa kodeksy sprzecznych ze sobą obowiązków. I w ten to sposób posiadamy dwie religije: religję miłości i religję nienawiści.”

„Nie utrzymuję naturalnie, aby w mowie potocznej oba kodeksy te nosiły nazwę religii. Nie idzie mi o słowa, lecz o rdzeń rzeczy. W mowie potocznej, ludzie społeczni mniej zapewne oddają czi kodeksowi nienawiści, jak kodeksowi miłości i przeciwnie — ten to ostatni umieszczanym bywa przez nich na miejscu poczetnem. Niemniej, przecież, cześć, oddawana kodeksowi nienawiści, zakreśla jeszcze szerokie, jeśli nie najszersze, kręgi. Wszyscy prawie ludzie w gruncie rzeczy są wyznawcami kodeksu nienawiści, a wiara wielu w nich w kodeks miłości jest bardziej złudzeniem niż prawdą. Przypomnijcie im,

w rozprawie jakiej nad międzynarodowymi sprawami, np. przepisy religii, której wyznawcami się mienia, odpowiedzą wam słabem zaledwie potwierdzeniem, lecz, gdy zwróćcie rozmowę ku powstańcom Indyjskim lub sprawom Jamaiki, (ku sprawom zatem, bezpośrednio interes ich zadrażniającym), przekonacie się wnet, że słabe to zatwierdzenie przypomnianych przez was przepisów musnęło tylko ich wargi i że przepisy te, wręcz przeciwnie, silnie zagłębianymi są w wierzenia ich i bronionymi z istotnym zapalem.”

Nikt nie zaprzeczy prawdziwości opisanego powyżej faktu, — faktu współczesnego istnienia w dzisiejszym cywilizowanym świecie kodeksu nienawiści i kodeksu miłości, jak też przewagi pewnej, którą pierwszy posiada nad drugim. Fakt ten niewątpliwym jest; o prawdziwości jego świadczą głębokie badania myślicieli, zarówno, jak najprostsze doświadczenia codziennego życia. Lecz, czemuż przypisać go mamy? czy patryotyzmowi? Tak zapewne, jeżeli, z pomiędzy mnóstwa złożonych przyczyn, spostrzegać możemy lub chcemy jedną tylko, najprostszą i najbardziej na powierzchni rzeczy umieszczoną; — jeżeli, co więcej, za przyczynę, wytwarzającą zjawisko, uznawać będziemy pierwiastek, który sam, przez zjawisko to, rządzonym jest i kształtowanym. Lecz, jeśli badanie nasze doprowadzić nas ma do wyników, istotnie poważnych, a skutecznie na sposób nasz myślenia i czucia wpływających, musimy spojrzeć dalej i głębiej, zajrzeć do dalekiej, mrocznej przeszłości ludzkiego rodu i do zwiłkanej głębi ludzkiego ducha. W dalekiej, mrocznej przeszłości, nienawiść była tragiczną koniecznością, narzuconą ludzkiemu rodowi przez istniejący w naturze jego zmysł samozachowawczy i przez trudności potężne, niezmierne, które człowiek pojedynczy lub zbiorowy, na drodze samozachowania się swego, napotykał. W poszukiwaniu możliwości, a potem ułatwień bytu, ludzie i ludy walczyły o wszystko: o otwór jaskini i kawał mięsa z zamordowanego zwierzęcia naprzód; o żyźniejszą od innych przestrzeń ziemi, liczniejszą trzodę, silniejszą, piękniejszą, a do pracy i obrony zdolniejszą ludność potem; o okruczę bogactwa, które rozstrzygało losy oświaty, a zatem — potęgi, o chlubę panowania, z której wytryskało mnóstwo źródeł użycia w czasach jeszcze późniejszych. Walka trwała nieustannie i na miejscu każdym; orężem ję było wszystko, ku czemukolwiek zmysł samozachowawczy popchnął myśl, i dłoń ludzką; brutalna siła pięści, przebiegły podstęp, napaść, morderstwo i pomsta. Każdy z łatwością wyobrazić sobie zdoła, jakimie niezgłębnem morzem nienawiści zalanemi być musiały łona walczących. Z onej panującej konieczności bronienia się i wywalczenia sobie miejsca pod słońcem, wynikała konieczność owego uczucia, obudzanego przez obronę i walkę i służącego im wzajem za arsenal bodźców i tworzących orężę pomysłów. Oto, co wskazuje nam przeszłość daleka; cóż zobaczymy dalej w głębiach ludzkiego ducha? W psychicznym ustroju, tak pojedynczego, jak zbiorowego człowieka, istnieje niewątpliwa i nierozdzielna z nim właściwość: ta mianowicie, że pierwiastków, nabytych przez wieki, nie utracą on nigdy nagle, ani szybko. Uczucia, pojęcia, przyzwyczajenia same nie ulatują zeń, lecz w nim samym topnieją zwolna, nie pozostawiają po sobie próżni, lecz w zmniejszających się wciąż rozmiarach istnieć nie przestają dopóty, nim do zupełnego ich zastąpienia nie dokształcą się pierwiastek inny, długo przez nie gnębiony, potem z niemi walczący i powoli, powoli wzrastający obok nich wtedy, gdy one powolnemu też ulegały zanikaniu. Czemu przypisać należy długotrwałość i powolność psychicznych procesów tych? Wiedzą o tem, dość już dokładnie nauki, zajmujące się fizyologicznym i psychicznym ustrojem człowieka i ludzkości; wiedzą też one i o tym, dla ludzi po za nauką stojących, zdumiewającym i wszelkie pozory cudowności posiadającym fakcie, który dość często ukazuje odradzanie się, w pełnej sile i całości, cech fizycznych lub duchowych wtedy już, gdy zdawały się one całkowicie zanikłemi, w znacznej od ostatnich pojawień się ich odległości czasu i pokoleń. Zjawisko to otrzymało w nauce nazwę atawizmu. Po za naukową nazwą tą istnieje tu świadectwo wymowne: o długotrwałości cech i pierwiastków, kiedykolwiek istniejących w cielesnym lub duchowym ustroju człowieka, — długotrwałości, wynikającej bądź z siły dziedziczenia, bądź z procesu doboru, bądź z powikłania procesów, które towarzyszą fizyologicznemu i psychicznemu rozwojowi organizmów, a oddziałują na siebie wzajem, w sposób zwalniający postęp, tak rozkładu, jak wzrostu, — bądź jeszcze ze wszystkich tych przyczyn razem i innych, przez naukę dzisiejszą jeszcze nie dostrzeżonych.

Nienawiść tedy z konieczności powstała i potężnie rozwinięta w pierwotnej dobie ludzkich dziejów, zniknąć nie mogła nagle, ani szybko, pod wpływem żadnego z pier-

wiastków, które obok niej powstawały i w walce z nią rosły; uszczuplił panowanie jój, lecz ją nie unicestwił pierwiastek miłości, tak powoli i z trudnością wstępujący w stosunki jednostek i różnorodnych grup jednostek, jak powoli i opornie ona z nich ustępowała i ustępuje jeszcze w czasach naszych, nieledwie przed oczami naszymi. Mnogie przed nami wieki, pokolenia, doktryny religijne i filozoficzne, naukowe prace i wpływy, pracowały nad wzmożeniem się pierwiastku miłości; to też, pomimo licznych twierdzeń przeciwnych, w czasach naszych, miłość zbroi się w obec nienawiści w coraz potężniejsze oręż, a tak w pojęciach ludzi o prawdzie i szczęściu, jak w obyczajach ich, smaku i samych nawet interesach, coraz liczniejszych znajduje sprzymierzeńców. Jednak zwycięstwo jój wielce jeszcze jest oddalonem, jeżeli nawet kiedykolwiek nastąpi w zupełności i jeżeli tu, jak wszędzie indziej, niezłomna natura rodu ludzkiego nie rozkaże mu zadawałnic się jaknajwiększym zbliżeniem się do absolutu, zupełne posiadanie go czyniąc dlań niemożliwym. Przez chwilę tylko uważnym wzrokiem potoczyć trzeba dokoła, aby ujrzeć, że nienawiść istnieje jeszcze na wszystkich punktach wszechstronnego bytu ludzkości, w najwęższych, zarówno jak w najrozleglejszych, kregach stosunków, wyżej i niżej, wszędzie, gdziekolwiek spotykają się ze sobą ludzkie interesy i namiętności, — co dziwniej, tam nawet, gdzie naprzeciw, lub obok siebie, płyną strumienie ludzkich myśli, gdzie naprzeciw lub obok siebie powstają dwa energiczne i czynne ludzkie osobniki. Któż jest wolnym i co jest wolnem od nienawiści? Religie? Zapytajmy o to kart, na których wypisane są klątwy i złorzeczenia przeciw inaczej wierzącym i ust które je wymawiają. Zapytajmy o to jeszcze serc i myśli przedstawicieli wszelkich uorganizowanych wyznań. Zadawanie męczarni, gwałcenie sumień i fizyczne tępienie przeciwników, stało się niemożliwym w obec praw i obyczajów, przedstawiających przewagę, otrzymaną częściowo nad nienawiścią przez miłość; — lecz, czy w głębiach serc i myśli wielu nie kipi, przeciw prawom i obyczajom tym, bunt głuchy; bo bezsilny? czy, gdyby zniknęły one, co jest rzeczą, na krótką chwilę tylko możliwą, męczarnie, gwałty i tępienia, w imię wiar religijnych dopełniane, nie przedstawiłyby dla wielu źródła najżywszych roskoszy?...

W dziedzinie filozofji, tej córy mądrości, która, zda się, powstawać i wzrastać może tylko w atmosferze niezmaconego spokoju, wystarcza wymienienie kilku szkół i systematów, aby przed pamięć i wyobraźnię przywołać obraz zaciętych waśni i wstrętów nieprzejednanych. Pomijając podrzędne odrośla i drobniejsze, mniej rozgłośne, starcia, główne tylko z pośród, dzielących świat społeczny, prądów filozoficznego myślenia, takie jak: spirytualizm i materyalizm, idealizm i pozytywizm, nie skupiająz dokoła siebie wojsk i obozów, toczących wzajemne, a zażarte, utarczki i wojny? Różnice w wywodach, wyprowadzanych z pewnych szeregów spostrzeżeń i kombinacji, różnice w zapatrywaniach się na sprawy i naturę świata, posiadają prawo i rację istnienia, istnieć muszą i prawdopodobnie, do pewnego przynajmniej stopnia, istnieć będą zawsze. Nie w istnieniu tedy różnic tych dopatrywać się należy pierwiastku nienawiści, lecz w sposobach, którymi przeciwnicy usiłują zwalczać się wzajem, a którymi bywają częstokroć: wżgarda i pośmiewisko, podstęp i potwarz, umyślne wykrzywanie myśli cudzej, usiłowania, dokonywane ku wyparciu jój ze wszystkich wpływowych i zaszczytnych stanowisk. Co zaś najwyraźniej zdradza ową sprężynę, która kieruje poruszeniami ducha ludzkiego, bez wiedzy jego o tém niekiedy, to ów, najpowszechniej objawiający się, popęd do osypywania razami nie samą ideę, ale, przedstawiające ją, w świat ją wnoszące, indywidualności ludzkie. Typowy przykład tego rodzaju objawów przedstawia nekrolog Johna Stuarta Milla, wydrukowany w jednym z najpoważniejszych dzienników Amerykańskich, napisany więc zapewne przez poważne pióro, a zawierający się w słowach następujących: „Pan J. St. Mill, który poszedł sobie na tamten świat dla zdania rachunków, byłby znakomitym pisarzem, gdyby nie był literackim łotrem pierwszego rzędu. Śmierć jego nie przyczyniła szkody nikomu i niczemu, bo był to tylko skeptyk przyjemny i człowiek niebezpieczny bardzo. Im prędzej owe „światła myśli”, które dzielił przekonania jego, pójdą się z nim połączyć, tém lepiej będzie dla wszystkich (H. Spencer, *Intr. à la science social*, p. 393). Czy w krótkich słowach tych nie brzmi nienawiść? A jednak należą one, w rodzaju tym objawów, do łagodnych i spokojnych. Bywają częstokroć sroższe, bezlitońsze, grubiej napiętnowane atawizmem, czyli formą, wracającą do odległych i z pozoru, zda się, zaginionych typów pierwoabytu...

Jeżeli tak się dzieje w odroślach myśli ludzkiej, zamieszkujących szczyty i błękity, jeżeli tak się dzieje w religijach i filozofijach, jakiegoż, w tym względzie, stanu rzeczy spodziewać się możemy, zstępując niżej, w zawiłaną sieć pracy ludzkiej, w powszedni gwar towarzyskich stosunków, we wnętrze osobników ludzkich, posiadających średnią miarę umysłowego i moralnego wzrostu? Na polu pracy spotykamy się ze współzawodnictwem i wyzyskiwaniem, z krzykami tych, którzy wpadają w zastawione sieci, i urągliwym tryumfem zręcznych łowców, z nienawistną, jadu pełną, walką pracy, zgromadzonej przez przeszłość, z tą, która oblewa znojem swym grunt teraźniejszości. Oddawnaż z powierzchni ziemi zniknęło niewolnictwo, ów zbiornik nienawiści i pokrewnej z nią wzdargy, a ze stanu społecznego, który wywinął się z fazy dziejów, odznaczonej instytucją niewolnictwa, nie rozpowijają się teraz z pieluch stan jakiś nowy i czyliż objawy, towarzyszące aktowi rozpowijania się tego, sąż objawami samej tylko miłości?

Cóż w stosunkach towarzyskich? Pominiemy tu zażartą walkę, która na każdej piędzi społecznego gruntu, na każdym szczeblu społecznej drabiny, toczy się nie o sam byt już, lecz o namiętnie pożądane ozdoby i chluby jego; pominiemy ulatujące ze wszystkich wierzchołków, niemniej jak ze wszystkich śmieciśk świata tego, roje intryg i zawiści, a uwagę naszą zatrzymamy tylko na dwu objawach, z których pierwszym są powszechnie panujące, a drobne niby, towarzyskie nałogi, takie jak np. obmowa, wyśmiewanie, pełne głuchej niechęci szperanie w sprawach cudzych i t. d., drugim — owa tajemnicza siła, która roztrąca pewne kategorie osobników ludzkich tak, że, nakształt pewnych ciał chemicznych, nie mogą one ze sobą łączyć się i spajać. Że towarzyskie owe nałogi okryto potępieniem i pośmiewiskiem, że przeciw zarzutowi oddawania się im, bronią się uparcie i często szczerze te nawet indywidua, które najgorliwiej święcą im swe życie, dowodzi to częściowego tryumfu, odniesionego przez pierwiastek miłości. Niemniej, przecież, nikt nie zaprzeczy, że szerzą się one wszędzie, gdziekolwiek istnieje grupa osobników ludzkich, jakiemikolwiek stosunkami spojona, a umniejszają się w mierze, niemal niedojrzalnej. Z pozorów, są to drobiazgi tylko, śmieszności, mniejsze lub większe towarzyskie grzeszki; dla postrzegacza przecież, idącego do źródła i do gruntu rzeczy, odsłania się tu z pod drobnych, wiekami nawianych, pyłków, niezmiernie ciekawy ślad pierwotnego bytu; wybija się z zaplątanego rysunku przedłużenie linii, początkiem swym sięgającej w nocną przeszłość ludzkości, uszczuplającej się coraz, lecz wiecznie tej samej. Objawia się tu niewątpliwie dalszy ciąg przedwiekowej walki o byt — walki, toczony orężami, odpowiednimi stanowi społeczeństwa, o byt pojęty w formie, utworzonej przez wyobrażenia i żądania czasu. Niegdyś orężami tymi były: pięść, maczuga, strzała, trucizna, oskarżenie, wiodące za sobą śmiertelne kary lub pomsty, a przedmiotami walki: kęs grubej żywności, piędz urodzajnego gruntu, nasycenie zmysłowej namiętności, absolutna i grubijańska władza i t. d. Dziś, w zmienionym stanie społecznym, w obec zmodyfikowanych procesów myślenia i czucia, oręża są bardziej moralnej i umysłowej, niż fizycznej, natury, a przedmioty boju w mniejszym zostają związku z podtrzymaniem fizycznego bytu, niż z zadowoleniem innych stron natury ludzkiej, takich jak: próżność, wyobrażenia, żądza używania wyrafinowanych rozkoszy umysłu i ciała. Ogromne rozmnożenie się stosunków i form bytu spowodowało też rozmnożenie się, aż do drobnostkowości, pożądań ludzkich, jak też sposobów, którymi o zadowolenie ich walczyć można. Zacytujemy tu przykład jeden, który uwyraźni myśl naszą i przywiedzie na pamięć wielką liczbę innych. Któryż z tak zwanych, przymiotów towarzyskich większą uwagę zwraca na tego, kto go posiada i ogólniejszy zdobywa poklask nad — dowcip, ten mianowicie rodzaj dowcipu, który w komicznej i wesołej obudzającej formie, przedstawić umie przywary lub śmieszności, odznaczające nie grupy pewne ludzkości, lub ogólną naturę ludzką, takie bowiem przedstawienie należy już do sfer arcyzmu, lecz indywidualności pojedyncze, te lub owe, mniejsza oto, byleby o którąkolwiek stronę istoty ich zacząć mogło ostrze pośmiewiska. Są ludzie, u których specjalna ta władza umysłu, przez francuzów zwana dosadnie *l'esprit de dénigrement*, rozwinięta jest do stopnia wysokiego, którym też udziela ona wysokiego stopnia zadowolenia, pochodzącego z poklasku i podziwu słuchaczy. Z kolei, słuchacze, oddający dowcipowi takiemu hołd oklasku i podziwu, czynią to dla tego, że dostarcza on im używania pewnego rodzaju rozkoszy umysłowej czy estetycznej. Dowcip więc jest tu orężem, a obdarzony nim osobnik zdobywa sobie ozdobę czy chlubę bytu na osobniku, obdarzonym przywarą, śmiesznością, brzydotą i t. p. Nienawiść, we właściwem znacze-

niu swém, nie zawsze bywa pobudką tak popisów tych, jak oklasków, niemniej przecież wchodzą tu w grę nieodmiennie pokrewne nienawiści: bezlitość i wzgarda.

Lecz, zwróćmy się do objawu drugiego. Nie istniejąż w duchu ludzkim niechęci, uczuwane glucho, a całkiem mimowoli? i, czemu mianowicie zjawianie się ich przypisać należy? Czemu przypisać należy owe, tak zwane, antypaty, budzące się przy pierwszym spojrzaniu na oblicze jakieś, przy pierwszym usłyszeniu dźwięków jakiegoś głosu? owe wstręty do całych kategorii ludzi, zaopatrzonych w pewne cechy powierzchowności i obejścia się? ową nad miarę wzmogoną surowość sądu i zgryźliwą podejrzliwość względem tych, którzy wstręty te obudzają? Wyjątkowo tylko bierne i z senną wrażliwością indywiduala, lub takie, w których potężna refleksja i czujne sumienie wrażenia i popędy na wodzy trzymają, wolnymi są od ukłuc tych nagłych, ostrych, niepozbytych. Zkąd pochodzą one? czy nie możnaby pierwotnego ich źródła dopatrywać w instynkcie zachowawczym, który niegdyś, w zaraniu życia ludzkości, roztrzącał indywiduala ze sprzeczną sobie naturą, bój i szkodę nieść sobie mogące? Zrazu, wrogie uczucia, przez indywiduala te przy spotkaniu się doświadczane, wyrastać musiały z gruntu ciężkich doświadczeń, z trwogi przed porażkami, powielekroć doznaniem, z chęci uniknięcia niewczesnej lub niepożądanego walki. Potem, zagięła pamięć o doświadczeniach przebytych, lecz niechęć i trwoga, stojące pomiędzy kategoriami antytetycznych z sobą ustrojów ludzkich, nie zniknęły tak, jak nie znikają nigdy nagle, ani szybko, wszelkie popędy i skłonności, wyrobione w organizmach przez długie wieki i potężne przyczyny. Nakoniec, gdy zmieniony stan społeczny i częściowy postęp pierwiastku miłości ścieśnił niezmiernie granice wzajemnego sobie szkodzenia, gdy ustroje indywidualne, niosące sobie niegdyś walkę i szkodę, mogłyby nawet miłować się i wspomagać wzajemnie, — niechęć i trwoga nie zniknęły jeszcze, lecz łagodniej tylko i wstydliwie już jakby objawiają się w formie — antypaty. O ile prawdopodobnem jest powyższe pochodzenie antypaty, dowodem niejakim tego może być, do dziś rozpowszechnione niezmiernie, mniemanie, że jest ona instynktem, który determinować winien przyszłe stosunki indywidualów, głosem ostrzegającym niby o zbliżaniu się istoty wrogiej, szkodliwej, co najmniej, zapowiadającej zjawieniem się swem przykrością noszenia w piersi niechętnego uczucia.

W ogólności, śmiało twierdzić można, że pierwiastek nienawiści mniej lub więcej głęboko tkwi jeszcze we wszystkich ludzkich stosunkach i sprawach. Jedyną, wolną od niego, dziedziną, jest może czysta nauka, — nauka, przebywająca w sferze zimnych cyfr i nieublaganych faktów, a odwracająca wzrok od wszystkiego, co jest zastosowaniem i ostatecznym wynikiem zgromadzonych przez nią wiadomości. Dwaj astronomowie, z których każdy inaczej wymierzy odległość, dzielącą ziemię z nowodojrzaną w przestrzeni gwiazdą, nie powezmą ku sobie nienawiści, ani niechęci, lecz przeciwnie badać będą pilnie obustronne obliczenia i w każdym z nich poszukiwać części prawdy. Ale, gdyby każde z obliczeń tych, w sposób różny, wpływać mogło na pojęcia ludzkie o naturze świata i człowieka, na wiarę, uczucia lub stosunki ludzkie, wnet stałyby się oba ogniskami wrogich sobie obozów, a z nauki, zstępującej w dziedzinę życiowego jój zastosowania, opadłaby Olimpijska szata spokoju.

Smutny obraz! Smutny zapewne, lecz cóż ztąd? W życiu prywatnym, w sprawach osobistej natury, wolno każdemu szukać rozweselających widoków, rwać wszystkie kwiaty, rosnące nad drogą, — lub przynajmniej, rękę wyciągać po nie, — od cieniów nocy, błędzących po firmamencie, odwracać oczy i od kolców, wyrastających z głęboko w łonie ziemi ukrytych pokładów — usuwać dłoń. Lecz, kędy ważą się sprawy ogólne, kierunek których potężnie wpłynąć może na proces kształtowania się społecznego stanu, o rozweselającą lub zasmucającą naturę przedstawianych obrazów iść nie powinno. Iść tu powinno tylko i jedynie — o prawdę. Odsłonięcie i zbadanie, smutnej chociażby, prawdy, takie pociąga za sobą następstwa, że z czasem, kiedyś, dla tych, którzy przyjdą później, sprowadzić ono może prawdę wesołą.

Obecnie, gdyśmy stwierdzili współzrzedne istnienie miłości i nienawiści na wszystkich szczytach, zarówno jak we wszystkich zakątkach myśli, uczuć i stosunków ludzkich, gdy ujrzeliśmy, że nietylko interes i współubieganie się podsycą nienawiść i przedłuża trwanie jój, lecz, że nawet na dnie każdego niemal ludzkiego ustroju spoczywa gorzka kropla, wysączona z morza tego, które niegdyś zalewało bezpodzielnie łono ludzkości, — niepodobna już nam będzie jedno wyłącznie uczucie i jedną ideę obwiniać o prze-

chowywanie i rozniecanie w świecie pierwiastku, z którego wytryskują niesprawiedliwości, niezgody, cierpienia. W obec przez wieki toczącego się boju pomiędzy Ormuzdem i Arymanem, i w obec przedłużającej się władzy boga ciemności i klęsk, patryotyzm stoi współrzędnie ze wszystkimi innymi czynnikami bytu ludzkiego. A ktokolwiek przyczynę walki, toczącej się pomiędzy miłością a nienawiścią, i pogębienie pierwszej na rzecz drugiej, dostrzeżę w patryotyzmie, ten mięsza wyobrażenie i porządek przyczynowości, a powstanie i istnienie zjawiska przypisuje czemuś, co samo, przez zjawisko to, jest rządzone. W obec wpływów, wywieranych przez toczącą się walkę miłości i nienawiści i przedłużającego się trwania tej ostatniej, patryotyzm stoi spólrzędnie ze wszystkimi innymi czynnikami ludzkiego bytu, a w tragedii dziejowego życia ludzkości nie sam jeden tylko odegrywa rolę charakteru, zwierającego w sobie pierwiastki złe i dobre, lecz w charaktery takie zaopatrzoną jest cała ogromna gromada aktorów. Tragedya to przecież skreślona z logiką i konsekwencją nieubłaganą; żaden charakter nie przeprowadza tam w czyn zawartych w nim pierwiastków bez przyczyn, sprowadzających wzmożenie się ich i uzewnętrznienie. W głębi sceny, przed wzrokiem wielu wzorzystemi kulisami ukryci, stoją reżyserowie i podżegacze, którzy aktorów popychają ku akcji i rozdmuchując ogień ich wnętrza, sprowadzają jego wybuchy. Jakie czynniki, spoczywające w obecnym stanie społecznym, spełniają czynność podżegaczy względem pierwiastku nienawiści, złożonego w patryotyzmie? i które ze składowych części patryotyzmu czynność tę umożliwiają?

Przedewszystkiem przypomnieć tu musimy to, co powiedzieliśmy powyżej: że uczucie, będąc siłą twórczą i ożywiającą, potężną a wielowzględnie dobroczynną, jest zarazem żywiołem falującym i, jak fala, skłonny do usypiania śród ciszy, do nadmiernych wzdymań się i wylewów pod miotającymi nią podmuchy; prawidłowo zaś rozwijać się, a trwale tworzyć i działać może ono wtedy tylko, gdy kojarzonym jest z pewnymi pojęciami umysłowymi i pod wodzą pewnych rozumowych prawideł postępującem. Tymczasem, na bardzo szerokich jeszcze przestrzeniach społecznych, uczucie panuje i buja — samotnie. Tłumy, całe niemal ludy, wszystko co istnieje pod szczupłą warstwą tak zwanej inteligencji i samej inteligencji tej jeszcze część przeważna, rządzone są tylko przez uczucie i fantazję. Niezmierna ilość różnorodnych przyczyn dziejowych, wytworzyła w ludzkości olbrzymią nierównowagę pomiędzy stroną ducha ludzkiego uczuciową i rozumową, pomiędzy wrażeniem i refleksją, popędem i wolą. Jest to do tego stopnia prawdą, że znaczna ilość jednostek ludzkich, takich nawet, które otrzymały już przystęp do źródeł oświaty i coś ze źródeł tych zaczerpnęły, niewiele lub nic wcale nie oddaliła się jeszcze od owego psychicznego stanu, t. zw. dzikich, opisywanego przez uczonych w sposób następujący: „Posłuszne wzruszeniom despotycznym i z kolei po sobie następującym, nie zaś postanowieniom, wydawanym przez naradę różnych i właściwe sobie role pełniących wzruszeń, postępowanie pierwotnego człowieka jest wybuchliwym, chaotycznym, niemożliwym do obrachowania, wielce utrudniającem wszelką skombinowaną czynność” (H. Spencer, *Principas de Sociologie*). Ztąd niezmierna wrażliwość i zapalczliwość tłumów, ztąd niezrównana giętkość ich poruszeń, pod lada naciskiem sił postronnych, które, odpowiednimi sposobami, uczucie i fantazję ich rozkołysać, a w pożądane dla siebie kierunki zwrócić umieją. Dowodem i świadkiem tego był już ongi starożytny Pnyks Ateński, owa skała naga, którą obsiadywał lud nagi, ażeby wyrokować, karać, stanowić i obalać, czynić, słowem, wszystko to, czego pragnął mówca, umiejący z największą siłą ugodzić mu w serce i najognistszemi skrzydły rozdmuchać jego fantazję. Pod wpływem uczuć obudzanych, drażnionych i wzdymanych, dopełniały się tam wtedy niesłuszności srogie, wybuchały namiętności i powstawały popędy, które w ostatecznym wyniku swym wydawały nierzadko — niedorzeczność i zbrodnię. I dziś także, jakkolwiek z powierzchni ziemi zniknął, najwrażliwszy zapewne z pomiędzy wszystkich, starożytny lud Grecki, na wielu punktach świata istnieją mnogie Pnyksy, ze szczytu których, w nieoświecone rozumem, a wzdęte wzruszeniami serca tłumów, leją się narkotyki upojen i spadają zarzewia pożog. Czasy i ludy różne, — różne też motywy i środki działania, lecz proceder jeden: roznamiętnić, rozmarzyć i pchnąć tłum ku celowi, upatrzonemu bądź przez prywatny interes, bądź nawet przez szczerzy sposób zapatrywania się na interesy ogólne. Motywów i pobudek do wzniecania w tłumach patryotycznych nienawiści w obecnym stanie społecznym istnieje niemało, jak też i środków, posługujących celowi temu. Naprzód istnieje kategoria ludzi, dziś już zresztą nieliczna, w których psychicznym ustroju nienawiść jest górującem

uczuciem. Tacy oddziałują na ogół przez samą siłę namiętności, przyoblekającej ich niekiedy szatą zapału i bohaterstwa, tém więcej czarującą fantazyę, że nie kryje się pod nią zła wiara. Następnie, — schlebianie ślepym popędem tłumu i rozniecanie w nich silnych wzruszeń, jakkolwiek zresztą posiadają one etyczną wartość prędkiej, gwałtowniej, niż każde inne działanie, dłonie ludzkie składa do oklasku, a usta roztwiera do okrzyku podziwu i dziękczynienia. Że zaś nienawiść, jak to widzieliśmy wyżej, tajemną iskrą tli jeszcze w każdym nieledwie sercu i że iskra ta, rozdmuchana w płomień, wstrząsa całą summa wrażeń, możliwych ludzkiemu ustrojowi, ci, którzy ją rozdmuchują, spodziewają się otrzymać i otrzymują istotnie: popularność, sławę, zaufanie ogółu i wynikające z nich, tak wysokie stanowiska społeczne, jak materyalne korzyści. Dalej jeszcze — nieprawidłowość międzynarodowych stosunków i niedokładne określenie dziedzictwa i praw niektórych ludów, odznaczające dzisiejszy stan społeczny, sprawiają, że podżeganie nienawiści uważanem bywa za środek, wiodący do sprostowania tego, co zdaje się być wykrzywionem, i określenia tego, co zaprzeczeniom podlega. Ci, którzy środkiem tym posługują się, mniemają w dobrej wierze, iż pracują w celach prawych i społeczeństwu swemu dobre oddają przysługi.

Ilekroć zaś krzywość i nieprawidłowość stosunków owych dochodzi aż do zagrożenia bytowi, którego z organizmów społecznych, aż do paraliżowania naturalnych czynności jego i stawiania przeszkód na właściwej mu drodze rozwoju, natenczas, nietylko już osobniki wyjątkowe, działające pod wpływem szczególnych motywów, lecz ogół cały uczuwać w sobie musi wzmoczenie się instynktu samozachowawczego, a instynkt samozachowawczy, trwożony wciąż i do walki wyzywany, łatwo i szybko przeradza się w nienawiść. Dodać tu wypada, że ciała społeczne, w podobnym położeniu zostające, bywają zwykle mniej lub więcej chore, to jest: mniej lub więcej nieprawidłowo i nierównoważnie odbywają czynności swe i ruchy; że, w skutek pożerających ich cierpień, jedne strony psychicznej ich istoty bujają nad miarę, inne usypiają całkiem, jedne drogi działalności do zbytku są wydeptywane, inne porastają chwastami; i że, w skutek właściwości, nierozłącznych z położeniem tém, przeciw chorobom swym i kalectwom używać one mogą środków nielicznych. Łatwo więc pojąć, jak i dla czego w patryotyzmie społeczeństw takich pierwiastek nienawiści wzmaga się do stopnia tak wysokiego, iż z pozoru wydawać się może, jakoby istotę jego stanowił.

Nakoniec, rozważając objawy takie, jak: wojna i utrudnianie obiegu wszechstronnych bogactw, przez rozgraniczanie się i inne środki separatyzmu, nie należy upuszczać z uwagi: że społeczeństwa, posiadające pewien rodzaj politycznej organizacji, czynności swe dokonywają w sposób mechaniczny raczej, niż przez jakiegokolwiek uczucia i postanowienia podyktowane; że, zatem, źródła wyżej przytoczonych objawów, u będących w mowie społeczeństw, istnieją w zupełnej z patryotyzmem odrębności. Patryotyzm wprowadzie wzywany tu bywa zazwyczaj do współdziałania, lecz tylko jako czynnik pomocniczy. Inicytywa pochodzi z tak zwanej racji Stanu lub z komplikacji wydarzeń i stosunków, leżących daleko po za orębem wszelakich uczuć i żądań ogółu.

Jeżeli, zresztą, zagłębiemy się dalej jeszcze w rozbiór zajmującego nas przedmiotu, ujrzemy wiele czynników podrzędnych, przyczyniających się do wytwarzania zjawisk, najpowszechniej, samemu tylko patryotyzmowi przypisywanych. Istnieje tu i ważną rolę odegrywa: duch korporacji, który wykształca i spaja stan wojskowy w ten sposób, iż działania składających go jednostek przybierają pozór ofiarności i częstokroć zaciekłości patryotycznej, wtedy, gdy, w rzeczy samej, pobudkami ich jest karność, współubieganie się, żądza odznaczeń, tak osobistych, jak dla korporacji całej zdobywanych. Jest to do tego stopnia prawdziwem, że, najpowszechniej i we wszystkich krajach, korporacja wojskowa rozpada się na liczne pomniejsze korporacje, formujące się wedle gatunku broni i innych odnośnych przymiotów i kwalifikacji wojskowych. W taki to sposób pomiędzy np. wojskami piezemi i konnemi zachodzą wszędzie rozdziały i emulacje, aż do nienawiści niekiedy posunięte, a pośród samej akcji wojennej różne kategorie wojska współubiegają się o pierwszeństwo i odznaczenie, przeważnie w celu pognębnienia, w oczach zwierzchników i opinii publicznej, kategorie innych. Wyborne uplastycznienie zjawiska tego znajdujemy w utworze znakomitego pisarza (T. T. Jeź, *Szandor Kowacz*), przedstawiającym starego Serba, który całe niemal życie swe spędził w wojsku Austriackiem, w tém mianowicie kategorii wojsk tych, która nosi nazwę ułanów. Serbia i Austria by-

ly mu zarówno obojętnymi. Ułanów tylko znał, ułanów czcił i kochał, do szpiku kości czuł się ułanem i to nie innym — tylko austriackim i do pułku, odznaczonego cyfrą pewną, należącym ułanem. Za cześć i powodzenie ułanów w ogóle, a ułańskiego pułku, cyfrą pewną odznaczonego, w szczególności, byłby chętnie w chwili każdej oddał życie i majątek. O co, z kim, z jakich pobudek i dla jakich celów walczyli Austriacy ułani, nie zapytywał nawet, lecz ukochanie to namiętne i wyłączne, dla instytucji, pełniącej w mniemaniu większości czynność bronięcia interesów krajowych, przybierała pozory gorącego patryotyzmu. W gruncie — był to posunięty do granic najdalszych duch korporacji.

Obok ducha korporacji, zauważyć tu należy interes pewnych stanów społecznych, — interes, który skłania je do wprowadzania w stosunki międzynarodowe urządzeń i utrudnień, przez wzgląd nie na pożytek społeczeństwa, którego część stanowią, lecz na własne swe nadzieje lub trwogi. Tak np., jeżeli przemysłowcy lub rolnicy kraju jakiego w zgromadzeniach prawodawczych czynią wnioski lub ustanawiają prawa, zmierzające do utrudnienia przywozu lub wywozu pewnego działu wytworów pracy ludzkiej, więc do częściowego separatyzmu, z którego wynikają różne odcienia i stopnie międzynarodowych niechęci, — pobudką wniosków ich i postanowień głośno wyrażaną bywa zazwyczaj: pragnienie publicznego dobra, więc patryotyzm, istotną przeciwieństwo, świadomie lub nawet bezświadomie niekiedy nimi rządząca, nie jest nic innego, tylko interes osobisty lub stanowy, żądza uniknięcia strat lub zdobycia zwiększonych korzyści. Że zaś straty te nie przynoszą częstokroć krajowi istotnej szkody, ani korzyści istotnego pożytku, wiedzą o tym ekonomiści, dolegliwie odczuwa ogół, w imię którego dokonywały się patryotyczne niby usiłowania, rozumieją najczęściej ci także, którzy je dokonali.

Następnie, rzućmy okiem na jedno z najohydniejszych zjawisk ludzkości: na morderstwa, pożogi, rabunki i zadawania wyrafinowanych udręczeń, towarzyszące najczęściej międzynarodowym walkom, a dokonywane nie już w celach obrony lub zdobyczy, ale wprost przez szaloną żądzę niszczenia i poszukiwanie, w aktach okrucieństwa, dzikiej rozkoszy. Zjawisko to także bywa zazwyczaj przypisywanem patryotyzmowi. Jest to błąd, gdyż źródło jego spoczywa w fizyologicznym, zarówno jak i w psychicznym, ustroju człowieka, a objawia się i wybucha ono zawsze, ilekroć ustroj ten zostaje pod wpływami i w okolicznościach, które obezwładniają władze jego refleksyjne, a summe i natężenie wzruszeń wzmagają do stopnia najwyższego. Że nie sam tylko patryotyzm wyprowadza na jaw zjawisko to, świadczą o tym wojny domowe, w imię religijnych lub politycznych idei podejmowane, a w których summa okrucieństw i zniszczeń nie była wcale mniejszą od téj, którą wydały z siebie międzynarodowe walki. Dość tu będzie przypomnieć: Noc Ś-go Bartłomieja, tępienie Albigenów, niemiecką wojnę włościan z uprzywilejowanymi stanami w wieku XVI-m, Wandejską Szuaneryą, Wielką Rewolucję francuską, a z czasów najnowszych: Hiszpańskich Karlistów i Paryżką Komunę. Wszystkie te, grozą przejmujące, wydarzenia dziejowe, odbywały się w imię idei religijnych i politycznych urzędów, lub nawet pod sztandarem, noszącym imię pojedynczej jakiejś osobistości, — patryotyzm zaś odegrywał w nich rolę niezmiernie pośrednią i podrzędną, wchodził tu w grę o tyle tylko, o ile indywidualna, obudzająca szalone te ruchy społeczne, mniemać mogły, iż przewaga pewnych idei religijnych i urzędów politycznych, lub zdobycie władzy przez pewną osobistość, potędze i pomyślności kraju ich sprzyjać może. Tłumy przeciwieństwo, dokonywające aktów szaleństwa, w chwili ich dokonywania, nie miały na pamięci ani idei żadnych, ani urzędów, ani ogólnych narodowych pożytków. Czyliż bowiem podobna przypuszczać, ażeby wściekła tłuszcza, która w nocy Ś-go Bartłomieja uścielała ulice miasta trupami innowierców, czyniła to z samowiednym uznaniem, iż w sposób ten pracuje dla dobra religijni? Czy można wyobrazić sobie, aby Szuan, piekący na wolnym ogniu podeszwy republikanina, w ciągu czynności tej, zastanawiał się nad urokami i zbawiennymi wynikami monarchicznej formy rządu, której był stronnikiem, lub, ażeby gromada sans-cullotów, która w dniach wrześnieowych sprawiała rzeź arystokratów w paryskich więzieniach, składała się z republikaninów, zdających sobie sprawę z pobudek i następstw swych czynów? Wątpliwości też ulega, czy nafciarki paryskie, podpalające Tujlerye i bibliotekę, w chwili rozlewania na piękne wytwory cywilizacji ludzkiej niszczącej materii, miały na myśli uszczęśliwienie ludzkości za pomocą wprowadzenia

w stan społeczny systemu gminowładztwa? Rzecz zawiera się w tém, że ideę, w głowach swych i sercach, noszą przywódcy, a do walki o nią wzywają tłumy, tłumy, śród których niezmiernie wyjątkowe indywidua posiadają o idei téj jasne wyobrażenia i żywą dla niej miłość. Tłum zaś cały pociągany zostaje ku walce wcale innemi pobudkami: duchem awanturniczości, żądzą korzyści lub chluby, głuchem niezadowoleniem z bytu swego, nadzieją jego poprawy, zawiścią lub nienawiścią, z osobistych doświadczeń najczęściej pochodzącą. W wirze zaś i odmęcie walki, w obec grożących niebezpieczeństw i w perypetiach zwycięstw i przegranych, i te nawet pobudki znikają z serc i umysłów, a gromada ludzi przemienia się w trzodę zwierząt, do pewnych tylko granic przywódcom swym posłusznych, a despotycznie opanowanych przez instynkty samozachowawczości i nienawiści. Ilekroć w dziejach powstanie zjawisko to, tylekroć powtarza się fakt zwracania się natury ludzkiej, należącej do pewnego stanu społecznego, ku stanowi, daleko już wstecz przez ludzkość pozostawionemu; samozachowawczość i nienawiść wzbiera z taką siłą, z jaką panowała nad ludźmi, w czasach pierwotnego bytu ich na ziemi, i wzniera tę samą, co podówczas żądzę krwi, zniszczeń i zadawania męczarni. Psychiczna istota ludzi, w podobny stan wtrąconych, nie należy ani do czasu, w którym działają oni, ani do zbiorowego ciała, którego część stanowią, ani do idei, w imię której do walki zawezwanymi zostali. Jest ona wtedy, wprost i tylko, wybuchającym zbiorowiskiem zwierzęcych instynktów i żądz, które, zmodyfikowane i umniejszone przez pracę dziejów, wracają do pierwotnej surowości swej i siły. Cofnięcie się to ku odległemu w przeszłości stanowi, tłumaczy zwykle wydarzający się w wypadkach podobnych rozdział, pomiędzy inicjatorami i wykonawcami walki — rozdział, w którym inicjatorowie tracą stérownictwo obudzonego przez się ruchu i, jeśli sami porwać się przezeń nie dadzą, giną, a rozszalałego żywiołu w kierunku właściwy zwrócić i do miary właściwej sprowadzić nie mogą. Nie mogą oni dokonać tego, gdyż, w pełni lub części przynajmniej posiadając władze swe refleksyjne, przestają być rozumianymi przez tych, którzy władze te zatracili ze szczętem, a umysłem i dążeniami należąc do współczesnej fazy ludzkości, obudzają wstręt i wzdargę w tych, którzy wstąpili w stan psychiczny, całkowicie innej fazy właściwy. Dla tego to najsroźsze wybuchy okrucieństwa i zniszczeń stawały się zawsze wbrew woli, a nawet przewidzeniu tych, którzy z pozoru stali na czele dokonywujących je tłumów, którzy pierwsi podnieśli sztandar idei jakiejś i wykrzyknęli hasło walki o jój panowanie. Dla tego też idea żadna, za bezpośrednią przyczynę zjawisk powyższych uważaną być nie powinna, a patriotyzm odegrywa, względem nich, rolę bezpośredniego czynnika wtedy tylko, gdy jakieś ciało zbiorowe broni się od zagłady i zupełnej utraty bytu. W wojnach przecież międzynarodowych, niezmiernie tylko rzadko i wyjątkowo, waży się całkowity byt ludów, a zdobycie lub utrata prowincyi jakiejś, tryumf lub upadek tego lub innego dynastycznego interesu, rozstrzygnięcie tej lub innej kwestyi ekonomicznej, nie doprowadza nigdy patriotyzmu do tego stopnia natężenia, aby wprost i od razu utracił on wszystkie pierwiastki, złożone weń przez ciąg dziejów i wynaturzył się w pierwotny a samotny popęd samozachowawczości i nienawiści. Jeżeli wszystkie okropności i zbrodnie, towarzyszące wojnom, przypisywać mamy patriotyzmowi, czy jemu także przypiszemy owe finansowe nadużycia, które w czasach wojen wzbogacają jednostki, kosztem niedostatku i cierpień walczących wojsk i kosztem utrzymującego wojska te ogółu, i owe spadanie, na nocą okryte pola bitew, stad drapieżnych zwierząt w ludzkich postaciach, które odzierają rannych z odzieży, okrywającej zbolale ich ciała i ściągają pierścienie z rąk trupów?...

Tu doszliśmy już do końca rozważ naszych: jak i o ile obwiniać należy patriotyzm o wzniesienie międzynarodowych nienawiści i niechęci, sprowadzających z kolei wojny, podboje i sztuczne tamowanie wzrostu i obiegu bogactw ludzkości. Widzieliśmy, że w obec, w szerokiej jeszcze mierze, istniejącego w stanie dzisiejszym społecznym pierwiastku nienawiści, patriotyzm nie odegrywa roli wytwórcy jego, lecz jest zjawiskiem współzrędnym ze wszystkimi zjawiskami innemi i wspólne z niemi, od pierwiastku tego właśnie, odbierającym wpływy. Z owego to pierwiastku nienawiści, trwającego w patriotyzmie, tak jak i w innych działach psychicznego życia ludzkości, wynikają fałszywe jego kierunki, lecz wynikają one nie inaczej, jak pod rozlicznemi wpływami, wywieranymi w celach, najczęściej patriotyzmowi postronnych, na uczuciowe władze tłumów, zostające z władzami ich umysłowemi w znakomitej nierównowadze. Ujrzeliśmy następnie, że nie wszystko, co posiada najwybitniejsze nawet pozory patriotyzmu, a przedstawia

go w świetle ujemném, jest nim istotnie; że szaty jego przywdziewają na się częstokroć: amibcyja, duch korporacyi, osobisty lub stanowy interes. Nakoniec, przekonałiśmy się, że, względem wzniesienia wojen i wszystkich towarzyszących im okrucieństw i zniszczeń, patryotyzm odegrywa rolę bezpośredniego czynnika nie zawsze, albo nawet wcale jęj nie odegrywa, lecz, że czynnikami takimi bywają najpowszechniej: mechanizm państwowego ustroju, interes i wola, mechanizmem tym rządzących, żądza osobistych lub stanowych korzyści i, nakoniec, pewien proces natury ludzkiej, wytwarzający, przy danych okolicznościach i wpływach, odpowiednie im stany psychiczne.

Zwróćmy się teraz ku drugiemu z punktów, rozważmy naszej przedstawionych, i postarajmy się rozstrzygnąć pytanie: jakie mianowicie modyfikacje i czynniki umysłowe, społeczne i obyczajowe, doksztalcają patryotyzm do najdoskonalszej zgody z innostronnymi postępami ludzkości, a, uchylając go z pod wpływów ujemnych, fałszywym skierowaniem się jego zapobiegać mogą?

Pierwsza i źródłowa niejako modyfikacja taka spoczywa w poprawie nierównoważnego ustosunkowania uczucia i refleksyi, popędu i woli, tak jednostek składających społeczeństwa, jak, co zatem idzie, i samych społeczeństw; czynniki zaś, poprawę tę sprowadzić mogące, widzieć powinniśmy w kształceniu i wychowywaniu ludów. Kształcenie ludów znaczy w rozumieniu naszym: rozjaśnianie i wyprostowywanie pojęć ich umysłowych mocą oddziaływającej na nie nauki; wychowywanie ich, to potęgowanie i porządkowanie charakterów, a co zatem idzie, czynności i postępów, przez wzmaganie pewnych kategorii wrażeń, a osłabianie kategorii innych, przez poddawanie wrażeń i uczuć kontroli refleksyi i wodzy sumienia, będącego całokształtem pojęć umysłowych, rozświetlonych przez naukę i przyzwyczajęń moralnych, wyrobionych przez wrażenia.

Ktokolwiek wyobraża sobie naukę, jako zbiór wiadomości, służących tylko do zadowolenia właściwej człowiekowi umysłowej ciekawości lub ułatwiających mu zdobycie i upiększenie materialnego jego bytu, — ten określa ją w sposób conajmniej niedokładny. Wiadomości, zdobywane i szerzone przez naukę, nie odegrywałyby w ludzkości roli przeważnej, gdyby cały zbiornik ich nie wytwarzał, w ostatecznym swym wyniku, sposobów pojmowania natury świata i ludzkości, a przez sposoby te pojmowania — nie przekształcał do głębi działania i wzajemnego na siebie oddziaływania różnych władz wewnętrznych człowieka. Bez pojęć umysłowych, wytworzonych przez naukę, czyli — przez poznanie natury świata i ludzkości, nie może istnieć owa: „narada różnych wzruszeń”, wspomniona powyżej, a w procesach psychicznych ludów pierwotnych, więc pozbawionych nauki, nie istniejąca; nie mogą też istnieć ani jasna świadomość wszechstronnej natury celów i pożądań społecznych, ani umiejętność wybierania dróg, któremi do osiągnięcia celów i zadowolenia pożądań dążyć należy.

Pojęcia, tak o naturze świata i ludzkości, jak o różnorodnych zjawiskach natury tej, wypracowywane i szerzone przez dzisiejszą naukę, sprzyjają w szczególności zaprowadzeniu równowagi pomiędzy istniejącym w patryotyzmie, tak jak i we wszelkich innych dziedzinach ludzkiego bytu, pierwiastkiem nienawiści, a powstrzymującą rozrost i wybuchy pierwiastku tego refleksją. Tak np. pierwiastek nienawiści, zawarty w patryotyzmie, samoistnie niekiedy, częściej daleko pod naciskiem działających nań wpływów, najwybitniej i najpospoliciej jeszcze wybucha — w wojnach.

Zobaczymy, jakim jest pojęcie o pochodzeniu, naturze i następstwach wojen, przez naukę dzisiejszą jednomyślnie zatwierdzone, a naprzeciw namiętności i popędu postawione. „Dopóki ludzkość podległa jest dzikości i pierwotnemu stanowi cywilizacyi, dopóty następstwem wojny jest: wytipianie społeczeństw słabych, a uwalnianie silnych od niedołączonych ich członków, — dopóty, w dwojaki sposób ten, odbywa się rozwój drogocennych władz fizycznych i umysłowych, przez wojnę, w grę wprawianych. Później jednak, w dalej już posuniętych fazach cywilizacyi, drugie z działań powyższych dokonuje się całkiem na odwrót. Skoro tylko rozwój i podział pracy ludzkiej dosięga stopnia tego, przy którym pewna tylko część dorosłych członków społeczeństwa obowiązana jest do władania orężem, objawia się wnet dążność ku wybieraniu dla czynności tej osobników najsilniejszych i najpomyślniej utworzonych, a pozostawiania dla sprowadzania potomstwa najsłabszych i fizycznie najniższych. W Anglii, gdzie stosunkowo wojsko jest małowielkie, lekarze odrzucają znaczną część indywiduów, stających do poboru. Okazuje to, iż wojskowość działa niezbędnie w kierunku zesłabnięcia rasy. Gdziekolwiek przez

kilka lat, z kolei, pobor wojskowy wyłącza z pośród ludzkości osobniki najpiękniejsze, — jak się to działo we Francji, — potrzeba zniżenia miary wymagalnego wzrostu dowodzi szkodliwości wpływu, wywieranego, przez system ten, na owe przymioty zwierzęce, będące konieczną podstawą dla rozwijania się zalet wyższego rzędu. Jeżeli zaś sztuczny ten upust krwi społeczeństwu odbywa się i z innej jeszcze strony, jeżeli znaczna część prac najcięższych spada na ludność kobiecą, wyczerpywaną już przez trudy macierzyństwa, natenczas wstępuje w grę drugi jeszcze czynnik fizycznego upadku. I w ten to sposób, po przejściu pewnego, początkowego stadium postępu, wojny, zamiast sprzyjać fizycznemu rozwojowi ludów, stają się dlań przyczyną upadania.”

„Następnie, w stosunku do pracy ludzkiej, wojny, sprzyjając pośrednio rozwojowi przemysłu, przez wytwarzanie wielkich aglomeratów ludnościowych, bezpośrednio wywierają nań wpływ pognębiający. Wpływ ten jest pognębiającym, przez zużywanie rąk i materiałów, które, w kierunku ten nie zwrócone, zasilaćby mogły przemysł; przez zmniejszanie stosunków wzajemnej zależności pomiędzy czynnikami wytwarzającymi i konsumującymi; przez upływanie w koryto inne zdolności organizacyjnych i administracyjnych, które mogłyby stać się użytecznymi postępowi umiejętności i urzędów przemysłowych. A gdy porównamy Spartę, urządzonej całkowicie na sposób wojskowy, z Atenami, które połowę zaledwie urzędów tych posiadały, — albo, jeśli przypomnimy sobie wzgardę dla umiejętności wszelkich, wyznawaną przez epoki, odznaczające się duchem wyłącznie wojskowym, jak np. epoka feudalizmu, nie będziemy mogli zaprzeczyć temu, że wojny nie idą w parze ani z rozwojem przemysłu, ani z postępami umysłowymi wyższego rzędu, które wspomagają przemysł i wzajem są przezeń wspomaganymi.”

„Nie inaczej się dzieje z następstwami czysto już moralnej natury. Z jednej strony wojny wyrabiają wprawdzie przymiot karności, — przymiot zatem, który nietylko sam czasowo jest potrzebnym, ale, który jeszcze służy za środek do nabycia przymiotów, potrzebnych zawsze; z innej strony jednak, — wyrabiają one przymiot ten nie inaczej, jak kosztem przechowywania lub nawet wzmaganie właściwości przeciwspołecznych. Wybuchy, spowodowywane przez pierwiastek egoizmu, niemogą być umniejszonymi przez nic innego, tylko przez pierwiastek współczucia, — otóż czynności wojenne niszczą współczucie, co więcej — rozwijają one egoizm do stopnia tego, na którym zło, sprawione innym, staje się rozkoszą. Członek społeczeństwa, który zokrutniał wśród zabijania i ranienia nieprzyjaciół, okrucieństwo to przynosi niezbędnie do ogniska społeczeństwa własnego. Zdeptane na polach bitew współczucie, nie powstaje już do życia w stosunkach cywilnych. Im więcej ludność przyzwyczała się, w czasie wojen, do zadawania cierpień innym, tem pewniej przyzwyczajenie to przechowa w czasie pokoju; ztąd powstać muszą, w stosunkach społecznych, nieprzyjaźnie, gwałty zbrodnicze i mnóstwo innych, mniej ważnych, niezgód, które sprowadzają dążność ku anarchji i z kolei — konieczność rządów represyjnych. To też, przyzwyczajenia cywilizacyjne, przez uspołecznienie rozwijane, neutralizowanymi są przez przyzwyczajenia antycywilizacyjne, nabywane w wojnach; i w ten sposób, oprócz bezpośrednich śmierci i cierpień, wojna sprowadza pośrednio szereg nieszczęść innych, utrzymując pośród ludności uczucia anty-społeczne.” (Herbert Spencer, *L'introduction à la science sociale*, p. 213–216).

To i wszelkie inne, tego samego rzędu, pojęcia umysłowe, dostatecznie zrozumiane i rozprzestrzenione, utworzyć mogą summę wyobrażeń i przekonań, pełniącą, względem uczuć i popędów, rolę obrończego wału. W obec jasnej świadomości zła i dobra, szkód i korzyści, wypływających z pewnego rzędu działań i postępów, i świadomością tą zrodzonej refleksji, uczucia stać się muszą ostróżniejszymi, a popędy utracić stopniowo gwałtowność swą i bezwzględność. Tym sposobem tylko powstać może równowaga owa pomiędzy uczuciami i umysłowymi władzami jednostek ludzkich, a zatem i społeczeństw, równowaga zapobiegająca przedewszystkiem może — poddawaniu się społeczeństw wpływom i parciom, na uczuciową ich stronę wywieranym. Im większą summą pojęć umysłowych zawładnie społeczeństwo i im rzeczywiście zawładnie nią, to jest: im głębiej wnika one we wszystkie warstwy ludności, tém większe posiadzie prawdopodobieństwo, iż patriotyzm jego pchniętym nie zostanie w kierunku fałszywe, przez umiejętnie na uczuciową stronę jego oddziaływające, a postronne mu interesy i namietności.

Równowaga ta przecież pomiędzy uczuciami a umysłowymi władzami jednostek i społeczeństw, którą wytworzyć może tylko głębokie wsiąknięcie w grunt społeczny pojęć umysłowych, przez naukę wyrobionych, chwiejną i łatwemu nadwężeniu podlegającą być musi zawsze, ilekroć, wśród samychże władz uczuciowych, nie wytworzy się i nie utrwali przewaga miłości nad nienawiścią, co najmniej, — równowaga egoizmu i współczucia. Nienawiść ustępować może miejsca miłości i współczucia, zamykać egoizm w pewnych nieprzekraczalnych granicach, tylko mocą ćwiczenia i potęgowania wrażeń kategorii pewnych, a przersedzania i pogębiania im przeciwnych; mocą też wyrabiania obyczaju, smaku i przyzwyczajień, wzrostowi współczucia, a zanikaniu nienawiści sprzyjających. Działalność w tym kierunku dokonywana jest wychowywaniem ludów. Wychowanie ludów stanowi konieczną podstawę dla ich wykształcenia; w niem pojęcia umysłowe znajdują grunt, w którym silnie i trwale zakorzeniać się mogą i ochrony, które je od przemienienia się w zgłoskę martwą strzedz mają. We współczesnym nam stadium cywilizacji, wychowywanie ludów mniej jeszcze posiada wartości społecznej, czyli: na niższym jeszcze znajduje się stopniu rozwoju, niż ich kształcenie. Tłómaczy to jasno: dla czego w takich nawet społeczeństwach, które posiadają już znaczną sumę pojęć umysłowych, pierwiastek nienawiści przeważa potężnie nad pierwiastkiem współczucia. Nie dowodzi to bynajmniej, jak chcą twierdzić niektórzy, bezsilności nauki i wytwarzanych przez nią pojęć na etyczne skierowanie się ludzkości, lecz uwyrażnia tylko związek nierozzerwalny, zachodzący pomiędzy działaniami umysłów i charakterów i konieczność zaprowadzenia w charakterach równowagi egoizmu ze współczuciem dla utrzymania takiejże równowagi pomiędzy umysłem, a uczuciem. Że obecne wychowywanie ludów, dla celów i z przyczyn wielu, nad którymi rozszerzać się nie możemy, odbywa się jeszcze, w kierunku nadawania nienawiści, przewagi nad współczuciem, dowieść tego mogą dwa tylko, z pomiędzy mnóstwa innych, zaczerpnięte przykłady: panujący system historycznego nauczania i równoległe wyrabianie w młodych pokoleniach przyzwyczajień, wręcz sprzecznej z sobą natury.

Śmiało, zda się, rzec można, że, będący dziś w użyciu powszechnym, sposób nauczania historii, umyślnie lub nieumyślnie, lecz prawie wyłącznie, zmierza do obudzania wrażeń nienawiści, do wydobywania z głębin istoty ludzkiej, przytłumionych przez cywilizację, popędów napaści, chciwości i zemsty. Dzieje i piśmiennictwo Greków i Rzymian, stanowiące główną osnowę kształcenia młodych pokoleń, ukazywane są przeważnie, jeśli nie wyłącznie, ze strony, napełniających je, różnorodnych, a zawsze groźnych i krwawych kolizyj. Któż strona dziejów Grecji, przed pamięcią i wyobraźnią uczniów, przesuwaną bywa częściej i rozległej: ta, która przedstawia nieustanne zawiści, współzawodnictwa, walki, czy ta, na tle której duch grecki, zgłoskami arcyzmu i filozofji, nakreślił pełne łagodnej wielkości słowa: „spokój jest pięknoscią”? Któż mozolnie i długo nie uczył się kolei i perypetyj wojen Punickich i nie klękał duchem przed Scypjonem Afrykańskim, zasypującym w gruzach kwitnącego miasta setki tysięcy ludności, broniącej praw swych do życia i pracy? Lecz komuż przyszło na myśl, naprzeciw obrazu tego, umieścić przed młodemi oczami, obraz następstw złowrogich, które Rzym ściągnąć musiał dla siebie i ludzkości, przez zniszczenie rywalki swej, lecz też i współpracownicy? Któż pomyślał, aby wrażenie nienawiści, względem pokonanych, objawiające się radością ze zwycięstw Scypjona, przytłumić w młodym sercu wrażeniem litości, obudzonej niezmiernym bólem okrzyku: *Delenda Cartagena!* Dosyć jest posiadać sumę wiadomości taką, jakiej udziela pierwiastkowe nauczanie, aby wiedzieć na pamięć: ile wojen wytoczył i ile bitew wygrał Juljusz Cezar; lecz trzeba studyować naukę prawoznawstwa w najwyższych jej sferach, aby dowiedzieć się: co, w interesie samego Rzymu, Cezar uczynił dla ludów, przez Rzym podbitych. W nauczaniu dziejów Izraelskich zarówno, będących znowu podstawą wychowania religijnego, Księgi Sędziów i Królów, przepelnione obrazami walk, okrucieństw i morderstw, pierwsze zajmują miejsce; lecz jakże w niewielkiej liczbie dziecięcych i młodzieńczych istot zadrga wrażenie współczucia, wywołane słowami Proroków, nauczających, jako potęga w obec słabości dobrą być powinna; jako niewola bezprawiem jest i zadatkem upadku; jako kiedyś włócznie i dzidy zamieniają się w plugi, a bazyliszek uszanuje igrającą przy gnieździe jego rękę dziecięcą. Cóż jednak, gdy nauczanie historyczne, od tej dalekiej i nikogo już bezpośrednio nie dotykającej przeszłości, przechodzi w czasy

nowsze, — w czasy, z których żyjące dziś narody czerpią prawa swe, dziedzictwa i chluby! Tu despotycznie już panują obrazy i wyobrażenia natury takiej, która, w upajanych nimi ustrojach, wzniecać może wyłącznie wrażenia pychy i wzdardy, tych nasion uwielbienia samego siebie, a pomiatania prawami i wartością innych. Mniejsza o to, jakie przysługi społecznieniu i cywilizacji, ledwie powstającej do życia Europy, przyniósł Karol Wielki! Niemcy i Francja w zażartym a dotąd trwającym sporze odbierają go sobie wzajem, dla tego, aby, udowodnione posiadanie go, udowodniło prawa ich do pewnych dziedzictw i chwał. Wprzód zanim młode pokolenie francuzów lub niemców dowie się o istotnych zasługach męża tego, dowiaduje się, iż obowiązaniem jest do odbierania chwały wydania go przeciwnemu plemieniu, a wiadomość ta przynosi mu z sobą zawistne i nienawistne wrażenia. W ten to sposób, każdy ustęp z dziejów średniowiecznych i nowożytnych, każda wielka scena dziejowa, każda zasługa lub wina, znacząca karty życia współczesnych narodów, w kraju każdym znajduje tłumaczenie inne, a zawsze takie, że wytryskują zeń żuźle wrażeń, mające w przyszłości: wzniecić pożary odpowiednich im namiętności. W ogóle, z pomiędzy dwu strumieni dziejów ludzkich, z których jeden huczy walkami, gore pożogą i grzmi złorzeczeniem, a drugi, na spokojnych falach swych, niesie naukę, sztukę, rozwijającą się wciąż i w miliony gałęzi rozrastającą się pracę i myśl ludzką, — historyczne nauczanie młodych pokoleń posługuje się jednym tylko, drugi pozostawiając w cieniu tak dalece, że oddalonym i przyćmionym widokiem swym budzić nie może żadnych wrażeń i żadnych wychowawczych wywierać wpływów. Zresztą, system taki historycznego nauczania, bynajmniej naukowym nie jest. Faktów, dat i imion własnych, zapelniających nauczanie to, a w żadną syntezę nie związanych i żadną uspołeczniającą myślą nie napojonych, zwać nie podobna umysłowem, ani żadnem pojęciem. Jest to zaledwie pierwszy podkład pod istotną umiejętność historii, — podkład przecież, na którym nic już więcej wznoszonym nie bywa, a z którego unoszą się gorzkie pary owego morza, które niegdyś zalewało pierwotny byt ludzkości. Szerokie rozłożenie na przestrzeni społecznej podkładu tego wydaje się oświatą, w gruncie jednak jest jeszcze zaledwie próbą jęj, jednem z pierwszych stadyów jęj rozwoju. Czyliż więc dziwnem jest, że, gdy w tak ważnym i tak szerokie miejsce zajmującym dziale wychowania, pojęcia umysłowe są nieobecne, a pierwiastek współczucia, przez beczynność, w jakiej go pozostawiono uspionym i zesłabym, w psychicznych istotach obywateli krajów, nie odbywa się „narada wzruszeń różnych”, lecz, że podlegają oni tylko lub przeważnie jednej, najgorliwiej w nich ćwiczonej, wzruszeń kategorii? Tu zarzucić można, że przecież wzruszenia, przywołujące do życia pierwiastek współczucia, obudzanemi są w członkach społeczeństw, przez nauczanie religijne; że nauczanie to, stawiając przed wyobraźnią pokoleń obrazy miłości, pokory, zaparcia się, poświęcenia, samo już, bez współpomocy innostronnych czynników wychowawczych, zdolnem jest wytworzyć przewagę współczucia nad nienawiścią i egoizmem.

Tak zapewne; nauczanie religijne mogłoby, w znacznej przynajmniej mierze, przyczynić się do otrzymania tych zbawczych dla ludzkości wyników, gdyby w wychowywaniu ludów nie istniał drugi czynnik, wpływający na nie w kierunku ujemnym, mianowicie: równoległe rozwijanie w nich przyzwyczajień i upodobań najsprzeczniejszej z sobą natury moralnej.

Sprzeczność tę zauważył, w jednym z dzieł swych, John Stuart Mill, pisząc o młodych lordach angielskich, którzy po wysłuchaniu, w ścianach domowych, długich i budujących nauk o miłosierdziu i litości, wprost od nauk tych udają się do parków, kędy, ścigając i mordując zwierzęta, ku zabawie ich tam zgromadzone i najnielitościwiej dręczone, nabywają przyzwyczajień, wręcz naukom powyższym przeciwnych. Nie przeczy my, że dręczenie i mordowanie zwierząt, nie z potrzeby, lecz dla zabawy dokonywane, zaprawia tych, którzy oddają się tej zabawie, do obojętnego spoglądania na rozlew krwi i męczarnie, do znajdowania nawet w widoku tym pewnego gatunku rozkoszy. Wybitniejszy jeszcze przykład tego, niż polowania angielskich lordów, przedstawiają walki byków i kogutów, istniejące i stanowiące dotąd najpopularniejsze źródło rozrywki w wielu krajach, ludność których, pracowicie zkądinad jest przyzwyczajaną do wstępu względem wszystkiego, co jest morderstwem, krzywdą i dręczeniem. Lecz, o ileż szersze i silniejsze wpływy wychowawcze niezgodność ta przyzwyczajień wywierać musi, ilekroć znajduje się w stosunkach międzyludzkich. A znajduje się w nich ona niezmiernie często. W wychowaniu domowem popolitym wielce bywa zwyczajem: nauczać dzieci litowania się nad żebrzący-

mi nędzarami i własnoręcznego udzielania im pomocy, czyli jałmużny. Z drugiej jednak strony, najpospolitszą też pod słońcem jest rzeczą, iż dziecię, które przed chwilą litowało się nad żebrakiem i wspomagało go, z tych samych ust, które w niem litość tę i żądę niesienia pomocy obudziły, uczy się wzgardy i nienawiści, względem licznych kategorii istot ludzkich, względem np. niższych klas społeczeństwa lub innowierców. Codziennie, wraz po obudzeniu się i przed zamknięciem powiek do snu, dziecię powtarza wzniośle słowa Modlitwy Pańskiej o win odpuszczeniu, piękność zresztą i słodycz przebaczenia przedstawianą mu bywa za pośrednictwem odpowiednich ustępów Ewangelji; — lecz, w innych momentach dnia i na innych kartach księgi, do nauczania go przeznaczonej, słyszy i czyta ono o piekle, dowiaduje się zatem i zwolna do myśli tej przywyka, że Bóg nie przebacza. Toż samo z pokorą. Młode pokolenia przyzwyczajanymi bywają z jednej strony do milczącej uległości i spokojnego przenoszenia zadawanych im upokorzeń, krzywd choćby; z drugiej jednak, — pilnie nauczaniemi prawidła, zapisanego w kodeksie honoru, które, za niepomszczenie otrzymanej obelgi okrywa hańbą, a nawet ukorzenie się przed samą wyższością czyjąś poczytuje częstokroć za brak, tak zwanej, osobistej godności. Toż samo z ową godnością człowieczą, pojętą w stosunku nie do jednostki już, lecz do całego rodu ludzkiego. Z jednej strony, umysły ludzkie przywykają do pojmowania ludzkości nietylko w oderwaniu od całego rzędu istot organicznych, — lecz, w niezmiernym, wzrokowi niedościgłym, nad nie wyniesieniu; ztąd wynika pojęcie godności człowieczej, oparte na najwyższych właściwościach ludzkiej natury, takich jak: inteligencja, zdolność do uspołeczniania się, współczucie i współpomoc. Z innej jednak strony, też same umysły, w skutek udzielanych im nauk i nadawanych przyzwyczajzeń, uczą się cenić, wyżej nierównie nad istotną ich wartość, przymioty czysto zwierzęce, mianowicie: siłę i odwagę fizyczną; siłę i odwagę, pojętą nietylko jako podstawę dla rozwoju władz i przymiotów wyższych, jako środek do wykonywania prac odpowiednich, do słusznego odpierania napaści, ale także i przede wszystkim, jako narzędzie do zadość uczynienia nienawiści i zemście, do otrzymania pożądanego, — a któż pyta: czy prawych? zdobyczy, do odnośzenia zwycięstw, w krwawych walkach, bez celu choćby, wprost dla zabawy toczonych, czego przykład przedstawia ulubione do dziś dnia w Anglii bokserstwo, a w Hiszpanji gromienie na arenach publicznych zwierząt dzikich, przez atletów, umyślnie w celu tym kształconych, a wynagradzanych pełną zapalą miłością i czcią ludności.

Przykładów podobnych, przedstawiających, sprzeczne całkiem ze sobą, prądy nawyknień i upodobań, wlewane w psychiczną istotę ludów, przytoczyćby można mnóstwo. Wyżej wymienione wystarczą jednak do utworzenia pojęcia niejakiego o tém, jaki bezład i jaką chwiejność wpływy wychowawcze podobne wytwarzać muszą w charakterach i jak bardzo utrudniają one i umniejszają wpływ na charaktery te, samych pojęć umysłowych. W sprzecznych przyzwyczajeniach i upodobaniach zawarte, sprzeczne sobie pierwiastki, toczą we wnętrzach ludzkich walkę nieustanną; walkę, która, w skutek niewygasłych jeszcze w naturze ludzkiej uczuć i popędów pierwotnych, jak też w skutek wielu przyczyn, w obecnych formach bytu ludzkości zawartych, przechyla się wciąż na stronę nienawiści, egoizmu, okrucieństwa i pychy. Od ulepszeń i postępów kształcenia i wychowywania ludów, za pomocą których jedynie zaprowadzoną być może w psychicznych istotach ich równowaga uczucia i umysłu, a przewaga miłości nad nienawiścią, zależy udoskonalenie patriotyzmu, zmniejszenie lub całkowite unicestwienie fałszywych jego kierunków. Ulepszone, szerzej i harmonijniej rozwijane kształcenie to i wychowywanie znieść też musi stopniowo jedną jeszcze przeważną przyczynę, zarażającą patriotyzm pierwiastkami nienawiści i pychy, mianowicie: troskę o byt własny i trudność w rozwijaniu i udoskonalaniu bytu tego, którym społeczeństwa niektóre dziś jeszcze są podlegle.

I tu właśnie jest punkt zetknięcia się patriotyzmu z kosmopolityzmem; punkt, na którym kosmopolityzm, zrozumiany jako przyznanie każdej z odrębnych grup ludzkości praw do indywidualnego bytu, jako solidarność, współpraca i wzajemne dla siebie współczucie ludów, przynieść może patriotyzmowi ważne udoskonalenia, przez samo unicestwienie psujących go przyczyn. Dziś, w obec pewnych położzeń i zawiłań, ci nawet, którzy najprzeciwiejsi są wzniesieniu w patriotyzmie ogni nienawiści, widzą się przeciw nim bezsilnymi. Siła rzeczy, nieprzeparta moc natury ludzkiej pokonywa usiłowania ich; w smutne, bo pełne srogich wątpliwości, zadumy wprawiają ich zadawane im pytania: ażali nie istnieją cele, pamięć o których podtrzymywaną być winna kosztem wszelakim? ażali

nie ma rzeczy tak wielkich, iż chronić je od upadnięcia w gruzy godzi się za pomocą podpór, z zatrutych choćby żelazców sporządzonych? Daremnie głoszą oni, że nienawiść, czemkolwiekby natchnionemi były posługujące się nią dłonie i jakimikolwiek byłyby ostateczne żądania rozplamionych przez nią serc, posiada w sobie zawsze coś niebezpiecznego, coś trującego, coś, co społeczeństwa zawraca daleko wstecz... Panująca, w położeniach podobnych, niezmierna przewaga namiętności nad refleksją i osłabiające umysł nieustanne wpatrywanie się w jeden punkt wyłączny, z pominięciem wszystkich innych punktów umysłowego i etycznego horyzontu, wprawia społeczeństwo w stan rozjątrzenia i krótkowidztwa takiego, iż tych, którzy odradzają mu nienawiść, posądza ono i oskarża o nienawidzenie, co najmniej, o lekceważenie praw jego i dążeń. Tu więc, jak wszędzie, kędy panują przyczyny wyższego rzędu, indywidualne usiłowania działać mogą niewiele, poprawy zaś w zwichniętym ustosunkowaniu wewnętrznych władz społeczeństwa oczekiwać można tylko od zniesienia samychże owych przyczyn.

Z tego samego źródła pochodzi też najpospoliciej i samouwielbienie narodowe, ów fałszywy też, a niezmiernie zgubny kierunek patryotyzmu; pochodzi on ze źródła tego przez to panujące w naturze prawo oddziaływania, które w upokorzonym wzniesia niezmierną żądę wywyższenia się, a doświadczającego złej doli popycha do składania światu przeróżnych powodów, że zasługuje na dolę lepszą. Zresztą, widok cierpień i upokorzeń potęguje, w indywidualach pewnych, współczucie do stopnia tak wysokiego, że przenoszących je widzieć już one nie mogą inaczej, jak w aureoli świętości, na piedestałach bohaterstwa, w obłokach apoteozy. Potężne to współczucie rodzi niekiedy natchnienia twórcze, plody których dopomagają z kolei wzrostowi samouwielbienia; kieruje też ono piórem historyków i zmusza je niejako do malowania obrazów, w których światła skupiają się na plan pierwszy, a cienie nikną w niejdojrzalnych prawie głębiach perspektywy. Względem drugiego tego, z pomiędzy fałszywych kierunków patryotyzmu, czynnikami udoskonalenia mogą być nowe zwroty, przyjęte przez sztukę i dziejopisarstwo. Zwrot sztuki ku realizmowi, mającemu przedewszystkiem za zadanie: poszukiwanie i ukazywanie prawdy w naturze i życiu, — prawdy wszelkiej, tak jasnej, jak ciemnej, tak pocieszającej, jak smutnej, utrudnia w sposób szczególnie bezwzględne idealizowanie tak przeszłości narodowej, jak współczesnego stanu społeczeństwa, a na lutnie wieszczów samych, obok strun chwalby, naciąga struny surowych upomnień. Dziejopisarstwo znowu, poddane w czasach najnowszych krytyce, badającej źródła dziejowe i porównywującej je pomiędzy sobą, wzbogacone zresztą wielkiem rozmnożeniem się źródeł tych, przez ułatwiony przystęp do zawierających je zbiorów, a także przez sprawiedliwszą wartości ich ocenę, ściślej niż kiedykolwiek liczyć się musi z prawdą, lepiej niż kiedy widzialną, i samo więc zabezpieczone od złudzeń, coraz mniejszą ich dozę w umysł społeczny wlewać może.

Takimi są modyfikacje i czynniki społeczne, od których udoskonalenia patryotyzmu i uniemożliwienia fałszywych kierunków jego spodziewać się należy. Łudziłby się przecież srodze, ktokolwiekby mniemał, iż niezmiernie a wielostronne postępy te, szybko i łatwo osiągniętymi być mogą. Szybkość i łatwość osiągania celów i pełnienia prac wewnętrznych, nie są bynajmniej udziałem ludzkości. Tu szczególnie, wszystko rozwija się wśród mnóstwa przeszkód, w tysiącznych perypetyach cofania się i mozolnego znowu wybijania się naprzód. Nauka powstaje, potężnieje, wytwarza pojęcia umysłowe i oddziałuje przez nie na psychiczny ustrój ludzkości bardzo powoli. Dla czego? Określa to w sposób następny jeden z najpoważniejszych jej przedstawicieli. „Nauka wzrasta powoli i stopniowo, bo zadanie jej nie ma nic wspólnego z samorzutnością ludzkiego ducha, czerpiącego wszystko z samego siebie, lub z pierwszego spojrzenia na całość wszechrzeczy; zadaniem jej są: spostrzeżenia, metody, teorie. I wtedy dopiero, gdy zdobędzie ona stałość i potęgę bytu, a jasność widzenia, czynność jej istotna rozpoczyna się i staje bardzo poważną, nie tylko względem zastosowań, które umożliwia, ale także w dziedzinie umysłowości, a przez to i w dziedzinie etyki. Podówczas, w bezgranicznej otchłani wszechświata, wyznacza ona ziemi i ludzkości miejsce im właściwe; wskazuje człowiekowi świat, poddany wiekuiestej prawidłowości, wytworzonej przez niewzruszone prawa; zadawalnia namiętność jego do cudów, przez danie mu nad przyrodą mocy panowania, a łagodząc względem niego żywioły zewnętrzne, łagodzi też własną jego istotę. Podówczas to wpływ nauki rozlewa się na wszystkie rzeczy wielkie: na religię, politykę, filozofie, wtedy to staje się ona zwieńczeniem cywilizacji, która bez niej pozostaje w wiecznym dzieciństwie, a zatrzymu-

je się w rozwoju swym wraz z jęj zastojem. Nauka ukazuje się późno i postępuje powoli; wszystko też zaczyna się bez niej, a nic się bez niej nie kończy.” (Littré, *Fragments de philosophie positive*, p. 178–179.) Nauka powoli rozlewa na ludzkość kształcące swe wpływy, nietylko jeszcze dla tego, że tworzyć musi spostrzeżenia, metody i teorie, zanim osiągnie zwińczenia swego, którem są pojęcia umysłowe, ale i dla tego jeszcze, że wtedy nawet, gdy pojęcia umysłowe wytworzonymi już są i na silnych podstawach opartymi, społeczeństwa przyswoić je sobie mogą tylko wtedy, gdy posiadą dostatecznie gruntowną i szeroką podstawę naukowych wiadomości. Gruntowność i szerokość podstawy tej zostaje w stosunku do przeniknięcia wiadomości naukowych we wszystkie klasy społeczeństwa, czyli: do oświaty nietylko zwierzchnich i płytkich warstw społecznych, ale całego ludu. Dla tego to zapewne, oświecanie ludu, czyli prowadzenie go przez wiadomości naukowe do umysłowych pojęć, najwyższą posiada wagę w oczach wszystkich prawie społeczeństw nowożytnych, uwiadomionych już do pewnego stopnia o wpływie, który na szczęście ich i doskonalenie się wyrzucić może sprowadzenie lepszej, niż dotąd, równowagi pomiędzy różnymi władzami psychicznej istoty ogółu. Dla tego też, oświecanie ludu poczytywanem być powinno za najważniejszy może obowiązek patriotyzmu. Z jednej bowiem strony, zabezpieczając uczucia patriotyczne od fałszywych kierunków i zgubnych wybuchów, a z drugiej, rozniecając i utrwalając uczucia te przez rozprzestrzenienie odpowiednich pojęć, uchronić ono może społeczeństwa od dwu klęsk przeciwnych sobie, lecz zarówno im wrogich: od szału i apatii, od samouwiłbienia i samozatraty. Lecz oświecanie ludu wszędzie, w tych nawet krajach, które zwą się najoświecenijszymi, przedstawia dzieło zaledwie i od niedawna rozpoczęte. Droga przed nim długa i trudności pełna, w obec szczególnej płałaniny interesów, namiętności i dążeń różnych, które stawia przed nim sztuczne zapory. Cóż jednak z wyższymi warstwami społeczeństwa? Tym także doścignięcie i należyte przejęcie się pojęciami umysłowymi niezmiernie jest trudnym, dla przyczyn innych, z których przeważnymi są: głęboko wkorzenione a nauce przeciwne, wyobrażenia i wierzenia, i rozleniwiające umysł, a krąg widzenia ścieśniające, wpływy bogactw lub dostojęństw.

Niemniej powoli od sposobów kształcenia społeczeństw postępować i wyższej doskonałości dosięgąć mogą sposoby ich wychowywania. Obie zresztą czynności te są tak ściśle związane z sobą i wyniki, sprowadzane przez każdą z nich, tak bardzo wpływają na wartość wyników, sprowadzonych przez drugą, że wszelkie skrzywienie lub zatamowanie czynności kształcenia krzywić i powstrzymywać musi najlepsze choćby zkałdinąd wpływy wychowawcze; i na odwrót — ze złych wpływów wychowawczych wytwarzają się, dla najgorliwszego choćby kształcenia, krusze i krzywe podstawy. Skoro zaś odmiany nieprawidłowych stosunków międzyspołecznych oczekiwać można tylko od rozpowszechnienia się pojęć i uczuć zdrowego kosmopolityzmu, — pojęć i uczuć, rozwój i postępn których zależnym też jest od rozwoju i postępn kształcenia się i wychowywania ludów, rzecz prosta, iż to także źródło fałszywych kierunków patriotyzmu wielce tylko powoli wysychać i znikać może.

Wszystko tu więc, w obecnej fazie życia ludzkiego, zostaje w stanie zacząłkowym; wszystko jeszcze poddanem jest pracy wyrabiania się, wybijania się naprzód, wywalczenia sobie odpowiednich dróg i narzędzi. Wszystko tu jeszcze, owinięte w tęczowe pieluchy pragnień i nadziei, na skłonie widnokręgu jaśnieje światłem wschodzącej jutrzeńki. Południe jeszcze daleko, a tembardziej ten uroczysty moment dnia, w którym żeńcy usiądą w ciszy i szczęściu, aby spoczywać owoce prac i boleści, lecz czy tylko własnych? o! kędyż, w jak niezliczonych, a zapomnianych mogiłach, w jak bezpowrotnej, nieścignionej rozsypce będą podówczas ogromne tłumy tych, którzy na głębn ludzkości, przez długie wieki, potokami leli krew, pot, łzy i myśli!...

Lecz mocą niezłomnych, a tym razem dobroczynnych właściwości natury ludzkiej, oddalona przyszłość ta, to według potężnego określenia poetki:

„Świt słoneczny, świt daleki,
Do którego wszystkie wieki
Wyciągają swe ramiona.
Czyn zwinęty, jak zawiązek
W tajemniczym myśli kwiecie,

Prąd, co ruchy budzi w świecie,
Wznosząc sztandar: obowiązek,
Sny narodów, ludów hasła,
Zapał walki — klęsk pociecha,
Wiara ziemi nie wygasła”...

(M. Konopnicka, *Przeszłość i przyszłość*)

Dla czegoż więc przyszłość niema być świtem słonecznym, prądem ruchy budzącym, sztandarem obowiązku, zapalem walk i klęsk pociechą, w stosunku swym do idei jednej, skoro wszystkim tem jest, dla wszystkich na ziemi uczuć i spraw, idei i ideałów? Dla wszystkich. Któż bowiem, w dzisiejszym stanie społecznym wskazać zdoła jedno choćby skończone w sobie i kluczem mądrości zamknięte pojęcie, albo wyrosłe do naturalnego wzrostu swego i koroną doskonałości zwieńczone uczucie? A czyliż ludzkość jest dość bogatą, aby ze skarbcza swego bezkarnie wyrzucać mogła klejnoty, dla tego, iż oczyszczenie ich ze wszelkiej rdzy i skazy długiego czasu i wielkich trudów wymaga? Nie; gdyby nawet, co jest nieprawdopodobnym, w skutek umowy jakiejś i zbiorowego postanowienia, uczynić to chciała i zamierzała, chęci jej i zamiary unicestwionemi byłyby przez instynkt zachowawczy, stojący na straży wszystkiego, co byt jej utrwałać i udoskonalać może i przez nieśmiertelny ów pociąg ku oddalonym czasu perspektywom, który rozkazuje jej dla przyszłości pracować i cierpieć, przyszłością pocieszać się i skrzepiać.

Tu jednak zmienimy ustawienie obrazu, aby przypatrzeć się mu ze strony przeciwnej, aby przez chwilę choćby utopić wzrok w bijących od niego blaskach, gdyśmy na skazach jego tak długie zatrzymali spojrzenie. Zobaczymy, jakie usługi wszechstronnie pojętej cywilizacji oddają uczucia i pojęcia, zawarte w patryotyzmie, jak i o ile dopomagają one jednostkom i społeczeństwom do wdzierania się ku szczytom, zamieszkiwanym przez szczęście i doskonałość. Wpływy i przysługi patryotyzmu zapisane są na kartach dziejowych imionami całego rządu bohaterów i wieszczów. Lecz na szlak ten gwiazdzisty przelotne tylko rzucimy wejrzenie. U najbliższego nam już krańca jego, pokłonem, czci pełnym, powitamy tak czarowną, że aż przez wieki za cud uznawaną, postać Orleańskiej Dziewicy; z podziwem nad wielkością natury ludzkiej, gdy dosięga ona pełni wzrostu swego, spojrzymy na oblicze Wilhelma Orańskiego, tego nieustraszonego szermierza sprawiedliwości, którego spółcześni nazwali ponurym, bo cały żywot jego okryty był jako chmurą, niedołą milionów; przesuniemy wzrok nasz po galerii wielkich mężów, którzy, jak: Waszyngton, Jefferson, Franklin, u końca z. w. rozświecili drugą półkulę ziemi światłem niezmiernych zasług, połączonych z idealną bezinteresownością; przychylimy ucha ku rozpaczliwym, a jednak podniebiskim dźwiękom, wychodzącym z lutni Roberta Mora; na mgnienie oka choćby wciągniemy w pierś naszą oddech genjuszu wraz z pieśnią Adama. I jeszcze, pełne szacunku i wdzięczności wspomnienie pošlemy tym wszystkim, którzy, poczynając od Herodota i Tacyta aż do Macauleya, Thiersa, Riegera, Palackiego, Lelewela i t. d., istnienia całe spędzili w pyłach księgozbiorów, w nocach bezsennych, w trudach umysłu, a umartwieniach ciała, dla tego, żeby wyswietlić i z fałszów oczyścić jakąś kartę dziejów ojczystych, mającą być dla społeczeństw ich nauką lub pociechą, przestrogą lub zachętą, a dla ludzkości całej — ziarnkiem, do zbiornika wiedzy wrzuconem; i tym także, którzy wielkie mienia swe i ogromne trudy poświęcili wznoszeniu zakładów i tworzeniu instytucji, mających pchnąć naprzód oświatę, moralność lub dobrobyt rodzinnego ich kraju; i tym, którzy o interesach ogólnych myśląc wtedy jeszcze, gdy nad głowami ich wybijała godzina śmierci, obumierającą dłonią darzyli społeczeństwa swe płonami, zebraniami przez pracę całego życia; i tym nakoniec, a może najbardziej, którzy na rzecz poprawy, bezpieczeństwa i szczęśliwszej przyszłości krajów swych, zrzekli się dobrowolnie przywilejów, odziedziczonych po przodkach, a w stosunki społeczne wprowadzali reformy, przeciwne osobistym ich korzyściom i chlubom. Spójrznie to przecież krótkie i wzmianka pobieżna; jakkolwiek bowiem, w obec tych olbrzymów ludzkości, dziwnie maleją bezimienne gromadki, protestujące przeciw temu, co było żywotów ich rdzeniem, mocą i ognistem skrzydłem, to jednak, w zapatrywaniach się socyologicznych, z powodu wyjątkowości swej, za typy, a więc i za dostateczne dowody uchodzić oni nie mogą. Były to bez wątpienia organizacje wyjątkowe, charaktery wielkie i wielkie talenty, wspomagane przytem, w większości wypadków, szczęśliwymi warunkami wielkich po-

łożeń i bogactw. Były to najwspanialsze zapewne, lecz też i najmniej liczne wcielenia tych uczuć i pojęć, które, gdyby ich tylko istnienie sprawiały, jużby przez to samo zasługiwały na cześć i straż obronną, lecz których waga cała przechyla się owszem w inną stronę, w tę mianowicie stronę, kędy, na rozległych przestrzeniach społecznych, zapanował człowiek przeciętny. Tu są przestrzenie najrozleglejsze, a na nich zamieszkuje ogromna liczebnie większość ludzkości. Tu charaktery składanymi są ze skłonności niewyraźnych, mięsanych i toczących z sobą leniwe walki; tu, na łonie powszednich trosk i drobiazgów, umysły usypiają łatwo, wielkie natchnienia przybywają rzadko, suche i ciasne samolubstwo, w pogoni za rojem drobnych interesików i zachcianek, wypracowuje odpowiednie naturze swej namiętności i przyzwyczajenia; tu też niebezpieczeństwo zastoju i rozkładu jest najgroźniejszym, a wszystko, co służyć może za bodziec do doskonalenia się i zmężniania, najbardziej potrzebnym i pożądanym. Otóż, zdaniem naszym, w sferach tych, tłumnie napelnionych ludźmi miernego wzrostu, patryotyczne uczucia i pojęcia spełniają czynności niezmiernej wagi i w których pełnieniu nic ich zastąpić nie może. Pierwszą i najważniejszą może z czynności tych jest: rozszerzanie widnokręgów umysłowych i moralnych przed oczami, które, inaczej, skłon niebios za kraniec świata poczytywałyby musiały. Pod przewodnictwem uczuć tych i pojęć ogromna większość ludzi zaprawia się do spoglądania w rozległą dal, do zataczania myśłą, pragnieniem i dążnością, szerszych nierównie kręgów w przestrzeni i czasie, niż ciasny kąt ich rodzinny i krótki moment osobistego ich istnienia. Są one, dla niezmiernej większości ludzi, owym bajecznym kobiercem, który porywa ich z niziutkiego szczytu rodzinnej dzwonnicy, lub z powszedniego zamętu najosobistszych spraw i wzmocnionych, rozgrzanych, niesie w strony dalekie i w czasy dalekie, tam, kędy bogacą oni umysły swe poznaniem mnóstwa zjawisk i stosunków, kędy na sercach ich przeszłość wiekowa gra czią i wdzięcznością, a przyszłość odległa — najwznioślejszemi z trwóg i żądań ludzkich. Przez to rozszerzanie widnokręgów umysłowych i moralnych, czyli: przez wzbogacanie umysłów i potęgowanie pierwiastku współczucia, nie tylko rozszerzają się i ulepszają psychicznie wnętrza istot ludzkich, ale także zwiększa się summa i polepsza się gatunek ludzkiej pracy. Summa pracy powiększa się przez udzielenie jęj podpory i bodźca obowiązku, a gatunek jęj ulepszonym jest przez wrzucenie w nią iskry miłości i zapału. Wiedząc o celach i przyczynach, dla których pracować powinien, człowiek miernej woli mężniej boryka się z pociągającą go ku beczynności sennością ducha i ciała i łatwiej je przezwycięża; płonąc zaś miłością ku celom tym i żądzą, aby osiągniętymi one zostały, wlewa on w pracę całą możliwą gorliwość swą, składa w jęj dokonaniu najwyższe swoje ambicje. Obywatelskie tylko, więc patryotyczne, uczucia i pojęcia zdolne są najniższemu nawet pracownikowi udzielić tęj siły ożywiającej i tęj uszlachetniającej dumy, którą daje myśl o uczestnictwie w jakimś zbiorowym dziele, o rzetelnem spłacaniu zaciągniętych długów, o wiernem a usilnem służeniu czemuś — ukochanemu. Siła ta, rozszerzająca umysł i serce, a wzmagająca gorliwość ku pracy i ułatwiająca rzetelne jęj wykonanie, jest zarazem siłą porządkującą wewnętrzne popędy, żądze i namiętności ludzi, kierownictwu jęj poddanych. Przywiązanie tylko do zbiorowej całości i znajomość natury jęj i położenia udzielić może członkom jęj takiego stopnia panowania nad sobą samymi, ażeby, na widok groźb lub pożytków ogółu, powściągać i trzymać na wodzy umieli osobiste pociągi swe i wstręty. Jest to źródło i szkoła tęj karnośći moralnej, która, wśród najgwałtowniejszych uniesień, nakazuje ostrożność i baczność, z uspienia budzi, z omdlenia trzeźwi, bojaźni i żalości milczeć rozkazuje. Wszystkie zaś razem wpływy te i oddziaływania uczuć i pojęć obywatelskich, nadają im moc szczególną budzenia i wyzyskiwania w istotach ludzkich wszystkich, istniejących w nich, zaczątków mężstwa, wspaniałomyślności, wierności, wytrwania. Przez budzenie to i wyzyskiwanie, czyli: przez nieustanne ich ćwiczenie, słabe zrazu i o niepewnem istnieniu zaczątki nabywają częstokroć wielkiej potęgi, a ludzie, którzy inaczej nie przerosliby miary średniej, poskramiają się i wyrzekają tak niezłomnie, a tak wytrwale stoją przy tęp, co z jednej strony umiłowali, a z drugiej jako obowiązek swój pojęli, że w ciszy i cieniu rozwija się długi szereg owych Wielkich Nieznanych, o których spólczęśni nie wiedzą i potomni wiedzieć nie będą, lecz z których w łono społeczne leją się przeciw życiodawcze i lecznicze zdroje.

Patryotyzm poczytywanym bywa przez wielu za jedną z form, w jakich objawia się pierwiastek egoizmu; i w istocie, o ile zawierają się w nim samozachowawczość i miłość własna zbiorowego ciała, o tyle mniemanie to jest słusznem. Lecz, możnaż z mniema-

nia tego wytwarzać zarzut? Wejźmy w głąb rzeczy. Czyliż t. zw. obywatelstwo świata, którem niektórzy patriotyzm zastąpić pragną i usiłują, mając na względzie jeden tylko ród ludzki, nie byłby też formą egoizmu, w obec zamieszkujących kulę ziemską innych organizmów żyjących? A gdyby, pomiędzy rodem ludzkim i innymi rzedami żyjących stworzeń, na podstawie podobieństw i sympatii, wytwarzanych przez tę wielką a wspólną cechę, jaką jest życie, zawiązał się nierozzerwalny węzeł miłości i solidarności, nie byłaby to znowu pewna forma egoizmu, względnie do zjawisk świata nieorganicznego, tuż przecie sąsiadującego z istotami organicznymi? Przypuśćmy jednak, iż ród ludzki osiągnie tak wysokiego stopnia współczucia, że zdolny będzie pokład kwarcu lub bryłę granitu kochać, jak siebie samego, — miłość ta wyniknie ze wspólności miejsca istnienia ludzi i kruszców i będzie znowu formą, w jakiej egoizm mieszkańców ziemi objawi się, względem Marsa, Wenusy, Jowisza i innych ciał niebieskich, do wspólnego systemu niebieskiego należących. W wypadku przecie zjednoczenia się i wzajemnego ukochania planet, do jednego systemu słonecznego należących, pozostaną jeszcze niezliczone śród przestrzeni ciała niebieskie, w obec których...

Powstrzymujemy się; bo spotkać nas tu może oskarżenie o zwalczanie twierdzeń przeciwnych, przez doprowadzanie ich do absurdów. Oskarżenie to przecie nie byłoby sprawiedliwym. Twierdzenia, dokonywane bez zapoznania się z naturą ludzką, bez uwzględnienia koniecznych jej właściwości i rozsądnego pogodzenia się z niemi, same, prostą drogą i szybkim pędem zmierzają tam, kędy, w orszaku marzeń jałowych i śmieszności, rodzących nieszczęścia, króluje — absurd. Egoizm! Niech, kto może, wyrzuci go z natury ludzkiej, a ujrzy przed sobą, zamiast ludzkiego rodu, poczet istot jakichś, całkiem innych a nowych, których przyrodzenia, ani stosunków, ani sposobów organizowania się, ani przeznaczeń, w przybliżeniu najmniejszym określić, lub pojąć choćby, nie jesteśmy w stanie. Lecz, nikt uczynić tego nie zdoła, a każdy, kto o tém marzy, zawiesza się w próżni. Iść nam nie powinno o niemożliwe rdzenne przetwarzanie natury ludzkiej, lecz tylko o stopniowe modyfikowanie jej i ulepszanie; o modyfikowanie i ulepszanie, które nie polega wcale na całkowitem wytrąceniu z natury ludzkiej pierwiastku egoizmu, lecz na unicestwianiu, o ile to jest możliwem, najostrożniejszego i najzłobniejszego spotęgowania jego, jakim jest nienawiść i zaprowadzeniu pomiędzy oczyszczonym z nienawiści egoizmem a współczuciem ustosunkowania takiego, któreby pierwiastki oba w przynależnym im zamknęło granicach. W procesie takiego właśnie modyfikowania i ulepszenia natury ludzkiej, uczucia i pojęcia patriotyczne odegrywają rolę ważną a dobroczynną. Są one egoizmem o tyle, o ile popychają indywidualności zbiorowe ku przechowaniu i wszechstronnemu polepszaniu własnego bytu, co, jeśli staje się z pokrzywdzeniem lub lekceważeniem indywidualności innych, jest nienawiścią, która zwalczaną być powinna; lecz, jeśli odbywa się za pomocą rozwijania zdolności zbiorowych na drogach pracy, nieszkodzącej nikomu, owszem — wspomagającej wielki trud powszechny, przedstawia sobą najdobroczynniejszy i najniezbędniejszy wynik egoizmu. Z tej strony przecie, egoizmem będąc, lecz egoizmem koniecznym i dobroczynnym, z drugiej, sprzyjają one czynnie rozwojowi współczucia, dla wspinania się jego ku coraz wyższym szczytom, stanowiąc jeden z najszerszych i najtrwalszych szczebli. Jest to szczebel, którego ominąć niepodobna bez zapadnięcia w duszącą ciasnotę, lub roztopienia się w mgłę złudzenia. Patriotyzm bowiem stoi pomiędzy osobistemi, drobiazgowymi sprawami człowieka, które dławią go i zwiężają, a ogromem wszechludzkich spraw i interesów, które wyjątkowo tylko umysłowi, sercu i dłoniom jego przystępnymi być mogą. Stoi on też, jako pośrednie stadyum w rozwoju uczuć człowieka, pomiędzy rodziną a ludzkością, poprawiając to, co rodzina posiada w sobie ciasnego i samolubnego, i to, co w ludzkości zbyt ogromnem jest, dalekiem, niejasnem i abstrakcyjnym. W ściany domowe, pośród których z powszedniemi troskami walczy lub na łonie zadowolenia leniwieje i usypia życie rodzinne, wnosi on nieustanny a potężny bodziec do wychylania się myślą, sercem i czynem na zewnątrz, dalej, wyżej; ludzkości zaś daje przedstawicielstwo bliskie sercu człowieka, a umysłowi i ramionom jego — przystępne; przedstawicielstwo, które udziela mu perspektywy i narzędzi, przez którą patrzeć na wszechludzkość i któremi dla wszechludzkości pracować on może.

Nie przeczymy tedy bynajmniej, że patriotyzm jest jedną z form, w jakich objawia się pierwiastek egoizmu, dodajemy tylko, że jest on zarazem jednym z najpotężniejszych czynników w rozwoju współczucia. Twierdzimy także, iż forma egoizmu tak szeroka, że

mieścić się w niej może miłość nie tylko dla milionów współcześnie żyjących, lecz dla mnogich pokoleń, które przeszły i przyjść mają, — a tak wyniosła, że w niej genjusz i bohaterstwo pełni wzrostu swego osiągać mogą; że forma egoizmu, w której rozlega się bogata w tony gamma uczuć ludzkich i długim szeregiem jasnieją słoneczne idee obowiązku, pracy, prawdy, odwagi; — iż taka forma egoizmu, wysokiego poszanowania i gorliwego udoskonalania jest godną.

V. PRZYCZYNY ANTYPATRYOTYZMU

Pozostaje nam do rozważenia jedna już tylko strona zajmującej nas sprawy, mianowicie: jeżeli patryotyzm znajduje się w naturze ludzkiej, jako jedna ze składowych i niepozbytych jej części; jeżeli, następnie, zamyka on w sobie wielkie bogactwo uczuć i pojęć, rozwojowi i wzrostowi tak jednostek, jak społeczeństw sprzyjających; jeżeli powstały przed wiekami, a ulegający modyfikacyom i ulepszeniom dokształcać się on może do każdej fazy czasu i postępu, — z kąd i jakim sposobem powstać mógł, a w pewnych miejscach i sferach społecznych rozszerzyć się antypatryotyzm? Gdzie, w jakich zjawiskach, na jakich punktach społecznego stanu, istnieją źródła nowozbudzonych uczuć i wyobrażeń?

Czy jednomyślnie z wielą umysłami, posiadającymi więcej skłonności ku przyganom i wyrzekaniu, niż zdolności do wyrozumiewania czasów minionych i terażniejszych, przyczyny te ujrzymy w mniemaném zmaterializowaniu się pokoleń nam spólczesnych, w mniemaném zatraceniu przez nie żądy ideału i pierwiastku współczucia? Bynajmniej. Wierząc mocno, że ludzkość, od pierwszych momentów bytu swego, postępowała wciąż naprzód, a wiarę tę na świadectwach nauki i rzucających się w oczy porównaniach opierając, nie możemy uwierzyć, aby czasy nasze były wytrącone z pod praw rządzących całym biegiem historii i aby ludzie wieku naszego gorszymi byli od poprzedników swych, których prac, doświadczeń i zdobyczy stali się przeciwieństwem dziedzicami. Owszem, spostrzeżenia, nad ludzkością spólczesną czynione, ukazują nam rzecz inną wcale; ukazują nam one nie upadek pierwiastku współczucia i zatracenie żądy ideału, lecz znakomite wzmożenie się pierwszego i silniejsze, niż kiedy, natężenie drugiej. Wzmożenie się pierwiastku współczucia zaznaczyliśmy już powyżej na tych i owych punktach widnokręgu ludzkości; tu wskazać jeszcze możemy na uwydatniające je pomysły, ustawy i usiłowania takie, jak: spotęgowanie i rozprzestrzenienie miłosierdzia publicznego i posługujących mu instytucji do stopnia, nigdy przedtém nie osiągniętego; wmięszanie się do ustaw karnych pojęć o przebaczeniu występnyom i pracy nad ich poprawą, a wytrącenie z nich pierwiastku okrucieństwa i nadaremnych udrczeń; postępujące coraz zrównanie warstw społecznych w obec praw do bytu, zasługi i szczęścia; chętność i zapał, z jakimi oświecone klasy społeczne pracują nad podniesieniem moralnej i umysłowej skali klas niższych; coraz szybsze zanikanie międzystanowych wzgard i nienawiści; przepelnijająca naukę, piśmiennictwo i sztukę litość nad cierpiącymi i wydziedziczonymi świata tego; same nawet doktryny i stronnictwa społeczne, mające za cel i hasło poprawę doli cierpiących i wydziedziczonych. Wylizywanie to nie obejmuje sobą wszystkich objawów spólczesnych tejże natury, a które nieprzepartry składają dowód nie upadku bynajmniej i zgnębienia, lecz, przeciwnie, wzmagania się i tryumfów współczucia. Owe wzmożenie się współczucia widzieć nawet możemy w samym antypatryotyzmie, o ile pochodzi on ze wstrętu ku pierwiastkowi nienawiści, objawiającemu się w pewnych kierunkach patryotyzmu lub zjawiskach, szatą jego przyobleczonych. Co zaś do żądy ideału, ta zmieniła tylko kierunek swój, lecz nie wygasła bynajmniej w łonie ludzkości. Żądcę tę ideału i usilne ku niemu dążenie spostrzegać możemy w olbrzymich, spólcześnie dokonywanych, trudach naukowych; w gorętszej, niż kiedy, czci i wdzięczności ogółu dla tych, którzy trudy te podejmują; w szerzących się wciąż estetycznych potrzebach i uprzystępnianiu źródeł do ich zaspokojenia; w podejmowaniu i wykonywaniu zbiorowemi siłami dzieł i przedsięwzięć, mających na celu bądź uprawę i udoskonalenie kuli ziemskiej, bądź poprawę wszechstronnego bytu mass, dzieł i przedsięwzięć których podnóża zaledwie wieki i pokolenia minione dostrzegać mogły, a ku szczytom których współczesna ludzkość, jeżeli wspinać się może, to tylko dla tego, że w łonie jej wre i pracuje żądza ideału. Żądcę tę ideału, w wyprężeniu jej najwyższém, widzieć jeszcze możemy na krańcach, ku którym dochodzą pewne teorie i dążenia społeczne, które, w skutek rozbratu, wziętego z rzeczywistością, czyli zapoznania istotnych,

a nieodebralnych własności natury ludzkiej, wpadają w ideologię. Ideologią taką, czyli, sprowadzającą utopję, żądzą ideału, jest sam antypatryotyzm, ilekroć występuje on przeciw patryotyzmowi, w imię ludzkości, przeciw rzeczom widzialnym i namacalnym — w imię abstrakcyi.

Mylą się więc pesymiści, przypisujący antypatryotyczne pojęcia pogorszeniu się ludzkości, upadkowi w niej pierwiastku współczucia i żądy dążenia coraz dalej i wyżej. Czy lepiej widzą i trafniej rozumieją zwolennicy ogólników, którzy, panującą we współczesnym świecie, skłonność ku niedowierzaniu i krytycyzmowi tłómaczą t. zw. duchem czasu? Tłómaczenie to byłoby nader trafnym, gdyby cokolwiek tłómaczyło. Nie tłómaczy ono przecież nic; czemże bowiem jest ów duch czasu, tak często wspominany, do walki wyziewany, lub jako niezłomny argument używany? Czy odrębną jakąś, usposobieniami i losami ludzi rządzącą istotą? Czy siłą o tajemniczym istnieniu, kierującą ruchami świata a podobną téj, za jaką niegdyś, pierwotni badacze istot ożywionych, poczytywali życie? Któżby mógł w to uwierzyć? a jednak ze sposobu, w jaki używanym bywa wyraz ten, wnosićby można, że najpowszechniej takim bywa nadawane mu znaczenie. W rzeczywistości — jest to tylko ogólnikowa nazwa, obrazowa forma określenia czegoś; tém czemś zaś, co ukrywa się pod ogólnikową nazwą i obrazową formą określenia, są usposobienia, czyli: sposoby myślenia, kierunki i procesy uczuć, właściwe czasom i pokoleniom pewnym. Ktokolwiek więc zjawiska, w czasie jakimś istniejące, tłómaczy duchem czasu tego, ten rozumuje w sposób następujący: sposoby myślenia, kierunki i procesy uczuć społecznego świata takimi są dla tego, że są takimi. Tłómaczenie to, jak widzimy, nic wcale nie tłómaczące i pozostawiające bez odpowiedzi zapytanie: dla czego społeczne pokolenia szczególną posiadają skłonność do niedowierzania i krytycyzmu, czyli: dla czego niedowierzanie i krytycyzm jest cechą albo duchem czasu? Zapytanie to pozostać musi bez zadawalniającej odpowiedzi dopóty, dopóki po odpowiedź nie udamy się do naukowego pojęcia o historii ludzkości, — pojęcia, dostarczonego przez metodę dochodzenia, za pomocą spostrzeżeń, doświadczeń i porównań, a najmniejszej niemającego wspólności z cudownymi wpływami, wytrącającymi pewne czasy i pokolenia z pod praw, rządzących całą ludzkością, ani z tajemniczymi siłami, któreby, po za nią lub w niej samej osobnikowe wiodąc istnienie, rwały i nawiązywały dowoli łańcuch przyczyn i następstw.

W obec naukowego pojęcia tego: „historia ludzkości jest zjawiskiem naturalnym; czyli: rozwój cywilizacji ludzkiej, tak jak wszelkie inne zjawiska, rządzone jest przez naturę ludzkości i właściwości, w naturze téj spoczywające. W rozwoju cywilizacji panuje prawo filjacji; czyli: przyszłość ludzkości wywiązuje się z jéj przeszłości. Nakoniec: przeszkody, utrudniające wywiązywanie się przyszłości z przeszłości, zawarte są w pewnych granicach; czyli: czynniki, zwalczające rozwój, są zawsze słabszymi od ogólnego parcia, które go naprzód popycha.” (Littré, *Fragments de philosophie positive et de sociologie contemporaine*, p. 154).

Panujące w rozwoju ludzkości prawo filjacji, inaczej: wywiązywania się zjawisk obecnych z przyczyn, zgromadzonych w przeszłości, wytwarza różne, po sobie następujące, a w stosunku przyczyn do następstw i odwrotnie, względem siebie, zostające fazy, czy stadya, czy najlepiej może stany społeczne. Każde ze stadyów tych, czy każdy z tych stanów napiętnowanym jest właściwymi sobie sposobami myślenia, czucia i działania ludzkości, właściwą sobie konstrukcją społecznienia i odpowiedniemi do konstrukcyi téj ustosunkowaniem składających ją części. Jeżeli bacznie i umiejętnie spojrzymy na epokę dziejów przedchrześcijańskich, najwybitniej odznaczonych wszechwładzą wyobrażeń i wier religijnych, jak też wojowniczością, pełną jeszcze pierwiastków, wytworzonych przez pierwotną walkę o byt; jeżeli, następnie, przeniesiemy wzrok nasz ku cyklowi czasu, znanemu pod nazwą wieków średnich, a który do wierzeń i wyobrażeń religijnych włączył żywioł metafizycznych dociekań i starożytny patryarchalizm rozszerzył do formy społecznienia, noszącej nazwę feudalizmu; jeżeli, nakoniec, rozejrzemy się w czasach nowożytnych, napiętnowanych przeważnie wzrostem nauki i niezmiernym rozrostem, a także nowymi całkiem formami pracy ludzkiej, czyli przemysłu, — przekonamy się o niezaprzeczalnej prawdziwości istnienia i kolejnego po sobie następowania stadyów, czyli stanów rozwoju i społecznienia ludzkości. Lecz — i tu jest punkt dla zajmującego nas zagadnienia najważniejszy — żadne ze stadyów tych, czy żaden z tych stanów rozwoju ludzkości, nie zaczyna się wraz z końcem mijającego, ani kończy się z powstaniem tego,

który przybywa. Niezmiernie powolne początkowanie towarzyszy tu, przez długie okresy czasu, niezmiernie też powolnemu zanikaniu. Tak np. kiedy wśród starożytnego świata powstały pojęcia naukowo-filozoficzne, przedstawiane przez greckich badaczy i myślicieli, a coraz bardziej sprzeczne z podawanymi przez religijne wyobrażeniami o pochodzeniu i naturze świata; kiedy rozumienie stosunków i obowiązków międzyludzkich i międzynarodowych ulegało zmianom, uwidoczniającym się w doktrynach moralnych, głoszonych przez pewne warstwy i szkoły Izraelskiego ludu, przez greckich myślicieli, takich jak: Sokrates, Platon i Xenofont, i przez tę część ustawodawstwa rzymskiego, która na celu miała stosunek zdobywczej metropolji do podbitych przez nią ludów; kiedy w Rzymie samym, na miejscu ślepej wiary w religijne podania i przepisy, zapanowywał sceptyczny na nie pogląd, a jednocześnie metafizyka wywijała się z łona religji w szkole filozofji Aleksandryjskiej, — wszystko to, co stawało się i działo podówczas, było początkowaniem stanu ludzkości nowego, początkowaniem, które przez wiele wieków postępowało tuż, obok zanikania religijności i wojowniczości, czyli: stanu tego, który przemijał. Toż samo ze stosunkiem epoki nowożytnej do średniowiecznej. Przed Franciszkiem Baconem, któremu nauka zawdzięcza wzrost swój, przez zdobytą na rzecz jęj, metodę doświadczalnego dochodzenia; przed Lutrem i spółczesnymi mu reformatorami, którzy metafizykę, będącą wmięszanym do religji pierwiastkiem myślenia, zastąpili rozbiorem prawd religijnych, czyli swobodą myśli; przed filozofją wieku 18-go, wypracowującą pojęcia o innych, niż przedtem, formach organizacji państwowych, istnieli ludzie, zjawiały się pomysły, dokonywały się dążenia i usiłowania, będące świtami niby stanowczych zmian. Świty takie epoki nowej, czyli zmienionego stanu rozwoju ludzkości, widzieć możemy w zgnębionych niby a jednak pełnych następstw dążeniach, dokonywanych w wieku 13-m jeszcze, przez Abelarda np. lub Alberta, zwanego Wielkim, ku wyświeceniu i uproszczeniu zawiłych, a w pustce krążących, dochodzeń filozofji scholastycznej; widzieć je możemy następnie w bohaterским łamaniu przeszkód, stawionych wzrostowi nauki, dokonywanych przez mężów takich, jak np. filozof Jordano Bruno, chemik Paracelsus, anatom Vesaljusz, genialny i nieszczęsny, a zbyt mało znany, poprzednik wielkiego Franciszka Bacona, francuz i mnich, Roger Bacon i mnóstwo im podobnych; widzieć je możemy jeszcze w szerzącej się wciąż skłonności do sekciarstwa i odszczepieństw, w potężnieniu i o pewną kategorię praw im przynależnych, energiczem od czasu do czasu upominaniu się średnich a pracowitych, miejskich przedewszystkiem i przemysłem trudniących się, ludności. Świty te błyskały i coraz stalej a silniej rozpały się w czasie tym samym, gdy mniemania, ustawy i formy bytu epoki mijającej, zdawały się zostawać jeszcze w pełnej swej sile. Nowe stadyum rozwoju i uspołecznienia wschodziło i coraz wyżej wstępowało na horyzont ludzkości, a słońce mijającego, zstępując ku zachodowi, silnem jeszcze i może nawet jaskrawszym, niż kiedykolwiek, świeciło blaskiem.

W taki to sposób dwa, następujące po sobie, stany ludzkości zachodzą wzajem na siebie i przez czas jakiś, długi zazwyczaj, równolegle z sobą istnieją. Ilekroć zaś zjawisko to ma miejsce w życiu społeczeństw, tylekroć powtarza się tak zwana epoka przejściowa, czyli: powolne i mozolne przechodzenie społeczeństw ze stanu mijającego w stan nadchodzący, — epoka, odznaczona zazwyczaj niezmiernem zmieszaniem i niezmierną sprzecznością panujących wyobrażeń, wierzeń, ustaw i dążności. „W przejściowym tym stanie społecznym istnieją jeszcze pojęcia i urzędzenia, właściwe stanowi mijającemu, lecz niewłaściwe już temu, który, wyradzając się zeń, nadchodzi. Pojęcia te i urzędzenia umożliwiły powstanie stanu nowego, a zniknąć nie mogą, dopóki ten ostatni nie wypracuje sobie własnych swych pojęć i urzędzeń. Lecz, dopóki istnieją one, dopóty ścierać się muszą z temi, które istnieć zaczynają, a starcie się to wytwarza niezbędne sprzeciwienie myśli i postępów ludzkich.” (H. Spencer, *Intr. à la science sociale* p. 428). I oto, gdzie jest źródło, panującej w epokach przejściowych, więc i w epoce nam spółczesnej, skłonności do powątpiewania, niedowierzania, krytyki i rozbioru wszech zjawisk, pojęć i urzędzeń. Na trwające dotąd stadyum rozwoju zachodzić poczyna, — od dość dawna, — stadyum rozwoju nowe. Zmienione już do stopnia pewnego, sposoby i procesy ludzkiego myślenia i uczucia stoją naprzeciw sposobów i procesów dawnych, w roli przeciwników, których miejsce zając usiłują, w roli żywiołu, niszczącego to, co go zrodziło. Jest to powolnie dokonywany się, a pospolity w naturze akt metamorfozy, przez który gąsiennica mozolnie

przemienia się w istotę skrzydlatą, a ulatując w przestrzeń, w pył potrąca skorupę, wśród której rozwinęły się jej skrzydła.

Dotąd przecież wyświetliliśmy tylko te przyczyny, z których powstaje skłonność pewnej części ludzkości ku zaprzeczeniom, niedowierzaniu, krytycyzmowi. Pozostaje nam jeszcze zbadać: dla czego zaprzeczanie i niedowierzanie owe, dla czego krytycyzm ów sięgnął ku patryotyzmowi, tu i ówdzie wytwarzając antypatryotyczne uczucia i pojęcia. Idźmy więc dalej. Przypatrzmy się sprzeciwienstwom, dzielącym ludzkość epok przejściowych i sprzeciwienstw tych koniecznym następstwom. W epokach przejściowych, czyli w czasach wzajemnego zachodzenia na siebie dwu stadyów rozwoju ludzkości, większość ludzi, usposobieniami swemi, należy zarazem i jednocześnie do zanikającej przeszłości i do przyszłości nadchodzącej, zachowując w sobie coś z tamtej, i coś z tej sobie przywłaszczając. Z tąd właśnie powstają, niezmiernie dziś rozpowszechnione, nieloiczności i niekonsekwencje w sposobach myślenia i postępowania, owa wiara i cześć wyznawana dla przedmiotów jednych, obok zwątpienia i lekceważenia dla innych, też samą zupełną naturę posiadających; owe przechowywanie zwyczajów pewnych, obok zamiłowania w innych, a całkiem z tamtymi niezgodnych; owa nakoniec chwiejność i niekompletność zasad i prawideł życia, będące wynikiem sprzecznych, a jednocześnie doświadczanych wpływów i pociągów. W ten sposób przecież kształtują się tylko ludzie przeciętni, rządzeni niezrównanie więcej, przez wrażenia i popędy, niż przez refleksję i wiedzę; po za nimi zaś istnieje kategoria ustrojów ludzkich, obdarzona większą ciągłością myśli, większą wyraźnością uczuć i stanowczością woli, bardziej więc loicznych i zgodnych z sobą. Kategoria ta ludzi, loicznych i zgodnych z sobą, stosownie do przeważających właściwości natury swej, jak też do wpływów wychowania, umieszczenia i innych życiowych czynników, rozpada się na dwie połowy: jedna z których pozostaje całkowicie w stadium mijającym i do niego wszystkimi stronami istoty swej należy, druga przyswaja sobie właściwości stadium nadchodzącego, przyjmuje w siebie wszystkie, przynoszone przezeń, pojęcia, uczucia i dążności wraz z najbardziej oddalonymi i rozległymi ich następstwami. Obie grupy te, z jednaką usilnością i na wszelkich polach działalności społecznej: w ustawodawstwie, piśmiennictwie, obyczajach prywatnym i publicznym, w samej nawet sztuce, pracują nad pociąganiem społeczeństw w dwa różne kierunki, a wśród pracy tej usposobienia ich, wręcz sobie przeciwne, zderzają się z sobą i przez prawo reakcji odpychają się wzajem ku dwom najprzeciwleglejszym krańcom. Zwolennicy mijającej przeszłości stają się bezwzględni zachowawcami, miłośnicy nowej fazy cywilizacji, fanatycznymi i radykalnymi nowatorami. W obozie jednych panuje przekonanie, że natura ludzka, a zatem i formy bytu i społeczeństwa ludzkiego, nie zmieniają się i zmieniać się nie powinny nigdy; — obóz drugi głosi i dowiesć usiłuje, że zmieniać się one mogą, i że zmieniać je należy szybko, nagle i bez żadnego względu na wszystko, co istniało w przeszłości. Z jednej strony panuje tu ślepa i głucha cześć i miłość: dla tradycji, wiary i obyczaju dawnego; w stronie drugiej, wyradza się również ślepa i głucha względem nich nienawiść i wzgarda. Strony obie, we wzajemnych spotykaniach się i starciach, cierpią i trwożą się, a cierpienia te i trwogi, obudzając w zachowawcach żądzę pogńębienia przeciwników, środkami przymusu i obeszwałniania, budzą z kolei w nowatorach gwałtowną skłonność do czynienia protestów, oblewania żołącią gniewu i octem krytyki wszystkiego, cokolwiek przeciwnicy ich szanują i miłują. Ztąd pochodzi, że nowatorstwo *à outrance*, stając naprzeciw, również do krańców posuniętego konserwatyzmu, jednostajnym niedowierzaniem i lekceważeniem, jednym odrzucającym ruchem obejmuje i to, co istotnie do mijającej lub minionej przeszłości należy, a szanowaniem być powinno tylko jako gleba, która wydała z siebie rzeczy nowe, i to także, co, należąc do mijającego stadium, należy zarówno do natury ludzkiej we wszelkich fazach jej rozwoju i modyfikowane, ulepszone zapewne, stać się musi dziedzictwem czasów przyszłych tak, jak było właściwością tych, które przechodzą lub przeszły. I tu są przyczyny, które sprawiły, że protest, zanoszony przeciw wszystkim bezwarunkowo, dotychczasowym czynnikom i formom bytu ludzkości, objął sobą także i patryotyzm; że ci, którzy naturę ludzką i wyrobioną przez nią formę wszechstronnego bytu rdzennie i nagle przetworzyć pragną i ku tej także składowej ich części skierowali niszczące swe usiłowania.

Do owej fanatycznej, a przez prawo oddziaływania ku ostatecznym krańcom partej, miłości i czci dla rzeczy nowych, a nienawiści i wzgardy dla tych, które wprzód już istnia-

ly, łączyć należy zapał i pośpiech, towarzyszące zwykle działaniom ludzi, którym się zdaje, że są odkrywcami nieznanych dotąd światów mądrości i szczęścia, wynalazcami i posiadaczami Archimedesowej dźwigni świata. Zapał ten i pośpiech, wytryskujące z najwyższych może stron istoty ludzkiej, bo ze wzmożonego niezmiernie pierwiastku współczucia i wyprężonej żądz dążenia ku ideałowi, sprowadza przecież to następstwo, że w upojonych nimi ustrojach refleksya milknie i wrażeniami sterować przestaje; wrażenia zaś nie sterowane przez refleksję przechodzą w stan namiętności lub rojeń, — namiętności, które wskazówki przez naukę, na drogach ludzkich umieszczane, porywają w kierunki własnych prądów, rojeń, które, z pod stóp oddających się im ludzi, usuwają grunt rzeczywistości, — stały i żyzny jakkolwiek twardy grunt, na którym panuje możliwość, a unosi ich w ponętne, lecz marne, mgły ideologii. Ideologią nazwamy wszelkie szematy, dla natury ludzkiej i ustroju społecznego tworzone, na podstawach subiektywnych, tylko pragnień i wyobrażeń, a połączone z zapoznaniem tejże natury ludzkiej i wytwarzanego przez nią naturalnego rozwoju historii. Ideologią jest: postępowanie, idące nie od człowieka ku idei, lecz od idei ku człowiekowi, zmierzające nie do urzeczywistnienia ideałów na rzecz ludzkości, lecz — do przetworzenia ludzkości dla tryumfu ideałów.

Pośród idei, które w czasach naszych wzmogły się w czar i potęgę, przeważne może miejsce zajmuje powszechna między-ludzka zgoda i miłość, a z niej wytwarza się pojęcie ukochania i służenia ludzkości całej, — pojęcie, które, wedle ideologów, wykreślić ma szkodliwy mu jakoby patryotyzm. Nie wchodzi tu bynajmniej w grę wątpliwości i pytania: ażali takie ogarnięcie sercem, myślą i czynem ludzkości całej możliwem jest dla ograniczonej wielce w środkach swych natury ludzkiej? ażali unicestwienie uczuć i pojęć patryotycznych nie pozbawia istot ludzkich strun, przez samą naturę we wnętrzach ich naciągniętych, a do nieskończoności pomnażać, modyfikować i przeciągać mogących drgania swe i pieśni? ażali nakoniec unicestwienie to nie odbiera istotom ludzkim tych właśnie środków, za pomocą których najłatwiej i najbezpieczniej dochodzić one mogą do umiłowania i służenia ludzkości całej? Wątpliwości te i zapytania bynajmniej tu w grę nie wchodzi, gdyż ideologia, zrodzona z zapału i pośpiechu, warunki możliwości i wybór środków pozostawia na stronie, a skrzydlata i rozogniona, ku celowi swemu leci na oślepie, dla ziemi pracując i nieraz nawet oddając się na męczeństwo, a przecież — ziemi nie widząc.

Ideologowie znajdują się w obozach wszelkich. Są nimi: bezwzględni zachowawcy, którzy, nosząc w sercach i głowach ideały, na firmamencie ludzkości już gasnące, pragną i usiłują znieruchomić ludzkość, a wierzą, iż uczynić to można, iż czynić to należy; są też nimi krańcowi nowatorowie, którym się zdaje, że, na rzecz ulubionych pojęć swych, naturę ludzką przetworzyć i rozwój dziejów na drogi, wbrew dotychczasowym przeciwnie, pchnąć potrafią. Ideologia tych ostatnich niespodzianką jest, tak dla przeciwników ich, jak dla nich samych; przeciwnicy ci bowiem, wiedząc, że ścigają oni ideały, im niezrozumiałe, a opuszczają te, w które oni sami nieruchome wlepiają wzroki, zanoszą przed sąd ludzkości skargę o poniewierkę i ztratę ideałów wszelkich; ci zaś, przeciw którym skierowaną jest skarga ta, wierzą najmocniej i głoszą najusilniej, że sztandarem, pod którym stoją, jest realizm i racjonalizm, że ku poznaniu prawdy dążą, przez krytykę i pilny rozbiór wszechrzeczy. Są to ideologowie zapoznani i bezwiedni.

Trzebaż dodawać, że jedni i drudzy zostają w srogiem omamieniu? że słuszność i prawda znajduje się tylko po stronie tych, którzy wiedzą i wierzą, iż ludzkość idzie i iść musi naprzód, przemienia i przemieniać musi wagę i ustosunkowanie składników życia swego; lecz, którzy zarazem wiedzą też i wierzą, że pochodem jój rządzić nie może wola jednostki żadnej, ani żadnej nawet grupy jednostek, bo postępuje on według warunków i własności własnej jój i świata natury; że zachodzące w niej przemiany odbywają się zwolna i pracowicie, a wszelkie zadawane im gwałty, wszelkie niecierpliwie przeskakiwanie szczebli, w celu dorazowego dostania się na szczyt najwyższy, płącząc łańcuch przyczynowości, mącą proces przemiany i rozwoju.

Obu powyższym kategoriom ideologów zarówno przydatną być może parabola następna, w nowożytną formę ujęta i pogląd na ludzkość, wyrobiony przez nowożytną naukę, zawierająca.

„Czy widzicie ten arkusz blachy, niezupełnie gładki, lecz ze strony lewej wzdymający się nieco. Czego potrzeba, aby go wyprostować? — Potrzeba tu rzeczy wielce prostej.

Weźmiemy do ręki młot i uderzymy nim w wypukłość. — Bardzo dobrze; oto jest młot; czynię, jak mówicie. Uderzam! — Uderzaj silniej! — Silniejsze uderzenie skutku nie wywiera. — Każecie uderzać jeszcze. — Dobrze. Cóż, kiedy wypukłość nie umniejszała się, owszém — powiększyła się raczej a w dodatku: czy uważacie, że, w skutek uderzeń moich, blacha wykrzywiła się ze strony innej. Wydęła się ona i tam, gdzie wprzód była gładką. Ślicznieśmy się urządzili. Zamiast poprawić wadę pierwotną, przyczyniliśmy jeszcze drugą. Otóż, gdybyśmy byli wezwali robotnika umiejętnego, w wygładzaniu blachy, powiedziałby on nam, że nie uczynimy nic dobrego, uderzając w punkt najwydatniejszy, że powinniśmy byli uderzać kędyś dalej, w kierunkach rozmaitych i w sposób pewien, a wychylenie prostować nie bezpośrednio, lecz pośrednio. Widzicie więc, iż rzecz ta nie była tak prostą, jakęście mniemali.”

Znaczenie przenośni tej wyraża się w słowach następnym: „Metody postępowania, w których tak zupełną pokładacie ufność, niewystarczającymi są nawet dla naprawienia kawałka metalu”. Cóż ze społeczeństwem? „Czy myślisz, że łatwiej jest grać na mnie, jak na flecie?” zapytuje Hamlet. Czy myślicie, że łatwiej jest wyprostować ludzkość, jak arkusz blachy? (Herb. Spencer, *Intr. à la science sociale*, p. 292–293).

Ideologowie epoki nowej, którzy, dla ustanowienia powszechnego międzyludzkiego pokoju i braterstwa, godzą w patriotyzm i unicestwić go usiłują, podobni są do owych nieumiejętnych wyrabiaczy blachy, którzy, przez niewłaściwie skierowane ciosy, szkodliwych wypukłości nie umniejszają, lecz wydymają i krzywią blachę ze stron innych. Ci znowu, którzy czuwają nad gasnącymi ideałami przeszłości, wzbraniają dotykać garbów i skaz, przez przeszłość wytworzonych, a oporem swym utrudniają rozwój i doskonalenie się idei wszelkich w ogóle, a patriotyzmu w szczególności, wywołują w stronie przeciwnej tę zapalczywość, ten pośpiech i tę bezwzględność, których uderzenia ślepe są i błędne, które o działaniu, w kierunkach rozmaitych i sposobami pewnymi, wiedzieć nie chcą i nawet — nie mogą.

Na obustronne błędy te i omamienia jakąż jest rada? Któż wie? niema jój może wcale. Może starcia te i krańcowości koniecznym są wpływem natury ludzkiej, a niezbędnym warunkiem dla postępowania jój naprzód; może jeszcze są one nieodebrana właściwością czasów naszych, w których pierwiastek nienawiści dalekim jest jeszcze od wygaśnięcia, a ci nawet, którzy śnią o powszechnej miłości, przez nienawiść i z nienawiścią iść ku niej muszą? Rzeczą naszą było: wykazać podstawowe zjawiska, z których tu i ówdzie wynika antypatryotyzm, a także — zanieść przeciw wynikowi temu protest, w imię natury ludzkiej, istotnej nauki i społecznego szczęścia sformułowany. Rzeczą już będzie samozachowawczego zmysłu, trzymającego straż nad społeczeństwami, które w samych sobie posiadają jeszcze zadatki życia, poskramiać owe bunty jednym krzykiem złorzeczenia, ogarniające wszystko, co tylko idzie z przeszłości: fałsz czy prawdę, dobro czy zło; powściągać te dłonie, które, pragnąc budować jaknajwyżej, próbują wznosić wieże bez podstaw i ścian. Dla przebywających w fazie rozwoju mijającej lub minionej, prawdopodobnie rady już niema żadnej; lecz tych, którzy przyswoili sobie cechy i dążności epoki nowej, a zatem i w głównej z pomiędzy nich, więc w nauce rozmiłować się musieli, nauka tylko musi być i będzie hamulcem i sterownicą. Ona to przedewszystkiem, w sprawie powszechnego pokoju i braterstwa, czyli: dobrze zrozumianego kosmopolityzmu, wyjmie im z rąk patent wynalazku i ukaże, iż wielkie pojęcie to, jak wszystko inne w dziejach i duchu ludzkości, nie powstało z niczego i przez nich stworzonym nie zostało, lecz początkiem swym sięga daleko w przeszłość. Ona to przekona ich może, iż: „żadna teoria, rwąca nic ciągłości i filjacyi, dobrą nie jest i że, kreśląc wzory dla przyszłości, zważać należy, aby były one rozwinięciem i doskonaleniem tego, co już było. W nieskończonej złożoności rzeczy ludzkich, myśl ludzka ten tylko stér posiadać może, a bez niego tworzyć musi despotyczne i bezwzględne pomysły i utopje, za cel rojeń swych i żądz mające, bądź przyszłość niemożliwą, bądź przeszłość niepowrotną. Zadaniem tych, którzy, z naukowego stanowiska, zapatrywać się na świat pragną, jest odkrywanie dróg i środków, którymi wszelka teraźniejszość wysnuwa się z przeszłości. Zadanie to stanowi wielką i prawdziwą pracę współczesnego pokolenia.” (Littré, *Fragments de philosophie positive*, p. 179–180).

Nauka to nakoniec, przez właściwe sobie wpływy wychowawcze, przez karność fantazyi i regulowanie prądów myśli, zapobiegać może despotycznej sile wrażeń i wybuchom

namiętności, wyrażającym się w zbyt bezwzględnych protestach, w prostowaniu garbów społecznych ciosami, niewłaściwie skierowanymi, w popędzie ku niszczeniu, który, gdy pewnych granic dosięga, nadweręża i osłabia ludzką moc twórczą.

Takimi mogą być i będą zapewne zapobiegające działania nauki, wszędzie tam, kędy sięga ona, kędy do źródeł jęj przystęp jest możliwym; miejsca zaś, cierpiące na niedostatek źródeł tych, lub utrudniony do nich przystęp, posiadają w sobie drugą z podstawowych przyczyn antypatryotyzmu: połączenie, panującej w czasie, skłonności do przeczenia i niszczenia z brakiem nauki, która jedynie łagodzić ją i powściągać może. Przyczyna to jest działająca na bardzo rozległych przestrzeniach społecznych, a sprowadzająca znaczną ilość zjawisk, pośród których najważniejszymi są: 1) głuche niezadowolenie, uczuwane przez ludzi, którzy dosięgnąć nie mogli wyższych stopni oświaty; 2) złudzenie, co do łatwości wyrozumienia i rozstrzygnięcia wszelkich społecznych spraw i zagadnień. Nie dosięgnięcie wyższych stopni oświaty, pospolite w miejscach, cierpiących na brak odpowiednich naukowych zakładów, lub utrudniony do nich przystęp, głuchem a nie milknącym nigdy niezadowoleniem napęła wnętrze ludzi, najpospoliej dla tego, że zmusza ich do pozostawania w położeniach niskich, niedogodnych, pozwalających im spostrzegać wyższe formy bytu, lecz nie dających im środków do ich dosięgnięcia; częstokroć zaś i dla tego jeszcze, iż ludzie, posiadający w naturze swej znaczny zasób umysłowych i charakterowych zdolności, a przez brak nauki nie mogący dosięgnąć nigdy właściwej sobie skali moralnej i umysłowej, przepelnieni są goryczą: z poczucia, częściowego choćby, zmarnowania się wypływającą. Niezadowolenie i gorycz, stale w piersiach ludzkich osiadłe, w sposób szczególny uspasabiają do ogarniania, pełnym rozjątżenia protestem, wszystkiego, co istniało i istnieje na ziemi, do marzeń o lepszym jakimś, szczęśliwszym a całkiem innym, niż przeszły lub obecny, stanie i porządku rzeczy. Grunt to, na którym usposobienie ogólne ku wątpieniu i przeczeniu najłatwiej przeradza się w namiętność bezwzględnego niszczenia, a żądza jaknajszybszego doścignięcia wyższych stopni doskonałości i szczęścia — najbujniej wyrasta w czczą i marną ideologję. Namiętność tę i tę ideologję wspiera potężnie jedna jeszcze cecha czasu naszego, mianowicie: umysłowa ciekawość, rozkazująca, w braku systematycznie nabywanej i zużytkowywanej wiedzy, chciwie zbierać tu i ówdzie rozsiane jęj okruchy. Ludzie, którzy ze źródła nauki zaczerpnęli kroplę jakąś i dzięki jęj zdobyli sobie skromny choćby udział w pracach i zawodach społecznych, posiadają zawsze i żądę korzystania z niezmiernego rozpowszechnienia się druków, ze spadającego dziś zewsząd gradu wiadomości, pomysłów, poglądów. Niezaprzeczone te dobrodziejstwa cywilizacyi umożliwiają samouctwo, samouctwo też dokonywa się dziś w sferach, posiadających połowiczną lub cząstkową oświatę, na bardzo szeroką skalę, Lecz, jakże odbywa się ono? Środek ten kształcenia się zawsze ciężki, zawsze niebezpieczny dla umysłowego zdrowia, trudniejszym i niebezpieczniejszym stokroć staje się dla tych, którzy posługiwać się nim mogą dorywczo tylko, na oślepi, a z pewnymi już, przedpowziętymi pociągami i wstrętami. Umysły, nie zaprawione do ciągłości i prawidłowości myślenia, zstępować nie umieją na dno rzeczy, — tam kędy istnieją pierwiastki i założenia nauki, a gdyby nawet posiadały dostateczne na to siły wrodzone, uczynić tego nie mogą, gdyż nie wybierają pomiędzy wiadomościami, pyśłami i poglądami, ani nikt dla nich wyboru tego nie czyni, lecz przyjmują i wchłaniają w siebie wszystko, co przynosi im traf: czątki nauk, oderwane od swej całości, wnioski bez premissów, pytania bez odpowiedzi, twierdzenia bez przeciwstawianych im przeczeń, wieńczące naukę pojęcia umysłowe bez podstaw, z których wyrosły i bez poprawiających je lub modyfikujących pojęć innych. Z rozstrzelanych tych promyków nauki, które traf wnosi do umysłów ludzkich, wytwarza się nie wiedza o świecie i ludzkości istotna i w pewien całokształt ujęta, lecz mara wiedzy, bezsilna mara, która nietylko sterować nie może myśłami i działaniami człowieka, lecz, którą, przeciwnie, człowiek popycha w kierunki takie, w jakie, pod wpływem namiętności i popędów swych, zwraca się sam. Znajdując się raz w posiadaniu tych promyków, które z jednej strony zadrażniły umysłową ciekawość jęgo, a z drugiej — schlebiły, do pewnego stopnia przynajmniej, skłonnościom jęgo i żądzom, człowiek zaczyna już czynić wybór pomiędzy przybywającymi doń wiadomościami i pojęciami, odwracając się od jednych, po inne chciwie sięgając; lecz wybór ten nie dokonywa się na rzecz najwszechstronniejszego i najpełniejszego oświetlenia przed-

miotów myśli, ale, przeciwnie, na rzecz oświeclania ich z jednej tylko strony i w pewien tylko, najlepiej żądaniom i popędowi odpowiadający, sposób. I taki to właśnie proces kształcenia się sprawia istnienie całych a licznych kategorii ludzi, którzy, ciekawi nauk jednych, od innych, służących tamtym za podstawę, odwracają się ze wzgardą; którzy, ścigając bacznie postęp wyobrażeń jednych, nie chcą wiedzieć o innych, dopełniających właśnie i prostujących tamte; którzy nakoniec, pochwywszy pojęcia umysłowe, zwane przez niektórych: ostatnimi wynikami nauki, mają je istotnie za ostatnie i wzgardliwie odpychają wiadomość o tem, iż nauka wyznacza im miejsce daleko niższe, a nieskończony rozwój ich i nieskończone dla nich modyfikacje przewiduje i przyrzeka. Słowem — samouctwo, dokonywane w sposób powyższy i na gruncie, przepojonym skłonnością do przeczenia, przez niezadowolenie i gorycz przemienione w namiętność, wlewa w naukę żywioły niekompletności, tendencji i absolutyzmu, które, w większości wypadków, nietylko unicestwiają dobroczynność jej wpływów, lecz czynią z niej jeszcze, dla omyłek i wybujałości wszelkich, bodziec i jakieś złudzenie powagi. Spójrzmy następnie w stronę drugą. Podstępna owa a bezsilna mara nauki szepcze do ucha tych, którzy ją posiadli, uludnie mniemanie, że zagadnienia wszelkie społecznej natury niezmiernie łatwymi są do wyrozumiewania i rozstrzygania; skłonność zaś do formułowania protestów, połączona z niezadowoleniem, goryczą i wybujałością rojeń, popycha ku rozstrzygnięciu ich szybkiemu i stanowczemu. To też ludzie, którzy, względem różnych gałęzi nauk, takich np., jak: astronomja, fizyka, medycyna, a choćby prawoznawstwo lub historia, znajdują się z przyzwyczajoną skromnością i należnym im poszanowaniem, o sprawach i zagadnieniach społecznych wydają sądy prędkie a nieodwołalne i ani przypuszczają nie chcą, że to, ku czemu tak śmiało sięgają dłonią, jest także nauką, co więcej — nauką najzawilszą, najtrudniejszą, zwieńczeniem i zamknięciem wszystkich nauk innych. Przyczyna tego prosta. Żadne ze zjawisk, będących przedmiotami nie tylko umiejętności ścisłych, ale nawet społecznych, nie dotyka ludzi tak zbliżona, nie mięsza się tak nieustannie w sprawy ich i stosunki, jak owe powikłania i zagadnienia, będące przedmiotem nauki o społeczeństwach, czyli: w kolebce jeszcze niemal zostającej socjologii. O żadnej też ludzkiej nie rozprawiają tak często i żadnej dotykać tak nieustannie nie czują potrzeby, jak tej ostatniej. Że zaś jest to nauka o ludziach, człowiek więc, któremu się zdaje, że zna naturę własną i naturę istot, do jednego z nich rzędu należących, — a zdaje się tak każdemu niemal, posiadającemu jakąś okruczną wiedzę, — czuje się w zupełności uprawnionym i kompetentnym do rządzenia i określania przedmiotów nauki tej, czyli zawiłań i zagadnień, zachodzących w losach i usposobieniach ludzkich.

Zaznaczyć tu jeszcze wypada, że wszystkim, wymienionym powyżej, procesom uczuć i myśli podlegają, przeważnie i prawie wyłącznie, indywidua, posiadające naturę bogatą w zdolności i energję. Takie tylko bowiem indywidua, bezświadomie choćby, nurtowanymi być mogą żalem za szczytami wiedzy i działania niedostępnymi im, a dla dopięcia których czują oni przecież, że mają lub mieliby dość sił i zdolności; w takich tylko indywiduach budzi się i pracuje umysłowa ciekawość, którą, byle jak i byle czem, zaspakajają oni muszą; takie tylko zdolne są do zainteresowania się sprawami ogólnymi i do poświęcania im części myśli swych, uczuć i czasu. Takie też indywidua, których przyrodzone bogactwo, źle wyzyskiwane, źle, lub przynajmniej niekompletne, sprowadza wyniki, lecz które, pomimo wszystko, noszą na sobie piętno wrodzonej swej wyższości, wyższością tą, skarłałą, lecz niezamazalną, pociągają za sobą, liczniejszą od nich stokroć, grupę ludzi o słabej, leniwszej, bardziej bierniej naturze. Miejscu, w którym żyją, sferze społecznej wśród której działają, podają oni ton, powtarzany potem tysiąckrotnie i rozlegający się daleko — bezmyślnym lub fałszywym echem. Wchodzą tu w grę: naśladownictwo i chętne poleganie na zdaniu cudzym, — dwa czynniki, rządzące ustrojami biernymi i chępliwymi, pragnącymi oparcia jakiegoś lub jakiejś chluby, na któreby jednak pracować nie trzeba było, któreby przyszły darmo z rąk czyichś, od czyjejś pracy. Przybywa tu jeszcze poszukiwanie sztandarów i hasła, wspaniałych i brzmiących, pod którymi ukryćby się mogły żądze i postępkę, z czysto osobistych pobudek i interesów pochodzące. I w ten sposób garstka ludzi silnych i zdolnych z natury, lecz do właściwego wzrostu swego nie dorosłych, a zawsze jednak wyższych nad wzrosty mierne lub całkiem niskie, z dobrą wiarą, a nawet z zapalem rzuca w świat sądy i hasła, które leniwa i chępliwa bierność

bierze na swój użytek, któremi nizkie częstokroć żądze i dążenia przykrywają się niby płaszczem, mającym osłonić je i przyozdobić.

I oto są przyczyny, dla których w miejscach i sferach, skąpo uposażonych w środki zdobywania nauki, — w środki takie przynajmniej, jakich dostarczać już może obecny stan cywilizacji, — powstaje i szerzy się gwałtowny a nierozwikłany chaos twierdzeń, przeczeń, zdań, sądów i wyroków. Cóż dziwnego, że w chaosie tym, ciosy, niesione przez traf, namiętność, osobiste pobudki, uderzają częstokroć w miejsca, które uszanowaniem być powinny, a omijają te właśnie, które najostrzejszymi sterczą garbami? I cóż dziwnego, że, gdy chaos ten dotknął wszystkich stron i wszystkich strun społecznego życia, ogarnął też on sobą i ów mniemany spór pomiędzy patryotyzmem i kosmopolityzmem, a rozstrzygnął go na rzecz kosmopolityzmu, jako czegoś, rzekomo nowszego, ogromniejszego, silniej porywającego fantazją w krainę marzeń o przyszłych rajach, olbrzymach, słodyczach i doskonałościach?

Że zgoda i wzajemna odpowiedzialność narodów nie jest pojęciem nowym, że poprawy ludzkości oczekiwać należy nie od samych tylko najogromniejszych zjawisk i czynników, że kosmopolityzm rozmaite miewa tłumaczenia, a jedno z nich tylko trafnym będąc i sprawiedliwym, nie sprzeciwia się, w najmniejszym stopniu, trafnie i sprawiedliwie pojętemu, patryotyzmowi, że, nakoniec, ani kosmopolityzm, ani żadna inna idea ręczyć nie może, czy kiedykolwiek ludzie wyrosną w olbrzymów i osiądą w raju słodyczy i doskonałości niezmaconej, o tém wszystkim ludzie, posiadający bezładnie zebrane okruchy wiedzy, a posługujący się nimi, na rzecz żądań swych i rojeń, wiedzieć nie chcą i nawet — nie mogą. Z właściwą sobie prędkością i stanowczością sądu, rozstrzygają oni spór, który dla nich tylko jest sporem i z kosmopolityzmu wyjmują, włożony weń przez nich samych, antypatryotyzm.

Trzecią, a niezmiernie ważną, przyczyną powstania i szerzenia się antypatryotyzmu, jest: czerpanie cywilizacji ze źródeł obcych, czyli: przyjmowanie naukowej wiedzy i pojęć o świecie i ludzkości, od odpowiednich instytucji obcokrajowych. Pomijamy tu umyślnie zrażanie do społeczeństw rodzinnych, za pośrednictwem pewnych kierunków, nadawanych historycznemu i socjologicznemu nauczaniu dokonywane i przypuszczamy, że Alzatzczyk, kształcący się w Berlinie, lub Irlandczyk, którego sposób myślenia i czucia wyrobił się pod angielskimi wpływami, nie nabyli o tradycji, naturze i położeniu rodzinnych społeczeństw swych żadnych fałszywych wyobrażeń, żadnych stronniczych uprzedzeń. Przypuszczenie to czynimy tém chętniej i pośpieszniej, że wierzymy mocno, iż żaden naród, istotnie dorosły do miary cywilizacji właściwej wiekowi naszemu, iż żadna instytucja naukowa godna nazwy swej i swego zadania, postępów podobnych, tak silnie napiętnowanych czynnikami, rządzącymi pierwotną fazą bytu ludzkości, dopuszczać się nie może. Całkowicie więc usuwając na stronę przypuszczenie to, spostrzegamy przecież w wymienionym fakcie: rozluźnienie węzłów przyzwyczajenia i przywiązania, wynaturzony do stopnia pewnego proces czucia i myślenia i, — co najważniejsze, — konieczny, w wypadkach podobnych, brak wiedzy o rzeczach swojskich, czyli: nieznaną historię, piśmiennictwa, stosunków i położenia rodzinnego społeczeństwa. Wszystkie zaś wpływy te, połączone razem, najbardziej zaś i najszczególniej ostatni z nich, jako bezpośrednie i najkonieczniejsze następstwo, wytwarzają pesymistyczne poglądy na nieznaną acz rodzinną społeczność. Następstwo to wynikać musi nietylko z systematycznego i długiego przebywania w ogniskach obcokrajowej cywilizacji i nauki, ale także i bardziej może jeszcze sprowadza je samouctwo, posługujące się wyłącznie obcymi piśmiennictwami, które zarówno naginają ku procesom i kierunkom czucia i myślenia, wyrobionym przez inną naturę plemienną i inną historię, a na widnokrąg najbliższy żadnych nie rzucają światła.

Pesymistyczne poglądy na rodzinną społeczność wytwarzają się przez fałszywe miary sądu, posługujące zwykle tym, którzy sąd wydają bez dokładnej lub bez żadnej znajomości przedmiotu. Fałszywych miar sądu istnieje w wypadku tym nie mało; spojrzmy na najważniejsze z nich i najpospolitsze. Najpospoliej, ludzie, którzy, przez ciasnotę umysłu lub brak odpowiednich wiadomości, objąć nie mogą przedmiotu wszechstronnie, ani zstąpić spojrzeniem na dno jego, ani zbadać go we wszystkich jego przejawach, czynią o nim wnioski i wydają nań sądy na podstawach osobistych spostrzeżeń i doświadczeń; uwagę swą zatrzymują oni nie na zjawiskach typowych, zawierających w sobie cechy i usposobienia ogólne, więc ogół dobrze tłumaczących, lecz na tych tylko, które,

najbardziej na powierzchni leżąc, najłatwiej dostrzeżonemi być mogą, lub które najbliższej zetknąwszy się ze zmysłami ich, wyobraźnią lub losem, najsilniej wyryły się w ich pamięci. O ile podobna miara sądu niedokładnych, a częstokroć fałszywych, całkiem o przedmiocie udzielać może wyobrażeń, uwydatnią to następujące przykłady:

Przykład 1-szy — Francuzka pewna, w skutek okoliczności, które urodzeniem ję i wychowaniem rządziły, nie znająca wcale rodzinnego kraju swego, przybyła do Francyi, ażeby stale się w niej osiedlić. Traf zrządził, iż miejscem, w którym zamieszkała, był jeden z zakątów kraju tego najmniej oświeconych, najwięcej jeszcze pogrążonych w ciasnocie wyobrażeń, sztywności, a zarazem bezsensowności parafjańskiego obyczaju. Przybyła, ciekawie zrazu rozglądała się dokoła nieświadomem niczego spojrzeniem; po pewnym jednak upływie czasu, dolegliwie uczuwać zaczęła moralną mierność i umysłowy zastój otoczenia swego. Że zaś otoczenie to było jedynem, znanem ję, zjawiskiem francuzkiej umysłowości i francuzkiego obyczaju, w umyśle ję powstała miara sądu, wytworzona przez osobiste spostrzeżenia i doświadczenia, skutkiem czego, ilekroć znalazła się w obec której ze swych ograniczonych i nudnych sąsiadek, lub którego ze swych ciemnych i grubijańskich sąsiadów, wykrzykiwała w myśli: „Wielki Boże! jakże ta Francya głupią jest i nudną!” Zaiste! gdyby francuzka ta zapoznała się była z dziejami narodu swego i z przewodniczącymi im ideami, gdyby poznała współludź, przez naród ten przyjęty w powszechnej pracy, i współludź, tego wagę zrozumiała, gdyby spojrzała ku szczytom wielkiego narodowego życia, któremi są: nauka, sztuka i piśmiennictwo i w blaskach szczytów tych pojętą wzrok zatopiła; gdyby, nakoniec, rozejrzała się śród różnych miejsc i różnych warstw ludności kraju swego, a miejsc tych i warstw policzyła prace wszystkie, dążenia i zasługi, — nudne sąsiadki i ograniczeni sąsiedzi zajęliby w umyśle ję miejsce, sobie przynależne, — miejsce cząstkowych objawów, jednej tylko strony przedmiotu; o Francyi zaś całej sądzićby musiała cał inaczej, rozległej, gruntowniej, przedewszystkiem zaś z pesymizmem znacznie mniejszym, więc z większą sprawiedliwością.

Przykład 2-gi — Indywiduum, urodzeniem swem należące do najniższych warstw społeczeństwa, a sposobem samouctwa i za pomocą obcych wyłącznie piśmiennictw, wykształcone do stopnia pewnego, miało nieszczęście spotkać się z kilku okazami ludzkiemi epoki mijającej, które w umysłach i postępowaniu przechowały jeszcze wiarę i cześć dla przedziałów, niegdyś pomiędzy różnymi klassami społeczeństw, istniejących. Do lekceważenia i ubliżeń, istotnie doświadczonych, przyłączyła się jeszcze owa demokratyczna drażliwość i duma, będące przedtem wziętym na odwrót, a upatrująca wyniosłość i pomiatanie wszędzie, kędy istnienie ich przypuszczać tylko można. Z doświadczeń tych i z tych złudzeń doświadczenia, w umyśle pomienionego indywiduum wytworzyło się mniemanie o despotyzmem i powszechnem w kraju jego panowaniu ducha kastowości, pychy i wzgardy; z mniemania zaś tego wynika niechęć do społeczeństwa i odmawianie mu, w obec postępu i cywilizacji, wszelkiej wartości i zasługi. Gdyby indywiduum, w sposób ten czujące i myślące, uczucia swe, myśli i ich motywy powierzyło komuś, posiadającemu zdrowe socjologiczne pojęcia, usłyszałoby niezawodnie zdanie: że, sprawdzian summy i siły, istniejącego w społeczeństwie jakimś, ducha kastowości, nie spoczywa w osobnikach, napotykanym trafem, a przedstawiać mogących objawy zanikającej epoki dłużej nieco nad inne trwające lub zjawiska, rządzone podrzędnymi i ubocznymi przyczynami; lecz, że sprawdziana tego szukać wypada w ustawach i instytucjach krajowych, w sposobach znajdowania się względem siebie różnych warstw ludzkości na polach prac i działań publicznych, w zapatrywaniach się na przedmiot ten piśmiennictwa, w odnośnych prądach myśli i usiłowań, które przebiegały historyczną przeszłość narodu. Usłyszałoby ono następnie: że, jeżeli w historycznej przeszłości narodu spostrzedz i wykazać się dadzą prądy myśli i usiłowań, dążące ku zrównaniu klass w obec praw i godności ludzkich; jeżeli ostatecznym prądów tych wynikiem było: wytworzenie ustaw i instytucji, torujących drogi ku sprawiedliwości, oświacie i polepszeniu bytu bez względu na to, kto i z kąd na drogi te wstępuje; jeżeli wszędzie tam, gdzie idzie o publiczne dobro i bezpieczeństwo, o pomnożenie publicznego zasobu lub zagwarantowanie lepszej dla ogółu przyszłości, klasy różne łączą się z sobą w spójnem i zgodnem działaniu; jeżeli nauka i piśmiennictwo krajowe szerzą pojęcia równości ludzi pomiędzy sobą, a przyganą lub pośmiewiskiem okrywają tych, którzy, na mocy mniemanych wyższości, równości tej zaprzeczają, — oskarżenie społeczeństwa o poddawanie się duchowi kastowości upaść po-

winno dla braku podstaw, a powyższe objawy, ogólne i typowe, służą za niezaprzeczalny dowód, iż ilość członków społeczeństwa, wolnych już od ducha kastowości, nierównanie jest większą od ilości tych, którzy zostają jeszcze pod jego władzą; że, — co więcej, — jakość pierwszych, polegająca na inteligencji, energii i gatunku działalności, przenosi niezmiernie jakość ostatnich. Indywiduum pomienione usłyszałoby niezawodnie to wszystko od każdego, ktokolwiekby posiadał szerokie i gruntowne socjologiczne pojęcia, lecz pesymistyczne poglądy jego i wynikający z nich antypatryotyzm zniknąć mogły tylko w obec zapoznania się z dziejami, piśmiennictwem, nauką, stosunkami i położeniem rodzinnego społeczeństwa.

Przykład 3-ci — Młoda osoba, wzrosła i wychowana w miejscu, gdzie wiele jest mowy o pracy, o powadze życia, o powinności poświęcenia się ideom i działalnościom społecznym, po raz pierwszy w życiu swem przybywszy do jednego z wielkich miast kraju swego, miała sposobność przypatrzeć się kilku wesołym i świetnym zebraniom. Była na przedstawieniu teatralnym, gdzie widziała wielu ludzi, śmiejących się z wesołej komedii i okazujących sobie wzajemne towarzyskie grzeczności; wprowadzono ją w ściany prywatnego domu jakiegoś, napelnione wrzawą muzyki, tańców i lekkiej rozmowy; w słoneczne południe jakies wzięsza się w ruch uliczny, kędy spotkała wiele strojnych kobiet i wielu mężczyzn, swobodnie oddających się przyjemnościom przechadzki. Blask ten i gwar, rozmowy te i śmiechy, młodej osobie, która wiele, wiele słyszała o pracy, powadze życia i poświęcaniu się ideom i sprawom społecznym, wydały się straszną, kary godną, a ogół cały pochłaniającą płochością. Że zaś pracować i poświęcać się zamierzała ona na polu piśmiennictwa, po kilku dniach powyższego przypatrywania się wielkiemu miastu, napisała i ogłosiła w dziennikach słowa następane: „Miasto N. odznacza się szczególną lekkomyślnością obyczajów i niską skalą umysłowego życia. Nikt w niem nie pracuje, nikt poważnie nie żyje, nikt nie poświęca się ideom i sprawom społecznym. O, miasto N.! Kiedyż przestaniesz być płochą taneczną, myślącą tylko o wdziękach swych i strojach? Kiedyż opuścisz błyszczące łachmanki wielkiej pani, a przywdziewiesz wspaniałą, choć twardą, panczerz pracownicy!” Niestety! gdyby, będąca w mowie, młoda osoba posiadała zdrowe socjologiczne wykształcenie, wiedziałaby ona z pewnością, że nie w teatrach, nie na tańczących wieczorach, ani publicznych przechadzkach uderza serce, pracuje mózg, buduje ramię kilkuset tysięcznej ludności; że miejsce te i rozrywki są zbiornikiem, z którego ludzie czerpią tę odrobinę wesołości i pociechy, która im w udziale przypadła, która, pośród Trapistów chyba, nie istnieje całkiem może, której pożądamy i szukamy, o! i w jak wielkiej mierze! ci sami, którzy najgłośniejszą mówią o pracy, powadze życia i poświęceniu się ideom i sprawom społecznym. Do zbiornika tego wesołości i uciechy przybywa garstka istotnie próżnujących i lekkomyślnych wraz z wielką ilością tych, którzy w nim pragną zatopić na chwilę troski swe i znoje, aby wnet potem do nich powrócić. Że zaś, po za tym zbiornikiem wesela i uciech, istnieją, wśród kilkutyśięcznej ludności wielkiego miasta, objawy innej całej natury, że ludzie tam myślą, tworzą, krzątają się, dźwigają srogie ciężary, staczają rozpaczne walki, zdobywają przyszłość za cenę teraźniejszości i zachowują życie kosztem życia, tego wszystkiego będąca w mowie młoda osoba nie spostrzegła. Nie spostrzegła ona tego, nie żeby była na to zbyt młodą, nie żeby do należytego ocenienia objawów społecznych niedostawało jej zdolności lub chęci; lecz, że rodzaj i kierunek otrzymanego wykształcenia pozostawił ją w zupełnej z tej strony nieświadomości, a wśród nieświadomości, jedyną miarę sądu, którą posiadać mogła, podały jej zjawiska, z którymi zetknęła się osobiście i najbliżej.

Inna fałszywa miara sądu polega na złem zestawieniu, porównywanych ze sobą punktów czasu i miejsca. Są ludzie, którzy przez nieznaną historię dziejów, tak powszechnych, jak krajowych, a zarówno też przez nierozwinięte pojęcia socjologiczne, czynią społeczeństwu swemu zarzut z tego, iż w wieku np. XV-m lub XVI-m nie posiadało ono wyobrażeń i urządzeń, które społeczeństwa inne posiadały w wieku XIX-m, które w tym ostatnim dopiero wieku powstać lub dojrzeć mogły. Znajomość dziejów i zdrowe pojęcie o ogólnym rozwoju cywilizacji ukazałyby niezawodnie ludziom tym, że, w czasach owych, wszystkie narody te, samą cywilizację wypracowujące, przebywały też same stany i podlegały tym samym przejawom, które, w obec dzisiejszych pojęć, błędami są lub winami; że, jeżeli ten lub ów błąd, ta lub owa tak zwana wina, tu większą była, niż gdzieindziej, to gdzieindziej większymi być musiały innorodne, naturze i warunkom rozwoju

danego społeczeństwa, odpowiadające błędy i winy. Jakże śmiesznym i nierozsądnym wydałby się musiałoby zdanie, któreby na Hiszpanję np. feroowało wyrok, potępiający za to, że w wiekach średnich, a nawet w początkach jeszcze epoki nowożytnej, nie potrafiła ona zawładnąć duchem tolerancji religijnej i wcielić go w obyczaj i ustawy, które w wieku 19-m jeszcze pełni dojrzałości swej nie dosięgły. Co powiedzielibyśmy o umysłowej stronie człowieka, któreby od praw do bytu i zasług cywilizacyjnych odsądzał Niemcy, w imię owej organizacji społecznej, która w wiekach minionych umożliwiała istnienie baronów, rabujących na drogach publicznych członków kupieckiego stanu, a w obronnych zamkach swych dokonywujących nad poddanym władzy ich ludem aktów najstraszniejszej tyranji. Czy moglibyśmy zgodzić się z twierdzeniem, że Francuzi są narodem nieporównanie niższym od Anglików, dla tego, że w przeszłości ich nie istnieli ludzie, myślący w ten sposób, jak Darwin, Spencer, Bain, Stuart Mill, czyli, że nie istniały w niej wiadomości naukowe i umysłowe pojęcia takie, jakie w wieku XIX-m istnieją w Anglii? Wszystkie powyższe twierdzenia i zdania wydają się i są istotnie nieloicznością, śmiesznością, absurdem. A jednak grube te omyłki niezmiernie pospolitemi są w sądach, wydawanych na społeczeństwo własne przez ludzi, których wykształcenie historyczne niezmiernie jest niedostateczne, socjologiczne całkiem skrzywione; którzy, dla zestawiania punktów porównawczych, posługują się liniami krzywymi i z krzywych tych premissów wyprowadzają pesymistyczne wnioski. Pesymistyczne te wnioski fałszywymi są zarówno, ilekroć za podstawę im służy nie całokształt historycznej przeszłości narodu, nie idea i nie przewodnia, rozwijająca się w całym przebiegu i wszystkich gałęziach cywilizacyjnej jego pracy; lecz jeden wyłączny moment dziejów, jedna jakaś wyłączna odrośl cywilizacji. Tak np. z fałszywych premissów wychodziłby i do błędnych sądów dojść by musiał ten, ktokolwiek o naturze, właściwościach, dążnościach i zasługach Francji wyrokował na mocy tego np. momentu dziejów jój, który przedstawia panowania Karola VI-go i VII-go stoletnią wojnę z Anglikami i panującą w epoce owej dezorganizację państwową, słabość i niedołężność działań obronnych; albo tego, w którym na tle zepsutego dworu, w karykaturalnych zarysach, przedstawia się postać Ludwika XV-go, dalej zaś nie widać nic, prócz nędzy, ciemnoty, niewoli i cierpienia. Byłby następnie prostymi podstawy sądu, potępiającego Niemcy za to, że nie zawładły taką, jak Anglija, potęgą morską i kolonizacyjną, albo widzącego w Anglii kraj, nie godny szacunku i sympatii dla tego, że nie wydał on z siebie takich mistrzów pendzla i dłuta, jakimi się szczycą Włochy? Możnaż czynić zarzut Szwajcaryi z tego, że nie handluje ona bawełną, albo potępiać Stany Zjednoczone na mocy gwałtów i nieporządków, zachodzących na zachodnim ich pasie, a od których Szwajcaryja istotnie jest wolna? Czyliż rozsądnym i sprawiedliwym byłoby zniechęcać się do Szwedów za to, że górzysta ich północ pustynią wydać się może w obec przeludnionej Belgji, albo, przybywszy z Paryża do Pacanowa, zapalać gniewem i wzdargą przeciw społeczeństwu, które zbudowało Pacanów, dla tego, że w Pacanowie mniej pięknie i wesoło jest, jak w Paryżu?

Nonsens! absurd! chaos! Zkąd powstałe? Z fałszywego zestawienia punktów porównawczych, z wymagań, wbrew przeciwnych naturze czasów i miejsc, z nieogarnięcia okiem całości obrazu, a fakirowskiego wlepiania wzroku w jeden jego szczegół, w jedną jakąś linię, której przeciwieństwo ocena sprawiedliwa zależy od uwzględnienia mnóstwa innych, krzyżujących ją i okrążających linii. Absurdów takich, nonsensów i chaosów umysłowych nie dopuszcza się istotnie nikt prawie w stosunku do społeczeństw obcych, lecz społeczeństwo rodzinne, nie znane całkiem lub jednostronnie poznane, sądzonem bywa, wedle powyższych miar sądu, niezmiernie często. Za dostrzeżony w historii, jedyny może wypadkiem poznany, moment rozstroju, upadku, zepsucia, rzuca się tu namiętne potępienie na całą przeszłość narodu; za niedostatek uprawy jednej gałęzi cywilizacji odsądza się go od wszelkich, względem cywilizacji w ogóle, praw i zasług; za olbrzymią różnicę, zachodzącą pomiędzy wielkiem ogniskiem innokrajowej oświaty, z którego się przybywa, a ciasnym i zapadłym kątem, do którego przyjeżdża się w odwiedzin, wydaje się sąd o niezmierzonej niższości kraju, w którym istnieje ciasny i zapadły kąt, w obec tego, który posiada wielkie ognisko oświaty. Czy istotnie kraj, posiadający wielkie ognisko, nie posiada ze swej strony ciasnych kątów, a ten, w którym znalazł się ciasny kąt, ogłocony jest całkiem z wielkich ognisk, o to zapytywać i, wedle otrzymanej odpowiedzi, sąd swój kształtować ten tylko może, kto dostateczną znajomość krajów obu posiada lub przynaj-

mniej posiąść usiłuje; kto świętą uczuwa trwogę przed nierozsądkiem, na bezkształtnych, lecz, o jakże szerokich jeszcze, barach swych niosącym — niesprawiedliwość.

Pójdźmy dalej. Pessimistyczne poglądy, powstałe w sposób, opisany powyżej, wytwarzają z kolei w ludziach, którzy się nimi posługują, uczucie nieskończonej wyższości własnej nad społecznością rodzinną i co zatem idzie — zaprzeczenie wszelkim, względem niej, obowiązkom. Krytykujący uważa się tu o tyle doskonalszym od krytykowanego przedmiotu, iż ani przypuszcza, aby cokolwiek z moralnego lub umysłowego ukształcenia swego mógł mu zawdzięczać. Dzieje się tak z tymi szczególnie, którzy oświatę swą zaczerpnęli u innokrajowych ognisk wiedzy lub z innokrajowych piśmiennictw i z tymi także, którzy, pojęciami i usposobieniami swymi należąc do epoki nowej, zostawać muszą w jakichkolwiek stosunkach z wiecznie i wszędzie istniejącą falangą ludzi, pozostających w tyle. Spójrzmy najpierw na pierwszych. Że ukształcenie swe otrzymali oni nie na rodzinnym gruncie; że, w dziecięcych lub młodzieńczych latach, grunt ten opuściwszy, wracają doń mędrsi, niż byli, ze zmienionemi pojęciami, z szerszem i bystrzejszem na świat spojrzeniem, wnoszą oni, iż wszystko, co mają, wzięli z kądinąd, iż, co więcej, wszystko, co ztąd wynieśli, było im przeszkodą, niepotrzebnym balastem, który z trudem rzucać musieli w morze zapomnienia. Rozumowanie słuszne na pozór, lecz zważmy: gdzie ludzie ci powstałi i skąd ku onym dalekim ogniskom przybyli? z księżycą? z oceanu? z powietrznej przestrzeni? Z czém do ognisk owych przybyli oni? Czy ciała ich złożone były z pary i mgieł? Czy umysły ich za cały zasób posiadały zdolność liczenia do pięciu i nazęwania po imieniu każdego gatunku drzew, bez możności objęcia ich wszystkich jedném ogólném pojęciem o drzewie, jak się to dzieje z umysłami ludów, nie mających za sobą długich wieków kultury? Czy obyczajność ich zostawała na tym niskim stopniu rozwoju, na którym „wszelka narada wzruszeń różnych” jest wprost niemożliwą, a osobnik, oddany na pastwę popędom, absolutnie nad nim panującym, nie jest zdolnym ani do konsekwentności w postępach, ani do ciągłości myślenia, bez których oświaty żadnej z ogniska żadnego czerpać nie podobna? Nie. Nie. Nie. Przybyli oni do ognisk owych z gruntu jakiegoś, którego żywioły utworzyły, a którego siły i zasoby ochraniały, pielęgnowały, od zniszczenia ustrzegły fizyczne ich ustroje. Przybyli oni do tych ognisk od wiekowej kultury jakiejś, która umysły ich uzdolniła do spostrzegania i rozróżniania zjawisk, do wyrozumiewania i uogólniania pojęć, do przywłaszczania sobie, bodajby tylko najlepszej części tego, co wywołaniem zostało do życia przez kulturę inną. Przybyli oni tam jeszcze z pewnymi zaczątkami przynajmniej uobyczajnienia tego, które nie jest czém inném, jak wypracowywaną przez wieki równowagą różnych władz wewnętrznych, potłumieniem pierwotnych popędów i pierwotnej chaotyczności na rzecz refleksyi i świadomej siebie woli, będących cechami wyższych faz rozwoju. Oto, czém są oni i z czém przybyli do onych dalekich ognisk oświaty. Czy nie spostrzegają, że w ustrojach ich tkwią właściwości, wzięte od owej ziemi i owego nieba, od powiewów, które tam kędyś przelatują nad rozłogami, od dźwięków, które tam kędyś napęlniają przestrzeń, od materyi, któremi żywiły się poprzedzające ich pokolenia, od wrażeń, któremi, w pierwszej dobie życia, poity się własne ich istoty? Czy nie czują, że w mózgu ich krąży i kipi praca wieków i milionów, że w sposobach, jakimi zwalnia się lub przyspiesza bicie ich serc, drgają tentna długich, mozolnych przemian uczucia, smaku i woli? Kędyż jednak dokonywała się owa niezmierna praca myśli, która jedynie uzdolniała ich do tego, co zwą oni samodzielniém myśleniem? Kimże byli ci, którzy, kosztem trudów i cierpień niesłychanych, poddawali dziedzinę moralną przemianom i ulepszeniom, pozwalającym sercom współczesnym uderzać uczciwie, wzniośle lub rozkosznie?...

Przejdźmy do zapoznanych. Tu przyznać należy, iż istotnie ludzie, należący do epoki nowej, w zetknięciu z tymi, którzy przechowują i strzegą wierzeń i wyobrażeń mijających, doświadczać muszą z konieczności pewnych utrudnień, w dążeniach swoich, pewnych dolegliwych zdrażnień. Że zaś przez uznanie wyższości hasel, przynoszonych światu, uczuwać się oni muszą sami wyższymi nad tych, którzy hasła te odpierają; wynika ztąd uczucie — zapoznania, a z uczucia zapoznania wyprowadzanym bywa wniosek, iż, względem zapoznających, żadne już nie istnieją obowiązki. W wypadkach tych, dość częstych, rozumowanie odbywa się, mniej więcej, w sposób następujący: „Zważywszy, iż ogół, do którego należymy, odpycha pojęcia i uczucia, któremi przejęci jesteśmy i które w nim zaszczepić usiłujemy; zważywszy, iż za trudy i walki, kosztem których zdobyli-

śmy dzisiejszy nasz sposób myślenia i czucia, — ogół ten płaci nam niedowierzaniem, obojętnością lub, co gorsza, niechęcią i przyganą; zważywszy, iż, przez znajdowanie się podobne, ogół ten składa dowody, że jest on względnie do nas za niskim i że my, względnie do niego, jesteśmy za wysocy, orzekamy i wyrokujemy: że wolno nam jest rozwiązać wszelkie pomiędzy nami, a ogółem tym istnieć mogące węzły współczucia i obowiązku, a na progu domóstwa jego strząsnąwszy proch ze stóp naszych, iść w światy lepsze, ku społeczeństwom nas godniejszym i tam, dla wartości i pracy naszej, sprawiedliwszej szukać oceny.”

Ci, którzy w sposób powyższy rozumują i wyrokują, pomimowoli i wiedzy, wbrew nowożytnemu sposobowi myślenia swego, wracają do teorii t. zw. Opatrznościowych mężów, — wielkich mężów, spadających na ziemię niewiedzieć z kąd, — cudownych mężów, którzy dla tego właśnie, iż powstałi mocą cudu, w mgnieniu oka ludzkość przetwarzają, więc cudów dokonywać są w stanie. Któżby przewidział to, któżby się tego domyślił, aby ludzie, wnoszący w społeczeństwo swe nowożytne sposoby myślenia i czucia, wierzyli w cuda? A przecież jest tak w samej rzeczy. Jeżeli bowiem ogół, wśród którego powstałi oni, jest wręcz i doskonale z nimi różny; jeżeli tak dalece jest od nich niższym, iż ani myśleć o tém, aby wysokości ich dosięgnąć mógł kiedykolwiek; jeżeli, co zatem idzie, moralne i umysłowe ich istoty nic wcale nie zawdzięczają, ani właściwościom plemiennym ogółu tego, ani wpływom jego cywilizacji i zgromadzonym przezeń zasobom, — czemuż są oni sami? Cudem chyba. Jakim sposobem stali się takimi, jakimi są? Sposobem cudu najpewniej. A spodziewając się, iż działania ich nadadzą ogółowi taką elastyczność, iż przekroczyć on potrafi wszystkie naturalne stopnie rozwoju, aby dostać się na najwyższy ze znanych im stopni i taką siłę, iż złamać zdoła całą więź rządzących nim przyczyn, a poddać się jednej tylko przyczynie, którą jest ich sposób myślenia i czucia, — jeżeli oddają się oni takim nadziejom i rojeniom, czegoż spodziewają się? cudu. O czém roją? o cudzie.

My zaś, którzy wierzymy mocno, że nic nie powstaje z niczego, nasuwamy tu przypuszczenie: czy wypadkiem samo istnienie osobników, odznaczających się pewnymi właściwościami umysłów i dążeń, nie przedstawia dowodu, iż ciało zbiorowe, którego osobniki te są członkami, wyrobiło już w sobie taki zasób tych właściwości, aby silne, choć częściowe, uwydatnienie się ich, w pewnym szeregu ustrojów, było możliwem? Jeżeli zaś dane właściwości umysłów i dążeń wyrobiły się już w ciele zbiorowem i w pewnej mierze w niem istnieją, rękojmia to i niemal pewność, że z biegiem czasu rozwijać się i potęgować mogą, że zatem praca nad rozwijaniem ich i potęgowaniem, ani bezowocną, ani niemożliwą nie będzie. Czy będzie ona łatwą i szybko postępującą? rzecz inna, rzecz to zostająca pod rządem całego zbiegowiska niezmiernie zwykle spleątanych przyczyn. Lecz, jeżeli trudność i powolność roboty zraża do niej tych, którzy dokonywać ją zamierzeli, nie materyał o sztywność i chropowatość, lecz robotników o brak cierpliwości i należytej znajomości fachu swego obwiniać należy.

Mieniać się cudami i wyglądając cudów, ludzie, rozumujący i wyrokujący w sposób powyższy, zapoznają też jedną z najważniejszych zasad, na jakich wspiera się sprawiedliwość społeczna, tę mianowicie zasadę: iż nikt nie jest w prawie do wymierzania samemu sobie zadość uczynienia za otrzymane krzywdy, ani tem bardziej do motywowania wyroku wartością swą własną i ocenianą przez siebie samego. Ci, którzy, na mocy istotnego lub, co częściej, mniemanego zapoznania, uznają się za uprawnionych do wzięcia rozbratu ze społeczeństwem rodzinnem, we własnej sprawie dla siebie i strony drugiej wyrok ferują, a motywują go czem? tem, że są wielcy i że strona druga jest mała. Wprowadzając w życie podobną procedurę sądową, należałoby zarazem wymyślić system śledczy, któryby dochodził istoty i rozmiarów wielkości i małości stron spornych, wedle jakiegoś, mniej więcej przynajmniej, jasno i stale określonego kryterium. Dotąd bowiem kryterium ulegać musi tylu określeniom i tylu sposobom rozumienia, ile jest w społeczeństwie indywidualnych umysłów, temperamentów, ambicyi i pretensyi. Niestalość, pod tym względem norm i niepewność kryteriumów sprowadzać może istotnie wypadki niesłychane i wyroki, o jakich dotąd wszechświat niesłyszał. Przy ustalonej procedurze powyższej, gdyby tylko ona kiedykolwiek ustaloną być mogła, — sprawić one mogą, iż psotny malec, przez wychowawców swych zgromiony, z kąta, w którym go za pokutę umieszczono, piąstki do zapłakanych oczu przyciskając, zawoła: „uznaję się za zapoznanego i zrywam pomiędzy

mną a społeczeństwem mojem wszystkie węzły współczucia i obowiązku!” Matki i ojcowie pograżą się wtedy w niezgłębioną przepaść kłopotów; w trosce też utoną krytycy, których przekonania umysłowe i smak estetyczny skłaniać będą ku zganieniu jakiegoś dzieła myśli lub fantazy; troska też ogarnie wszystkich tych, którzyby społeczeństwu swemu zachować chcieli jak największą ilość wiernych mu synów, a wszystkich bez wyjątku jego synów chwalić i czcić nie będą mieli możliwości, ni siły. Jednak, któż odgadnąć, kto określić zdoła, który z nich uważa się za wielkiego? Nuż wypowiedziana przygana trafi na wielkiego! oto wnet, w całym majestacie obrażonej dumy, powstanie zapoznany i patrzeć tylko, jak rozwiązywać pocnie węzły, łączące go ze społeczeństwem.

A teraz — co do małości strony drugiej, to jest: ogółu, społeczeństwa. Jaką miarą wzrost jój wymierzać należy? Komu powierzona zostanie dyagnoza, mająca zbadać prędkość, z jaką krew obiega jój żyły, siłę pulsacyi jój, sumę, posiadanych przez nią zadatków życia i wzrostu? Czy dyagnozy tej dokonają i wyniki jój światu ogłoszą sami — zapoznani? Nie; bo w czasie badań umysł ich mąconym być może przez osobiste wrażenia, a kreśląc ostateczny ich rezultat, mogą go oni przechylać nieco ku stronie własnej. Kogoż więc do czynności tej zawężniemy? Prawdopodobnie, najgodniejszym wiary dyagnostykiem i najsprawiedliwszym sędzią okaże się w tym wypadku: wiekowe doświadczenie społeczeństw, które utworzyło przysłowie o niezmiernie głębokim znaczeniu, orzekające, iż: gromada jest wielkim człowiekiem. Gromada, to niezliczona ilość serc, w przeszłości i terażniejszości wstrząsanych i dręczonych miłością, bólem, nadzieją i trwogą; to miliony umysłów, snujących przez wieki, aż po chwilę najbliższą, z wątka mądrości, przędzę postępu; to niezmierna góra prac wielkich i drobnych, oblana morzem potu i łez; to miliony obliczy, wybladłych w znoju i trosce; chóry westchnień, zmieszane z okrzykami tryumfów krótkich, a ciężko zdobytych; to białym włosem okryte, a życiem zmordowane głowy starców i czoła młodzieńcze, jak sztandar przyszłości jaśniejące nad kruszącymi się gmachami; to jeszcze, i nakoniec, pokolenia, wzrastające za ledwie, i te, które dopiero przyjsię mają, przyszłość w pęku, którego rozwijaniu się, przyświeca słońce terażniejszości, ów, naprzeciw wszelkiego zachodu, zjawiający się niezmiernie „świt słoneczny, świt daleki, do którego wszystkie wieki wyciągają swe ramiona.”

Oto, czem jest gromada. Niech z pośród niej powstanie osobnik, któryby w piersi swej zawarł większą sumę uczuć, niż ta, która napelniała i napelnia jój łono; któryby sam jeden i w oderwaniu od niej, więcej niż ona, przemyślał, przetrwał, przebolewał, wywalczył; któryby wyższą, niż ona, wzniosł górę pracy i dalszą, dłuższą przyrzekł światu przyszłość; — niech powstanie osobnik taki, a chętnie mu powiemy: rozwiąż węzły, łączące cię z rodem śmiertelnych i wejdź spokojnie w ojczystą krainę twoją, — w krainę, którą zamieszkują Atlasy, Herkulesy, olbrzymy i cudotwórcy wszelkiego rodzaju, słowem — w krainę baśni!

Dla zapoznanych, przecież, gromada, do której należą, jest tak małym człowiekiem, iż, w niemożności dostania się pomiędzy nieśmiertelnych, poszukują oni, na ziemi już choćby, indywidualności zbiorowej jakiejś większej, a zatem — ich godniejszej. Jako indywidualność taką, w braku czegoś większego jeszcze, uznają ludzkość. Nićmi, które pozostały z owych, wspomnianych wyżej, a rozwiązanych węzłów, związać się oni usiłują z ludzkością. Leczą, że to i owo szepcze im jeszcze do ucha te i owe wątpliwości i zapytania, zatrzymują się w robocie swej, aby sobie i światu rzucić arcy-ciekawe zagadnienia, w tym np. rodzaju: „czy człowiekiem urodziłem się wprzód, czy synem narodu mego?” Któs dowcipny powiadał na to: „ilekroć usłyszę francuza pytającego: czy wprzód człowiekiem urodził się, czy francuzem, przychodzi mi na myśl słoń, któryby zapytał: byłem wprzód kręgowcem, ssącym i czworonożnym zwierzęciem, czy słoniem?” Oczywiście, w momencie przychodzenia swego na świat, był on już od razu jednym i drugim, rzecz tylko w tem, że, ponieważ urodził się słoniem, do lwa, będącego też kręgowcem, ssącym i czworonożnym zwierzęciem, zupełnie podobnym nie jest; a jeżeli zechce kiedy w lwa się przedzierżnąć — i słonią naturę zepsuje i porządnego lwa światu nie przysporzy. O ile wszelkie podobne zapytania lub twierdzenia sprzeczne są z samą naturą rzeczy i ludzi, charakterystyczną ilustracyę tego znajdujemy w wykrzyku, który, w czasie ostatnich klęsk Francyi, wydarł się z samej głębi serca jednego z najznakomitszych, lecz też najskeptyczniejszych i najbardziej paradoksalnych jój pisarzy. „Przez całe życie moje pracowałem nad pozbyciem się wszelkich przesądów, nad przejściem się tem przekonaniem,

że jestem wprzód obywatelem świata, niż Francuzem. Jednak filozoficzny płaszcz ten na nic mi się nie przydał. Krwawię się cały od ran tych głupców-francuzów, łzami oblewam ich upokorzenia i jakkolwiekby niewdzięcznymi lub niedorzecznymi byli, Kocham ich zawsze.” (*Prosper Mérimée à propos des lettres inédites*. „Revue de deux mondes” 1879, 15 Août).

Czy potrzebujemy tu dodawać, że, wyliczając główne przyczyny pesymistycznych zapatrywań się na społeczeństwa rodzinne i wykazując zapatrywań się tych płytkość i bezzasadność, nie mieliśmy na myśli: doradzania ostateczności przeciwległej, — owych „błękitnych omamień”, które powyżej wskazaliśmy, jako jeden z fałszywych kierunków, ze szkodliwych wielce wybujałości patryotyzmu? Powtarzamy tu jeszcze: jednym z najważniejszych składników patryotyzmu, jednym z najkonieczniej związanych z nim obowiązków, jest: odkrywanie prawdy i odważne jęj ukazywanie, — ukazywanie jęj wtedy nawet, gdy ukazującego spotkać może istotne, nie zaś rzekome, zapoznanie. Lecz, do prawdy, nie dochodzi nikt, powyżej wymienionymi sposobami, powierzchownego spostrzegania i porywczego uogólniania zjawisk. Zdobywa się ona ciężkim trudem umysłowym i moralnym; trudem myśli, sięgającej na dno i we wszystkie kierunki społecznej natury i społecznego życia; trudem serca, które smutne zjawiska widzi z boleścią, odsłania je z boleścią, a pomimo wszystko kochać nie przestaje i nawet boleść ową przenosi dla tego właśnie — że kocha. Pracownikom nauki, wystawiającym pierś swą na pociski „w imię dziejowej prawdy”, propagatorom myśli nowych, pociągającym ogół ku rozpoznanej, choć nie milej, prawdzie siłą talentu, wiedzy i odwagi, — ofiarujemy tę głęboką i rozrzewnioną cześć, którą obudza wielkość istotna. Wielkość ta powstawać i dobroczynne działanie swe rozwijać może na różnych społecznych szczeblach, niskich, zarówno jak wysokich, na różnych drogach społecznego życia, rozgłosnych, zarówno jak cichych; a czy wśród licznych tysięcy, czy w ciasnych kółkach rodzinnych towarzyskich przemawia ona i działa, czy piórem pisarza lub umysłem wychowawcy włada, czy objawia się w postaci genialnego mówcy, lub odmładzającym powiewem skromne zacisza przebiega, — cechą jęj jest zawsze i wszędzie: gruntowne zbadanie rzeczy i odpowiednie mu uzdolnienie, motywem, pocięchą i siłą pocięgu — miłość i wierność.

Lecz na ten szereg wodzów i zarazem sług, krytyków i zarazem miłośników społeczeństwa, pesymiści, wszystkich powyżej opisanych kategorii, daremnie zsełać by się chcieli. Innym wcale jest punkt ich wyjścia, innemi środki działania, inną też musi być wartość ich, tak sama w sobie, jak w stosunku do społecznego zasobu i pożytku.

Do rzędu najważniejszych przyczyn, sprowadzających antypatryotyzm, zaliczyć też wypada: oddalenie członków społeczeństwa od pełnienia funkcji i zadań publicznych, czyli: pozostawienie w uspieniu tych strun istoty ludzkiej i w zaniedbaniu tych strun ludzkiego życia, mocą których najdzielniej rozwija się pierwiastek współczucia i najwspanialszą, a zarazem najtrwalszą przyobleka postać pojęcie obowiązku. Nad tą przyczyną przecięż, nadmieniwszy o nięj tylko, zastanawiać się nie będziemy.

Oto wszystko, cośmy powiedzić mogli o zagadnieniu arcy-ważném i goręczkowo zajmującym liczne umysły. Ofiarując pracę tę ludziom, rządzoným powyżej wymienionymi przyczynami antypatryotyzmu, i o nich w czasie wykonania jęj myśląc, uczuwalimy może żal i trwogę, lecz nie maczaliśmy pióra w nienawiści i wzgardzie. Nie chcieliśmy gromić, ani zlorzeczyć; pragnęliśmy tylko wyjaśnić i przekonać. Myśleliśmy też, iż przyczyny, sprowadzające zjawiska wszelkie, krzyżowane i modyfikowane być mogą przez przeciwne im oddziaływania i wpływy. W wytwarzaniu zaś oddziaływań tych i wpływów myśl czyjaś, jakkolwiek skromna, lecz szczerze wypowiedziana i na pewnych podstawach oparta, spełnić może czynność jednej z tych kropel, których tysiące zmieniają kształty głązów, lub jednego z owych uderzeń światła, których ilość nieprzeliczona sprowadza przemiany w mollekułarnym układzie kryształu.

Ten utwór nie jest objęty majątkowym prawem autorskim i znajduje się w domenie publicznej, co oznacza że możesz go swobodnie wykorzystywać, publikować i rozpowszechniać. Jeśli utwór opatrzony jest dodatkowymi materiałami (przypisy, motywy literackie etc.), które podlegają prawu autorskiemu, to te dodatkowe materiały udostępnione są na licencji Creative Commons Uznanie Autorstwa – Na Tych Samych Warunkach 3.0 PL.

Źródło: <http://wolnelektury.pl/katalog/lektura/patryotyzm-i-kosmopolityzm/>

Tekst opracowany na podstawie: Eliza Orzeszkowa, *Patryotyzm i kosmopolityzm*. Studium społeczne, Wydawnictwa E. Orzeszkowej i S-ki, druk J. Blumowicz, Rudnicka, d. ks. Ogińskich, Wilno 1880.

Wydawca: Fundacja Nowoczesna Polska

Publikacja zrealizowana w ramach projektu Wolne Lektury (<http://wolnelektury.pl>) na podstawie tekstu dostępnego w serwisie Wikiźródła (<http://pl.wikisource.org>). Redakcję techniczną wykonał Wojciech Kotwica. Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Okładka na podstawie: Patrick Feller@Flickr, CC BY 2.0

ISBN 978-83-288-0641-2

Wesprzyj Wolne Lektury!

Wolne Lektury to projekt fundacji Nowoczesna Polska – organizacji pożytku publicznego działającej na rzecz wolności korzystania z dóbr kultury.

Co roku do domeny publicznej przechodzi twórczość kolejnych autorów. Dzięki Twojemu wsparciu będziemy je mogli udostępnić wszystkim bezpłatnie.

Jak możesz pomóc?

Przekaż 1% podatku na rozwój Wolnych Lektur: Fundacja Nowoczesna Polska, KRS 0000070056.

Dołącz do Towarzystwa Przyjaciół Wolnych Lektur i pomóż nam rozwijać bibliotekę.

Przekaż darowiznę na konto: szczegóły na stronie Fundacji.